

அரசறிவியல் மூல தத்துவங்கள்

பேராசிரியர் அம்பலவாணர் சிவராஜா

குமரன் புத்தக இல்லம்

S. JOTHILINGAM

B.A (Hons) Po-Sc M A Po-Sc
Dip-in-Int-Af (BCIS) Dip-in-Edu(N I E)

ATTORNEY AT LAW

108/2, Walls Lane, Colombo -15
Tel -011-4619140

அரசறிவியல் மூல தத்துவங்கள்

Rs 160

S. JOTHILINGAM
B.A. (Hons), P.G. (M.A.), P.G. (Soc. Sci.)
Dip. in Edu. (S.C.), Dip. in Edu. (T.E.)
ATTORNEY AT LAW
10812, Wells Lane, Colombo - 15
Tel: 011-4519140

சிறப்புரை நபர் கட்டுரைகள்

Rs. 1.00

அரசறிவியல் முல தத்துவங்கள்

பேராசிரியர் அம்பலவாணர் சிவராஜர்

பேராசிரியர், அசியல் விஞ்ஞானத்துறை
பேராதனைப் பல்கலைக்கழகம், இலங்கை

குமரன் புத்தக இல்லம்

கொழும்பு - சென்னை

2006

வெளியீடு எண் : 166

குமரன் புத்தக இல்லத்தினால் வெளியிடப்பட்டது

- 361-1/2, டாம் வீதி, கொழும்பு-12, தொ.பே. 2421388, மின் அஞ்சல் : kumbh@sltnet.lk

- 3 மெய்கை விநாயகர் தெரு, குமரன் காலனி, வடபழனி, சென்னை - 600 026

அரசறிவியல் மூல தத்துவங்கள்

- பேராசிரியர் அம்பலவாணர் சீவராஜா எழுதியது

பதிப்புரிமை © 1987, 2000 அம்பலவாணர் சீவராஜா

மீள் அச்சு: 2003, 2006

அட்டை வடிவமைப்பு : கனவு நிலையம்

Published by Kumaran Book House

- 361-1/2, Dam Street, Colombo - 12, Tel. - 2421388, E.mail : kumbh@sltnet.lk

- 3 Meigai Vinayagar Street, Kumaran Colony, Vadapalani, Chennai - 600 026

Elements of Polical Science

By A. Sivaraja

Copyright © 1987, 2000 by A. Sivaraja

Reprint : 2003, 2006

Cover Designed by: Dream Station

Printed in India

இலங்கைத் தேசிய நூலகம் - வெளியீட்டில் உள்ள பட்டியற் தரவு

National Library of Sri Lanka - Cataloguing - In - Publication Data

சீவராஜா, அ.

அரசறிவியல் மூல தத்துவங்கள்/ சி. அம்பலவாணர் -

கொழும்பு : குமரன் புத்தக இல்லம், 2006 -

ப. x +160 ; ச.மீ. 21.

ISBN 955 - 9429 - 70 - 1

விலை :

i. 320.01 DDC 21

ii. தலைப்பு

1. ஆசிரியர்

2. அரசறிவியல்

All rights reserved. No part of this book may be reproduced, translated, stored in a retrieval system, or transmitted in any form or by means, electronic, mechanical, photocopying, recording or otherwise, without prior written permission from the Author or the Publisher.

தென்கிழக்கு பல்கலைக்கழகத் துணை வேந்தர்

எம். எல். ஏ. காதர் வழங்கிய

அணிந்துரை

திரு. சிவராசா அவர்கள் எழுதியிருக்கும் அரசியல் மூலத் தத்துவங்கள் என்ற இந்நூல் அவரது இரண்டாவது படைப்பாகும். அவரது முதலாவது படைப்பான அரசியற் திட்டங்களும் மாற்றங்களும் என்ற நூல் இரண்டாவது பதிப்புக்குள்ளாகி இருக்கின்றது. பலரது நன்மதிப்பையும் அந்நூல் பெற்றிருந்தது. அரசியற் திட்டமும் மாற்றமும் என்பதிலிருந்து சற்று மாறுபட்ட வடிவில் இந்நூல் எழுதப்பட்டிருக்கின்றது. க. பொ. த. உயர்தர மாணவர்களுக்கும், பல்கலைக்கழக முதல் வருட மாணவர்களுக்கும் விசேடமாக உதவும் பொருட்டு இந்நூல் ஒன்று கூட்டப்பட்டுள்ளது என்ற விபரத்தை இதன் உள்ளடக்கத்திலிருந்தே புரிந்து கொள்ளலாம். இம் மாணவர்கள் கற்க வேண்டிய பாடநெறியின் பெரும்பான்மையான விடயங்களை அரசின் தோற்றம், தன்மை, தேவை முதல், இன்றைய அரசின், அரச போக்கின் முக்கிய அம்சங்களான கட்சிகள், அழுக்கக் குழுக்கள், சமஷ்டி ஒழுங்கு முறைகள், அதிகார வேறாக்கம் போன்ற பண்புகள் ஈறாக, அரசியல் மூலத் தத்துவக் கொள்கைகளைச் சுருக்கமாகவும், கருத்துக்குழைவுகள் ஏற்படா வண்ணமும் தொகுத்துத் தரப்பட்டுள்ளதால் இந்நூலினால் க. பொ. த. உயர்தர வகுப்பு மாணவர்கள் பெரிதும் நன்மையடைவார்கள் என்பது என் எண்ணம். அரசின் அன்றாட நடவடிக்கைகளை அறிந்து விமர்சிக்கவரும் ஏனையோரும் அதனை வாசித்துப் பயன் பெறலாம்.

அரசறிவியற் துறையில் தரமான பல நூல்கள் ஆக்கப்பட வேண்டும் என்பதில் மிகுந்த ஆர்வமும் அக்கறையுமுடையதொரு சிரேஷ்ட விரிவுரையாளர் சிவராசாவாகும். ஏறத்தாழ இருபது வருடங்களுக்கு முன்பு பேராதனைப் பல்கலைக் கழகத்தில் உதவி விரிவுரையாளராகச் சேர்ந்த காலம் முதல், இற்றைவரை இந்நோக்கினைச் செயல்படுத்த அயராது உழைத்து வருபவர் இவர்

என்பதனை நான் அறிவேன். அரசறிவியற் துறையில் போதிக்கப்படும் ஏறத்தாழ எல்லாப் பாடநெறிகளையும்; இலங்கை, இந்தியா, யப்பான், சீனா, மத்திய கிழக்கு, தெற்காபிரிக்க நாடுகள், ஆபிரிக்க நாடுகள், பிரித்தானியா, அமெரிக்கா, சோவியத் யூனியன் ஆகிய நாடுகளில் அரசியல், அரசாங்கம், நிர்வாகம், சர்வதேசத் தொடர்புகள் முதற்கொண்டு உயர்தர அரசியற் சிந்தனை, அரசியற் சமூகவியலர், ஒப்பீட்டு அரசியல், மூன்றாம் உலக அரசியல் நட்பு என்பன ஈறாக ஒன்றோடு இணைந்து போதித்துவரும் ஆசிரியர்களுள் நல்ல அறிவும், அனுபவமும் உள்ள ஆசிரியர் சிவராசாவாகும். தான் கண்ட கருத்தைச் செவ்வனே சொல்வதற்குத் தேவையான ஆற்றலைச் சிறப்பாகக் கற்றுக் கொண்ட இவர் எழுதிப் பிரசுரிக்க மிகுந்த ஆசை கொண்டதொரு நல்ல ஆசிரியராவார்.

திரு. சிவராசாவின் இந் நூலாக்கப் பணி-இந் நூல்-தமிழ் மொழியிலேயே அரசறிவியலைப் பூரணமாகக் கற்றுத் தேற வேண்டும் என்ற நிர்ப்பந்தத்திற்குள்ளாகியிருக்கும் எம்மிளஞ் சந்ததியினருக்குக் கைகொடுத்து உதவும் என்பதில் நாம் ஐயமுறத் தேவையில்லை. மேலும் பல நூல்களைத் தரம் கொண்டவையாக ஆக்கித்தர நாம் அவரை வாழ்த்துவோம்.

M. L. A. Cader, B. A. (Hons), M. A. (Australia)

Senior Lecturer

Dept. of Political Science

University of Peradeniya.

1988

இரண்டாவது பதிப்பின் முன்னுரை

அரசியல் தத்துவங்கள் என்பவை நேரடியாக அவதானிக்காத அல்லது வெளிப்படாத அரசியல் சிந்தனைகளை விளக்குவதற்கான பிரேரணைகள் என வரைவிலக்கணப்படுத்தலாம். தத்துவம் என்பது எப்போதும் சிந்தனையோடு தொடர்புபடுகின்றது. இருந்தும் எல்லாச் சிந்தனைகளும் தத்துவங்களாகக் கொள்ளப்படுவதில்லை. விபரங்கள் அல்லது அரசியல் பிரேரணைகள் என்பவற்றுக்கு அளிக்கப்படும் விளக்கங்களே அரசியல் தத்துவங்கள் ஆகும். தமிழில் அரசியல் தத்துவங்கள் பற்றி எடுத்துரைக்கும் நூல் ஒன்று கூட இல்லாத ஒரு காலக் கட்டத்தில் இந்நூலின் முதற்பதிப்பு 1988ஆம் ஆண்டில் பட்டப் படிப்புகள் கல்லூரியால் வெளியிடப்பட்டது. அந்தப் பதிப்பு வெளியிடப்பட்ட ஒரு குறுகிய காலத்தினுள் முழுவதும் விற்பனையாகி விட்டது. அந்நூல் திரும்பவும் வெளியிடப்பட வேண்டுமென மாணவர்களும், ஆசிரியர்களும் என்னைத் தூண்டி வந்தார்கள். தற்போது அதன் இரண்டாவது பதிப்பினை குமரன் புத்தக இல்லத்தினர் வெளியிட முன் வந்துள்ளனர்.

இந்நூல் முதல் பதிப்பில் காணப்பட்ட சில குறைபாடுகளை தீர்க்கும் முறையில் வெளிவருகிறது. இதனை வெளியிட முன் வந்த திரு. குமரன் அவர்களுக்கு எனது நன்றிகள். முன்னரைப் போலவே இந்நூலையும் மாணவர்களும் அரசியலில் ஈடுபாடு கொண்ட மற்றையோரும் மனமுவந்து வரவேற்பார்கள் என நம்புகின்றேன்.

பேராசிரியர் அம்பலவாணர் சிவராசா

அரசியல் விஞ்ஞானத்துறை
பேராதனைப் பல்கலைக்கழகம்
5-6-2000

முன்னுரை

காணிக்கை

எனது பெரு மதிப்புக்குரிய

பேராசான்

ஏ.ஜே.வில்சன்

அவர்கட்கு

காணிக்கை எழுதியவர்: சீனிவாசன்

முன்னுரை

முன்னுரை

1952-53

பொருளடக்கம்

பக்கம்

I.	அரசியல் விஞ்ஞானம் : இயல்பும் பாடப்பரப்பும்	01
II.	அரசறிவியலைக் கற்பதற்கான அணுகுமுறைகள்	08
	i. வரலாற்று அணுகுமுறை	
	ii. சமூகவியல் அணுகுமுறை	
	iii. மெய்யியல் அணுகுமுறை	
	iv. ஒப்பீட்டு அணுகுமுறை	
	v. நடத்தைவாத அணுகுமுறை	
	vi. விவரணப் பகுப்பாய்வு அணுகுமுறை	
	vii. புள்ளிவிபரவியல் அணுகுமுறை	
III.	அரசு	17
	i. அரசின் தன்மை	
	ii. அரசும் சமூகமும்	
	iii. அரசும் அரசாங்கமும்	
	iv. அரசும் சங்கங்களும்	
IV.	மக்கியவலி கண்ட அரசு	23
V.	அரசின் தோற்றம் பற்றிய கோட்பாடுகள்	27
	i. தெய்வீக உரிமைக் கோட்பாடு	
	ii. சமூக ஒப்பந்தக் கோட்பாடு	
	iii. அரசு பற்றிய மாக்கின் கோட்பாடு	
	iv. அரசு ஒரு பொதுக் கூட்டுத்தாபனம்	
	v. படிமுறை வளர்ச்சிக் கோட்பாடு	
VI.	இறைமை	42
VII.	அதிகார வேறாக்கக் கோட்பாடு	50
VIII.	அரசியலமைப்புக்கோர் அறிமுகம்	54
IX.	சட்டத்தின் ஆட்சி	62
X.	ஒற்றையாட்சியும் சமஷ்டியாட்சியும்	64
XI.	சட்டம்	70
XII.	உரிமைகள்	76

XIII.	சமத்துவம்	84
XIV.	கதந்திரம்	89
XV.	பொதுசன அபிப்பிராயம்	96
XVI.	அரசியற் கட்சிகள்	100
XVII.	அழுக்கக் குழுக்கள்	107
XVIII.	சட்டசபை	110
XIX.	நிர்வாகத்துறை	114
XX.	நீதித்துறை	118
XXI.	ஜனாதிபதி ஆட்சிமுறையும், மந்திரிசபை ஆட்சிமுறையும்	121
XXII.	பாஸிலம்	124
XXIII.	அராஜகம்	132
XXIV.	சனநாயகம்	137
XXV.	தாராண்மைவாதம்	142
XXVI.	தேர்தல் முறைகளும் பிரதிநிதித்துவமும்	149
XXVII.	நேரடி ஜனநாயக ஏற்பாடுகள்	152
	ஒப்பங்கோடல், குடிமுனைப்பு, மீளழைப்பு	

அத்தியாயம் I

அரசியல் விஞ்ஞானம் : இயல்பும் பாடப்பரப்பும்

அரசறிவியல் அண்மையிற்றான் தனியானதொரு கற்கை நெறியாக வளர்ச்சியடைந்துள்ள போதிலும், அரசியல் பற்றிய கோட்பாடு, நடைமுறை பற்றிய ஆய்வுகள் ஆதிகால கிரேக்க நகர அரசுகளவு (கி.மு. 500 முதல் கி.மு. 300 வரை) பழைமை வாய்ந்தன. அரசியல் என்ற பதம் கிரேக்கச் சொல்லான பொலிஸ் (Polis) என்பதிலிருந்தே பெறப்பட்டதாகும். ஆங்கிலத்தில் இது நகர அரசு (City State) என மொழி பெயர்க்கப்பட்டுள்ளது. ஆதிகால கிரேக்க நாட்டின் அரசியல் ஒழுங்கமைப்பில் அடிப்படை அலகுகளாக அமைந்தவை அந்நகர அரசுகளாகும். பொலிஸ் அல்லது நகர அரசு அளவில் சிறிய, சுயதேவைப் பூர்த்தியுள்ள ஒரு நகரினைச் சுற்றியுள்ள அமைப்பாகும். இச் சொல்லோடு தொடர்புபட்ட பொலிற்றிக் என்பது பிரசைசுகளையும், இதன் பெயரால் அணையும் சொல்லான பொலிற்றிகொஸ் (Politokos) என்பது குடியியலையும் குறிக்கிறது. இத்தகைய நகர அரசுகளின் வாழ்வில் பங்குபற்றுவதிலுடாகத் தான் பிரசைசுகள் உள, மத, கலாசார அபிவிருத்திகளைப் பெறுவர் எனக் கொள்ளப்பட்டது. ஆதிகால கிரேக்க முன்னணி அரசியல் தத்துவஞானிகளான பிளேட்டோ, அரிஸ்டோற்றில் என்போருக்கு பொலிஸ்சில் வாழ்வதின் மூலமே மனிதன் மனிதனாகின்றான் என்று பொருள்பட்டது. இந் நகர அரசுகள் சனநாயகத் தன்மை கொண்டனவாயிருந்தன.

ஆனால் இக்காலப் பகுதியினையடுத்து அரசறிவியல் தனது தனித்துவத்தினை இழந்து விட்டது. நவீன காலத்தில் அரசறிவியல் அதனோடு தொடர்புபட்ட மெய்யியல், வரலாறு, சட்டம், பொருளியல் போன்ற பல கற்கை நெறிகளிலிருந்தே வளர்ச்சி பெற்றுள்ளது. இவ்வாறு பல்வேறு நெறிகளினதும் பகுதியாகவிருந்த அரசறிவியல் தற்போது ஒரு தனியான கற்கை நெறியாக வளர்ச்சியடைந்துள்ளது.

அரசியல் விஞ்ஞானம் என்றால் என்ன

அரசியல் விஞ்ஞானமானது பொருளியல், மெய்யியல், உளவியல் என்பன போன்று ஒரு சமூக விஞ்ஞானமாகும். ஆனால் மற்ற மூன்றினையும் போலல்லாது விஞ்ஞானம் என்ற அடைமொழியினை அது கொண்டிருப்பதால் அதை ஒரு விஞ்ஞானம் என்று நிரூபிக்கும்படி அடிக்கடி கோரப்படுகிறது.

அரசியல் என்றால் என்ன

அரசியல் விஞ்ஞானம் அரசியல் பற்றிய ஆய்வாக இருப்பதனால் அரசியல் என்றால் என்ன என வரைவிலக்கணப்படுத்துவது அவசியமாகும். அரசியல் பற்றிய பல வரைவிலக்கணங்கள் கூறப்படுகின்ற போதும் அவை இரண்டு பொதுவான மாதிரிகளையே கொண்டுள்ளன. ஒன்று அரசுக்கு அழுத்தம் கொடுக்க மற்றையது அதிகாரம் பற்றிய விசாரணை செய்வதை முக்கியப்படுத்துகிறது. ஆனால் இவை இரண்டும் ஒரு பொது அம்சத்தின் இரு மாதிரிகளே. அதிகாரமே அரசியலின் மத்தியமயமான ஒழுங்குபடுத்தும் சிந்தனையாக இருக்கின்ற அதேவேளை அரசே மிகப்பிரதானமான எண்ணக்கரு அலகாகவும் உள்ளது.

அரசியலை அரசு பற்றிய இயலாகக் கொள்ளுதல்

அரசியல் என்பது கிரேக்கச் சொல்லான "பொலிஸ்" என்ற சொல்லிலிருந்து பெறப்பட்டதாகும். கிரேக்க மொழியில் அச்சொல் அரசினைக் குறிக்கும். அரசியலும், அரசும் மிக நெருக்கமான தொடர்பு கொண்டவையாகும். அரசு என்பது ஒரு குறிப்பிட்ட எல்லையினுள் வாழும் சகல மனிதர்கள் மீதும் அதிகாரம் செலுத்தும் ஒரு சமூக ஒழுங்கமைப்பாகும். அதன் அடிப்படை நோக்கம் பொதுப் பிரச்சினைக்குத் தீர்வு காண்பதும், பொதுப்பொருட்களை வழங்குவதோடு சமூகத்தில் ஒழுங்கினை நிலை நாட்டுவதுமாகும்.

அரசியலை அதிகாரம் பற்றிய இயலாகக் கொள்வது

அரசினை இயங்க வைக்கும் சக்திகளின் இயல்பின் மீது கவனம் கொள்ளும் இரண்டாவது வரைவிலக்கணம் அதனை அதிகாரம் பற்றியதாக அல்லது அதிகாரமும், செல்வாக்கும் பற்றியதாகக் கொள்கிறது. லாஸ்வெல் (Laswell), கப்லான் (Kaplan) ஆகிய இருவரும் "அரசியல் விஞ்ஞானம் அனுபவ ரீதியான விசாரணையாகுமென்றும், அது அதிகாரத்தினை உருவாக்குவதும், பங்கிடுவதும் பற்றிய கற்கை நெறியாகும்" என்றனர். ஆகவே இது அரசே மனிதப் பொது நலனை அடைவதற்கான தனியொரு அலகு என்ற தவறான கருத்தைச் சரி செய்கிறது.

அரசறிவியலை அரசியல் முறை பற்றிய இயலாகக் கொள்ளுதல்

ஒரு குறிப்பிட்ட அரசியல் சம்பவத்தினை விபரிப்பதிலிருந்து விலகி அரசறிவியல் பற்றிய திட்டவட்டமானதொரு வரைவிலக்கணத்தினைத் தர முற்படும் போதுதான், அரசறிவியலாளர் பெரும் பிரச்சினைக்குட்படுகின்றனர். உதாரணமாக ஓர் அரசறிவியலாளர், அரசறிவியலை அரசியல் நடத்தை, வழிமுறைகள், ஸ்தாபனங்கள் பற்றிய ஆய்வு அல்லது

அரசியல் முறைகள் பற்றியதும் அவற்றிற்கிடையேயான தொடர்புகள் பற்றிக் கற்றலே அரசறிவியல் என வரைவிலக்கணப்படுத்தலாம் என்றார்.

அரசறிவியல் பற்றிய இரு மிகவும் செல்வாக்குமிக்க வரைவிலக்கணங்கள் டேவிட் ஈஸ்டன் (David Easton), ஹரல்ட் லாஸ்வெல் (Harald Lasswell) ஆகியோரது விளக்கங்கள் மேற்கூறப்பட்ட மாதிரியான அணுகுமுறைகளையே காட்டி நிற்கின்றன. ஒரு சமூகத்தின் பெறுமதிகளை அதிகாரத்தோடு வழங்கும் குழப்பமான ஸ்தாபனங்கள், வழிமுறைகள் பற்றியதே அரசியல் முறை என விபரித்தனர். எந்தப் போட்டியிடும் இலக்குகளும், அபிலாஷைகளும் பொதுக் கொள்கையாக வகுக்கப்படுகின்றது, அமுலாக்கப்படுகிறது என்பதையே ஈஸ்டன் உருவாக்கினார். லாஸ்வெல்லுக்கு இந்த வழங்கும் முறையினை அதில் பங்குபற்றுபவர்களின் அதிகாரம் செல்வாக்கு என்பவற்றினைப் பரிசோதனை செய்வதனுடாக இந்த வழங்களைக் பாதிக்கத்தக்க மக்களின் திறமைகளைப் பரிசோதனை செய்வதினுடாக, சிறப்பாக விளங்கிக் கொள்ளலாம் என்றார். (1930 களின் நடுப்பகுதியில் இவரது மிகவும் செல்வாக்குமிக்க நூலான அரசியலில் யார் எதைப் பெறுகிறார்? எப்போது எப்படிப் பெறுகிறார்? என்பது வெளியிடப்பட்டது.)

மேற்கூறப்பட்ட வரைவிலக்கணங்களில் அரசாங்கம் என்பது பற்றி எவ்வித குறிப்புக்களும் இல்லை என்பது குறிப்பிடத்தக்கதாகும். ஆகவே அரசறிவியல் என்பது அரசியல் முறை பற்றிப் படிப்பதோடு, அரசியல் ஸ்தாபனங்களின் மத்தியில் அது இருப்பதால் இவை பற்றியும் ஆராயப்படுகின்றது.

அது அரசியல் முறை அதிகாரத்தினுடனான தீர்மானங்கள் எடுத்தல் மீது கரிசனை கொள்வதோடு, அத்தகைய தீர்மானங்களை எடுக்கும் சமூகத்தில் எல்லா வழிமுறைகள், நடவடிக்கைகள் பற்றியும் அவற்றைத் தீர்மானிக்கும் தெரிவு செய்யப்பட்ட மனிதர்களைப் பற்றியும், அவ்வாறு தெரிவு செய்யப்பட்டவர்கள் மீதான செல்வாக்குப் பற்றியும் விளக்குகிறது. தனிப்பட்டவர்களின் அரசியல் நலன்களிலிருந்து குழப்பம் நிறைந்த பெரும் அரசியல் ஸ்தாபனங்கள் பற்றியும், அது கவனம் கொள்கிறது. அதன் அடிப்படைக் கவனம் அரசியல் முறையின் கொள்கை வகுக்கும் வழிமுறை மீது செல்வாக்குச் செலுத்தும் எந்த நடவடிக்கைகளிலுமே உள்ளது.

அடிப்படை விடயப்பரப்பு

1. கடந்த ஒரு நூற்றாண்டாக அரசியல் வாழ்வினை சமூகத்தின் மற்றைய அம்சங்களிலிருந்து வேறுபடுத்திக் காட்டும் பெருமளவு வேறுபடும் இருதொகுதியான அளவுகோல்கள் எழுந்துள்ளன. இது அரசறிவியல் என்ற பாடப்பரப்பினை இனங்காண வைத்துள்ளது.

அவற்றுள் ஒன்று, அரசறிவியல் தன்னை வெளிப்படுத்தும் ஸ்தாபனங்களினூடாக, அரசியல் வாழ்வினை வரைவிலக்கணப்படுத்த முயன்றுள்ளது. மற்றையது; வரலாற்று ரீதியில் எழுந்த குறிப்பிட்ட ஸ்தாபனங்களின் நடவடிக்கைகள் அல்லது நடத்தையினை நோக்கிக் கவனம் கொள்கிறது. முதலாவதின்படி அரசறிவியல் என்பது ஒன்றில் அரசாங்க அல்லது அரசியல் ஸ்தாபனங்கள் அல்லது அரசியலைப்பற்றி ஆய்வு எனக் கொள்கிறது. இருபதாம் நூற்றாண்டின் மத்திய பகுதி வரைக்கும், அரசறிவியல் என்பது ஒன்றில் அதிகாரம் அல்லது தீர்மானங்கள் எடுத்தல் என்பது பற்றிய ஆய்வே என விளக்குகிறது.

2. முதலாவதின் கீழ் இரண்டு ஸ்தாபனரீதியான அணுகு முறைகளை இனங்காணக் கூடியதாகவுள்ளது:

(i). அரசாங்க அல்லது அரசியல் ஸ்தாபனங்களைப் பற்றிக் கற்பதுவே அரசறிவியல் என்ற கற்கை நெறி என விபரிப்பதே இன்று வரைக்கும் மிகவும் பிரபல்யமான விளக்கமாக அமைந்துள்ளது. இருந்தும் இம்முறையே மிகவும் பயன் குறைந்த முறையாக இருக்கிறது. ஏனெனில், இது அரசறிவியல் என்பதை முழுமையாக ஸ்தாபனங்களின் கைகளில் விட்டு விடுகிறது. இது ஸ்தாபனங்களையே அரசறிவியல் ஆக்குகிறது எனக் கொள்வதால் அரசறிவியலின் பாடப்பரப்பு பற்றி மிகவும் விளக்கமற்ற நிலைக்கு ஆளாக்கி விடுகிறது. இது அரசறிவியலை கோட்பாடு விளக்க மட்டத்துக்கு உயர்த்தவும் உதவாது.

(ii). அரசு-அரசறிவியல் என்ற கற்கை நெறியை எண்ணக் கருவாக எடுக்கும் விளக்கத்தில் மிக நிண்டகால வரலாற்றைக் கொண்டது அரசு ஆகும். இத்தகைய அணுகுமுறையும் அரசியல் வாழ்வினை விளக்க சிறந்த பயனுடையதாக இல்லை என்பதோடு அது இப்போது வெறுமையான எண்ணக்கரு எனவே கொள்ளப்படுகிறது. இப்போது அதற்குப் பதிலாக "அரசியல் முறை" (Political System) என்பதே பயன்படுத்தப்படுகின்றது. ஸ்தாபன ரீதியான அணுகுமுறையில் காணப்பட்ட அதிருப்தி காரணமாக பல்வேறு விதமான விளக்கங்களுக்கு அரசறிவியல் இட்டுச் சென்றுள்ளது. இப்போது அரசறிவியல் பற்றிய விடயதானம் அல்லது பரப்பு ஒருவிதமான நடவடிக்கை, நடத்தை அல்லது செயற்பாடே என்ற கருத்துமேலோங்கி வருகிறது.

3. அதிகாரம் - 19ஆம் நூற்றாண்டில் ஜேர்மன் மொழி பேசும் நாடுகளில் அரசறிவியல் என்பது அரசு பற்றிய ஆய்வு என்பதன் உச்சக்கட்டத்தை அடைந்தது. இது அரசியல் விசாரணையினை, அரசு என்ற மட்டத்தில் அரசியல் யாப்புப் பெறுமதிகளின் விளக்கமே என்றளவுக்குக் குறைத்து விட்டது. மேற்சொன்ன கருத்துக்களை எதிர்த்தோர் அரசை சட்டப்பெறுமதிகளின் உள்ளடக்கம் எனக் கொள்ளாது. அதனை அதிகாரத்தைக் கைப்பற்றுவதற்கான பல்வேறு குழுக்களிடையே தொடர்ந்து நடைபெறும் போட்டி பற்றியதே என்ற கருத்தை வற்புறுத்தினர்.

விசேடமாகக் குழுக்கள் அல்லது வர்க்கங்களுக்கு இடையிலான முரண்பாடுகளும், போராட்டங்களும் அதாவது பலவந்த அதிகாரமே அரசியல் தொடர்புகளின் உடன் பிறந்த அம்சமாகும் எனக் கொண்டனர். இந்த கருத்தினை ஏற்க ஐக்கிய அமெரிக்காவுக்கு நண்ட காலம் எடுத்தது.

தீர்மானங்களை எடுக்கல்

இருபதாம் நூற்றாண்டின் மத்திய பகுதியில் அரசறிவியலின் மத்தியமயமான விடயம் அதிகாரமே என்ற கருத்துத் தோன்றியது. இதிலிருந்து பிறந்ததே அரசறிவியல் என்பது. பொதுத் தீர்மானங்கள் அல்லது கொள்கைகளை உருவாக்குவதையும் நடைமுறைப்படுத்துவதையும் உள்ளடக்கிய தொடர்புமுறை அரசறிவியல் ஆகும். பொதுக் கொள்கைகளை உருவாக்குவது பற்றியதே, அரசறிவியல் என்பது அமெரிக்க அரசறிவியலில் பரவலாக ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டுள்ளது. ஒரு சமூகத்தில் இடம்பெறும் அரசியல் தொடர்புகளை அரசாங்கம், அரசு, அதிகாரம் அல்லது தீர்மானங்களை எடுக்கும் வழிமுறை என விபரிப்பதிலும் பார்க்க, அரசியல் முறை என விபரிப்பது பொருத்தமானது என கொள்ளப்படுவது பயனுள்ளதாகவிருக்கும். ஈஸ்ரன் அவர்கள் குறிப்பிட்டது போல,

"ஒரு சமூகத்துக்காக அதிகாரமிக்க பங்கீடுகளைச் செய்யக்கூடிய தீர்மானங்களை எடுப்பதும், அவற்றை நடைமுறைப்படுத்துவதற்கான நடத்தை அல்லது தொடர்புகளே அரசியல் முறை" எனலாம்.

அரசறிவியலின் இயல்பும் பாடப்பரப்பும்

01. மனிதனுடைய நடவடிக்கைகளை சமூக முறையில் ஆராயும் பல இயல்களுள் அரசறிவியலும் ஒன்று. இவ்வியல் மனிதனுடைய எண்ணங்களையும், கற்பனைகளையும் தவிர மற்றச் செயற்பாடுகள் எல்லாவற்றையும் ஆராயும்.

02. அரசறிவியல் அரசின் தன்மை, அரசாங்கத்தின் இயல்பு, தனிப்பட்டவர்கள் அல்லது குழுக்கள் அரசோடு கொள்ளும் தொடர்புகள், ஓர் அரசு மற்றைய அரசோடு கொள்ளும் தொடர்புகள் என்பன பற்றியும் இவ்வியல் ஆராயும்.
03. அரசறிவியல் தனியே அரசியல் ஸ்தாபனங்களைப் பற்றி மட்டுமல்லாது, அரசியல் சிந்தனைகளையும், அரசியல் சித்தாந்தங்களைப் பற்றியும் ஆராயும்.
04. அரசாங்கத்தின் பல்வேறு அமைப்புக்கள் பற்றியும், ஒப்பிட்டு ஆராய்வதோடு இவ்வியல் நடைமுறையிலிருக்கும் அரசியல் ஸ்தாபனங்கள், சிந்தனைகள் என்பவற்றை விபரித்து, ஒப்பிட்டு, பாகுபடுத்தி விளக்கமளிக்கின்றது.
05. மாறிவரும் சூழ்நிலை, ஒழுக்கநிலை என்பவற்றிற்கேற்ப அரசியல் சிந்தனைகள், அரசியல் ஸ்தாபனங்கள் என்பவற்றை வளர்க்கும் நோக்குடன் அரசு எவ்வாறு இருத்தல் வேண்டும் என்ற நோக்கில் இவ்வியல் எதிர்காலம் பற்றியும் எதிர்வு கூறுகிறது.
06. அரசறிவியல் அரசியல் அதிகாரத்தினை எவ்வாறு பெறுதல், பராமரித்தல் என்பவற்றையும், பொதுக்கொள்கை பற்றிய தீர்மானங்களை எடுத்தல் பற்றியும் கவனம் கொள்கிறது. மேலும் அண்மைக் காலங்களில் அரசியல் முறை பற்றி பெரிதும் கவனங்கொள்ளும் ஒரு இயலாக இது மாறி வருகிறது.
07. அரசறிவியல் என்பது அரசின் கடந்தகாலம், சமகாலம், எதிர்காலம் பற்றிய கற்கை நெறியாகும். அது அரசியல் ஒழுங்கமைப்பு, அரசியல் செயற்பாடுகள் பற்றியும், அரசியல் ஸ்தாபனங்கள் பற்றியும், அரசியற் கோட்பாடுகள் பற்றியும், அரசியல் அதிகாரம் பற்றியும், அரசியல் தீர்மானங்களை எடுத்தல் என்பன பற்றியுமே விசேடமாகக் கவனம் கொள்கிறது.

அரசறிவியலைக் கற்பதற்கான நோக்கங்கள்

01. குடிமக்களை தமக்கு சமூகத்திலும், நாட்டிலும், அரசிலும் உள்ள உரிமைகளையும், கடமைகளையும் உணர வைத்தல்.
02. நிர்வாகிகள், அரசியல் தலைமைத்துவம் அல்லது உயர்ந்தோர் குழாம் செயற்பாடுகளை அறிதலும் தவறுகளைச் சுட்டிக் காட்டுதலும்.
03. சட்டத்துறை, நிர்வாகத்துறை, நீதித்துறை என்பன எவ்வாறு செயற்படுகின்றன என்பதை அறிந்திருப்பதோடு, அவற்றின் முக்கியத்துவத்தினையும் அறிந்து வைத்திருத்தல்.

04. பொதுஜன அபிப்பிராயம், வாக்களிப்பு அல்லது தேர்தற்றொகுதி நடத்தை பற்றி அறிதலும், ஆய்வு செய்தலும், அரசியல் பங்கு-பற்றுதல் பற்றிக் கணிப்பிடுதலும்.
05. தீர்மானங்கள் எடுத்தல், சமூகமயப்படுத்தல், தலைமைத்துவம், அரசியல் உந்துசக்தி, ஆளுமைத் தொடர்புகள், அரசியல் பங்குபற்றுதல் கொள்கைகள் என்பன பற்றி ஒப்பீட்டு முறையிற் கற்றல்.
06. அரசாங்கங்களையும் அல்லது அரசியல் முறைகளையும் ஒப்பிட்டுப் பார்ப்பதன் மூலம் அவற்றின் சிறப்புகளையும் குறைபாடுகளையும் அறிதல்.
07. சர்வதேச அரசியல் சூழ்நிலைகளைக் கற்பதன் மூலம் உலக நாடுகளில் இடம் பெறும் மாற்றங்கள், சிறப்பம்சங்கள் பற்றி அறிதலோடு, நாடுகளிடையேயான தொடர்புகள், முரண்பாடுகள் என்பன பற்றி அறிதல், ஒரு நாட்டின் வெளிநாட்டுக் கொள்கை, சர்வதேச ஸ்தாபனங்கள் என்பன பற்றியும் அறியலாம்.
08. அரசியற் கோட்பாடுகளைக் கற்பதன் மூலம், ஒரு நல்ல சமூகம் அதாவது எவ்வாறு ஒரு நல்ல சமூகத்தினைக் கட்டியெழுப்ப முடியும் என்பதை அறியலாம்.

அரசறிவியலைக் கற்பதற்கான அணுகுமுறைகள்

i வரலாற்று அணுகுமுறை

வரலாற்று அணுகு முறையின் பிரத்தியேகமான இயல்பு, கடந்த காலத்தின் அல்லது தெரிவு செய்யப்பட்ட ஒரு காலக் கட்டத்தின் மீதும் குறிப்பிட்ட சகாப்தத்திற்குள் நடந்த தெரிவு செய்யப்பட்ட நிகழ்ச்சிகள் மீதும் கவனம் செலுத்தி, எ்தாபனங்கள் என்றால் என்ன? அவை எந்தப் போக்கினை நோக்கிச் செல்கின்றன? அவை முன்பு எவ்வாறு இருந்தன? அவை எவ்வாறு வளர்ச்சியடைந்தன? என்பவற்றை விளங்கப்படுத்துவதாகும். இதில் ஓர் ஆய்வாளர் வரலாற்றைப் பரம்பரை வழி முறையாகவே கொள்கிறார். இத்தகைய வழிமுறையில் அரசியலைக் கற்கும்போது வரலாற்றின் தொடர்ச்சியிலும், மாற்றத்திலும் தனிப்பட்டவர்களின் நோக்கங்கள், நடத்தைகள், சாதனைகள், தோல்விகள் என்பனவற்றின் பங்கினையும், ஓர் ஆய்வாளன் பார்க்க வேண்டும். அரசியற் கோட்பாடு சமூக பொருளாதாரப் பிரச்சினைகள் அவை மாபெரும் சிந்தனையாளர்களின் மீது ஏற்படுத்திய பிரதிபலிப்புகளினூடாகவே வெளிப்படுகின்றன என்பதை, வரலாற்று அணுகுமுறை எடுகோளாகக் கொள்கின்றது. அதாவது அரசியற் கோட்பாட்டை விளங்கிக் கொள்வதற்கு அது வளர்ச்சியடைந்த நேரம், இடம், சூழ்நிலைகளைத் தெளிவாக விளங்கிக் கொள்வது முக்கியத்துவம் வாய்ந்தது என்பதைக் குறிக்கின்றது. அரசியற் கோட்பாட்டாளர்கள் நிகழ்வுகளை உருவாக்குவதில் உண்மையாகப் பங்குபற்ற வேண்டுமென்பதோ, பிரச்சினைகளுக்குத் தீர்வு காண்பதில் பங்குபற்ற வேண்டும் என்பதோ கட்டாயமல்ல. ஆனால் எது அவசியம் என்றால் அதனால் கோட்பாட்டாளர்கள் பாதிக்கப்பட வேண்டும். அவற்றின் மீது கோட்பாட்டாளர்கள் பாதிப்பினை ஏற்படுத்த வேண்டும். ஓர் ஆய்வாளன் தன் நோக்கத்துக்காகப் பயன்படுத்தும் தெரிவில், வீச்சில் வரலாற்று அணுகுமுறை வேறுபடும் என்பதையும் குறிப்பிட வேண்டும்.

எட்மன்ட் பேர்க்கும் மற்றையோரும் தமது பழமைபேண் அவதானிப்புக்களை நியாயப்படுத்தவே வரலாற்று அணுகுமுறையினைக் கைக்கொண்டனர்.

வரலாற்று அணுகுமுறை சிலவகையான பலவீனங்களையும் கொண்டுள்ளது:

- (i) யதார்த்த தன்மையற்ற ஒருமைப்பாடுகளை உள்ளடக்குதல் அவை தவறான விளக்கங்களுக்கு இட்டுச் செல்லலாம்.
- (ii) நடைமுறை அரசியலிலுள்ள பிரச்சினைக்கு நியாயமான தீர்வு காணும் முயற்சிக்கு, வரலாற்று அணுகுமுறை பயன்படுத்தப்படுவதில்லை.

இருந்த போதிலும் வரலாற்று அணுகுமுறையின் உண்மையான முக்கியத்துவத்தினை நாம் மறுக்க முடியாது. உதாரணமாக அரசியல்ஸ்தாபனங்களின் தோற்றமும் வளர்ச்சியும் பற்றிக் கற்பது.

ii. சமூகவியல் அணுகுமுறை

வரலாற்று அணுகுமுறை மிகவும் அதிகளவு மரபுக்கு முக்கியத்துவம் வழங்குவதெனப் பொதுவாகக் கண்டு பிடிக்கப்பட்டது. பல நவீன எழுத்தாளர்கள் வரலாற்று அணுகுமுறை அரசியல் பற்றி மிகவும் குறுகிய கருத்தினைக் கொள்வதோடு, அதன் பரப்பினை அரசுடன் கட்டுப்படுத்துகின்றது எனச் சுட்டிக் காட்டினர். பல சமகால எழுத்தாளர்கள், அரசியல் விஞ்ஞானத்தின் பாடப்பரப்பினைப் பரவலாக்கித் தனியே அரசை மட்டுமன்றி சமூகத்தினையும் உள்ளடக்க முயற்சித்துள்ளனர். கற்லின் (Catlin) என்பவர் அரசியலை அரிஸ்ரோற்றிலின் விளக்கப்படி பயன்படுத்தினார். சமூகத்தின் எல்லைக்குள் நடக்கும் எல்லா நடவடிக்கைகளையும் சேர்த்துக் கொள்ள விரும்பினார். கற்லின் சமூகவியலிலிருந்து அரசியல் விஞ்ஞானத்தினைப் பிரிக்க முடியாதெனக் கொள்கிறார். இந்த அணுகுமுறையில் பல நன்மைகள் உண்டு எனச் சுட்டிக் காட்டினார்.

01. இது சமூகத்தின் தொடர்புகளையும், கட்டமைவுகளையும் முழுமையாக ஆராய இடமளிக்கின்றது. ஐரோப்பாவின் ஒரு பகுதியில் 15 ஆம் நூற்றாண்டிற்கும் 17ஆம் நூற்றாண்டிற்குமிடையில், சமுதாயத்தின் ஒரு பகுதியில் செயற்கை முறையில் உருவாக்கி, இப்போது நவீன அரசு என்று கூறப்படுவதோடு மாத்திரம் கட்டுண்டிருக்காது அதற்கு அப்பாலும் செல்ல வேண்டும்.

02. இது சமூகம் பற்றிய பொதுவான கோட்பாட்டோடு அரசினது கற்கையினை ஒன்றிணைய வைக்கின்றது. இதனைப் பெரும்பாலான நவீன அரசியல் விஞ்ஞானிகள் பராமுகம் செய்ய முடியாது.

03. அரசியல் விஞ்ஞானி, அரசைத் தனது பகுப்பாய்வு அலகாகக் கொண்டால், அவர் ஒவ்வொருநாளும் இடம் பெறுகின்ற குறுகியதும், பொதுவானதுமான அரசியல் நிகழ்வுகளின் விபரங்களை பராமுகப்படுத்துவதாக அமையும். சமூகத்தின் நிகழ்வுகளோடு சம்பந்தப்படுத்தினால் அல்லாது அவற்றை அரசால் விளங்கிக் கொள்ள முடியாதிருக்கும். இன்று பல எண்ணிக்கையான

அரசுகள் இயக்கத்தில் உள்ளன. அரசியல் பகுப்பாய்வுக்காக அவற்றைத் தனிப்பட்ட அலகுகளாகக் கொள்ள முடியாது. அவற்றின் அடிப்படை இயல்புகளுக்கு ஒருவர் போக வேண்டும்.

04. அரசியல் விஞ்ஞானிகள் ஸ்தாபனங்களைப் பற்றிக் கற்றலுக்கு அப்பால் சென்று செயற்பாடுகள், வழிமுறைகளைக் கற்க முற்பட்டால் ஒரு பகுப்பாய்வு அலகினைத் தெரிவு செய்து கொள்ள முடியும். கற்லின் கட்டுப்படுத்தும் காட்சி என்பதே அரசியல் பற்றிய கற்கை நெறியில் மத்தியமமானது எனக் கொள்கிறார். வீ. ஓ. கீ (V.O.Key) அரசியலை வரைவிலக்கணப்படுத்திய மாதிரி அதாவது அரசியல் என்பது அரசாங்கம் பற்றிக் கற்பது. ஆனால் அரசாங்கம் என்பது கட்டுப்படுத்துவது என்பதேயல்லாமல் ஸ்தாபனங்கள் (ஐனாதிபதி, அமைச்சரவை) அல்ல என்பதை ஏற்றுக் கொண்டார். இத்தொடர்பில் கீ யோடு கற்லின் ஒத்துப் போகிறார். அரசியலை "அதிகாரம் செல்வாக்குப் பற்றிக் கற்பது அல்லது மக்ஸ்வெபரின் (Max Weber) வார்த்தையில் அதிகாரத்திலுள்ளவர்களின் அதிகாரத்துக்கும் செல்வாக்குக்குமான போராட்டம் அல்லது அதிகாரத்திலுள்ளவர்களின் மீது செல்வாக்குச் செலுத்துவது" என்பதில் கவனம் கொடுத்தல் வேண்டும்.

இக்கட்டுப்பாடுகள் ஒரு மனிதன் இன்னொரு மனிதன் மீது செலுத்தும் கட்டுப்பாடு அல்லது ஒரு தனிப்பட்டவர் ஒரு குழுவின் மீது கட்டுப்பாடு செலுத்துதல் அல்லது ஒரு குழு இன்னொரு குழு மீது கட்டுப்பாடு செலுத்துதல் என்ற உருவங்களைப் பெற முடியும்.

இக்கட்டுப்பாடுகள் மனிதர்களின் இயல்பான கோரிக்கைகளினால் எழுச்சியடைகின்றன என கற்லின் கொள்கிறார். தமது முழுமையான சுதந்திரத்தைநாடும் போதும் அது எளிமையாக வராதுவிடாது. ஏனெனில் அவற்றைச் சமூகம் அவர்கள் மீது ஒரு இன்றியமையாத அம்சமாகக் கொள்ள வேண்டும். ஆகவே கட்டுப்பாடுகள் கெட்ட மனிதர்கள் மேலிருந்து மனிதர்கள் மீது திணிக்கப்படுவன அல்ல. மாறாக அது மனிதனின் இயல்பாகும். அதற்குக் கட்டுப்பாடுகள் தேவையானதும், அதைக் கோரிப் பெறுகின்றனர்.

கற்லின் அதிகாரத்தை இராணுவ அதிகாரத்தோடு சம்பந்தத்தில்லை. ஆக்கிரமிப்பு என்பதோடு கூட சம்பந்தத்தில்லை. இவ்வாறு அதிகாரத்தினை பரந்த கருத்தில் எடுத்தால் அது ஆக்கிரமிப்பு என்ற விளக்கத்தினை இழந்து விடும். இந்த வகையில் கற்லின் நடத்தைவாத அணுகுமுறையின் ஆரம்ப கர்த்தாக்களான லாஸ்வெல் (Lasswell) என்போருக்கு மிகவும் நெருங்கிச் செல்கிறார். லாஸ்வெல்லின் அரசியல்

விஞ்ஞானம் பற்றிய வரைவிலக்கணங்கள், அதிகாரத்தினைப் பங்கிடுவது உருவமைப்பது பற்றிய கற்கை நெறி என்பது கற்லினுக்கும் ஏற்புடையதாகும். ஒரே ஒரு வித்தியாசம், கற்லின் அதனைக் கட்டுப்படுத்தும் இயல் என அழைக்க விரும்புகிறார்.

iii. மெய்யியல் அணுகுமுறை

அரசறிவியல் பற்றிய மரபு ரீதியான சமகாலக் கருத்துக்களை விட லியோ ஸ்ரெஸ் (Leo Stress) முன்வைத்துள்ள மூன்றாவது கருத்து ஒன்றுள்ளது. அதனை மெய்யியல் அணுகுமுறையென விபரிக்கலாம். லியோ ஸ்ரெஸ் அரசியற் கோட்பாட்டுக்கும், அரசியல் மெய்யியலுக்குமிடையே வேறுபாட்டினைக் காட்டுவதோடு அவை இரண்டும் அரசியல் சிந்தனையின் பகுதிகள் எனக்கொள்கிறார். ஸ்ரெஸ்சின் கருத்துப்படி அரசியற் கோட்பாடு என்பது அரசியல் விடயங்களின் இயல்பினைத் தெரிந்து கொள்ள முயற்சிப்பது. மெய்யியல் என்பது அறிவுடைமை (Wisdom) பற்றிய தேடல் அல்லது சர்வ உலக அறிவு பற்றிய தேடல். முழுமையின் அறிவு என்பதனால், அரசியல் மெய்யியல் என்பது அரசியல் விடயங்களின் இயல்பு சரியான அல்லது நல்ல அரசியல் ஒழுங்கு இரண்டும் தெரிந்து கொள்ளும் முயற்சியாகும்.

அரசியல் சிந்தனை, அரசியல் கோட்பாடு, அரசியல் மெய்யியல் வரையும் விரிவானது. சிந்தனையை அல்லது நடத்தையை அல்லது வேலையை மதிப்பீடு செய்யாது அறிந்து கொள்வது முடியாத காரியமானபடியால் அரசியற் கோட்பாடும் அரசியல் மெய்யியலும் சமகாலத்தவை. ஸ்ரெஸ் வரலாற்று முறை சமூக விஞ்ஞான நேர்க்கணியம் இரண்டையும் விமர்சிக்கிறார்.

பெறுமதிகள் அரசியல் மெய்யியலில் பிரிக்க முடியாத பகுதி என்பதனால், அவற்றை அரசியற் கல்வியிலிருந்து விட்டு விட முடியாது. எல்லா அரசியல் நடத்தைகளும் பேணிப்பாதுகாப்பதை அல்லது மாற்றத்தினை நோக்காகக் கொண்டவை. எது நல்லது எது கூடாதது என்ற மதிப்பீட்டினால் வழி நடத்தப்படுபவை, ஓர் அரசியல் விஞ்ஞான அபிப்பிராயத்தினை விட மேலாக அறிவினைக் கொண்டிருக்க வேண்டுமென எதிர்பார்க்கப்படுகின்றனர். ஒருவருக்கு அறிவு இருக்க வேண்டும். நல்லது பற்றிய, அறிவு - நல்ல வாழ்வு பற்றிய அறிவு, நல்ல சமூகம் பற்றிய அறிவு இருக்க வேண்டும். இத்தகைய வழிகாட்டுதல் துலங்குமானால் நல்வாழ்வு நல்ல சமூகம் பற்றிய அறிவைப் பெறுதலை இலக்காக மனிதர் கொண்டதால் அரசியல் மெய்யியல் எழுச்சியடைகிறது. அவரின் கருத்துப்படி அரசியல் மெய்யியல், அரசியல் விடயங்கள் இயல்பு பற்றிய அபிப்பிராயத்தினை அரசியல் விடயங்கள் இயல்பு பற்றிய அறிவினால் மறு

மதிப்பீடு செய்வதாகும். அரசியல் விடயங்கள் பற்றிய இயல்பு பற்றி அறிவதும் சரியான வழியாகும். நல்ல அரசியல் ஒழுங்கு பற்றி அறிவதுமாகும்.

ஸ்ரெஸ் இப்போது செயற்கையாக மேற்கொள்ளப்படும் அரசியல் விஞ்ஞானத்துக்கும், அரசியல் மெய்யியலுக்குமான வேறுபாட்டினைக் காட்டுகிறார். ஆரம்பத்தில் அரசியல் விஞ்ஞானமும், அரசியல் மெய்யியலும் ஒன்றாகவிருந்தன. இது மனித நடத்தைகள் பற்றிய கற்கையாகும். மனித நடத்தைகள் பற்றிய ஆய்வில் மெய்யியலுக்கும், விஞ்ஞானத்துக்குமிடையில் வேறுபாடுகளைக் காண முடியாது என அவர் நம்புகிறார்.

எந்தவொரு விஞ்ஞானத்தினது இலக்கும் பெறுமதியான, சுருக்கமான, உண்மையான எனப் பார்க்கப்பட்ட ஒரு பொதுக் கோட்பாட்டினை உருவாக்குவதாகவே இருக்கும். எந்தவொரு விஞ்ஞானத்தினதும் அணுகுமுறை அதனது விளக்கம் கொடுக்கும் விதிகளும், அனுமதிக்கப்படக்கூடிய விளக்கத்தின் அளவுகோலும், ஆய்வுக்கான தரவுகளைச் சேகரிக்கும் நுட்பங்களும் விதிகளும், அளவு கோல்களும் அபிவிருத்தி செய்த தரவுகளை உருவாக்கப்பண்ணும் வழிகளையும் உள்ளடக்கியதாக அமையும்.

சுருக்கமாகக் கூறினால் எந்தவொரு விஞ்ஞானத்தினதும் அணுகுமுறை விரும்பத்தக்க கருவியாக அமைதலும், தரவுகளைச் சேகரிக்க நுட்பங்களோடு மாத்திரம் தொடர்புபடுவதல்ல. கூடியளவு அடிப்படையில் விளக்கமளிப்பதற்கான விதிகள், அனுமதிக்கத்தக்க விளக்கத்துக்கான அளவுகோல்களோடும் சம்பந்தப்படாதிருக்கும். அதனை நாம் ஏற்றுக் கொண்டால் அணுகுமுறை என்பது பிரிக்க முடியாதவாறு

iv. ஒப்பீட்டு அணுகுமுறை

அரசறிவியலில் ஒப்பீட்டு அணுகுமுறையானது வளர்ச்சியடைந்து வியாபித்து வருகின்றது. உலக நாடுகளது அரசியலையும், அபிவிருத்தியடைந்து வரும் நாடுகளின் அரசியல் முறைகளையும் அறிந்து கொள்வதற்கு ஒப்பீட்டு அணுகுமுறையானது ஒரு பயனுள்ள முறையாக கருதப்படுகின்றது. மரபுரீதியான அணுகு முறைகளின் குறைபாடுகளை அறிந்து கொண்டதன் விளைவாக அண்மைக் காலத்தில் ஓர் ஒழுங்கு முறையான ஆய்வு முறைக்குள் ஒப்பீட்டரசியலில் உட்படுத்தப்பட்டுள்ளது. சமூக அரசியல் கட்டமைப்புகளில் அரசுக்கும், சமூகத்துக்குமிடையிலுள்ள பரஸ்பர தொடர்புகள் பற்றி அறிந்து கொள்ள முயற்சிக்கின்றது.

இரண்டாம் உலகப் போருக்கு முன் 1935-45 காலப் பகுதியில் ஆக்கிரமித்த ஒப்பீட்டு அரசாங்க அணுகு முறைகள், பல குறைபாடுகளைக் கொண்டிருந்தன. ஓர் அணுகுமுறை என்றளவில் அது பெருமள-

வுக்கு ஐரோப்பிய பிரதேசங்களுடன் கட்டுண்டு இருந்தன. இக் குறைபாடுகள் பயனாக, புதிய அணுகுமுறைகளை அறிமுகப்படுத்தும் போக்கு ஏற்பட்டது. இம் முயற்சிகள் பின்வருவன:

1. பரந்த பாடப் பரப்பினைத் தேடுதல்.
2. யதார்த்தத்துக்கான தேடுதல்.
3. திட்டவாட்டமான தகவல் பற்றிய தேடுதல்.
4. அரசியல் கோட்பாட்டின் ஒழுங்கு முறைக்கான தேடுதல்.

இப்புதிய அபிவிருத்திகள் ஒப்பீட்டு அரசியல் துறையில் மட்டுமல்லாது அரசறிவியல் மீது முழுமையான தாக்கங்களை ஏற்படுத்தின.

V. நடத்தைவாத அணுகுமுறை

நடத்தையியல்வாதிகள், மற்றைய சமூக விஞ்ஞானங்களிலிருந்து குறிப்பாக சமூகவியல், உளவியல் என்பவை இரண்டிலிருந்தும், எண்ணக்கருக்களையும், நுட்பங்களையும் கடன்வாங்கி உள்ளனர். இருந்தும் அரசியலைக் கற்பதற்கான மரபுரீதியான அணுகுமுறைகளுக்கெதிரான எதிர்த்தாக்கமே, நடத்தைவாத அணுகுமுறையைத் தோற்றுவித்தது. மரபுரீதியான அணுகு முறை, அரசியல் யாப்பினைப் பரிசீலனை செய்வதனூடாகவும், சட்டநூல்கள், பொதுச்சட்டம் என்பவற்றிற்கு விளக்கம் தருவதனூடாகவும் அரசியலைப் படிக்க முயன்றுள்ளது.

மந்திரி சபையின் அதிகாரங்கள்; தேர்தல் தொகுதி முறை, அரசியற் கட்சிகள் முறைப்படியான கட்டமைப்பு போன்றவற்றிலேயே ஓர் அரசியல் மாணவன் கரிசனை கொண்டிருந்தான். மாறாக நடத்தையியல் வாதிகள் அரசியல் மாணவன் ஒருவன் உண்மையாக என்ன நடைபெறுகின்றது? மக்கள் எவ்வாறு தமது அரசியல் நடத்தைகளைக் கொண்டு நடாத்துகிறார்கள்? என்பதிலேயே கரிசனை கொள்ள வேண்டுமெனக் கருதுகிறார்கள். ஓர் அமைச்சருக்கும், சிவில் சேவை ஆலோசகருக்குமிடையே நிலவும் உறவு எத்தகையது? ஓர் அமைச்சர் அல்லது திணைக்களம் தவறுவிடும் போது உண்மையில் என்ன நடைபெறுகின்றது? என்பதைக் கண்டறிய வேண்டுமேயன்றி, இந்தத் தொடர்புகள் எவ்வாறிருக்க வேண்டும் என்றும், என்ன நடக்க வேண்டும் என்றும், கூறும் சட்டம் அல்லது அரசியல் யாப்பு மரபுகளைப் பார்ப்பதனால் பயனில்லை. இவர்களின் கருத்துப்படி எது முக்கியமெனில், முறையான கட்டமைவு அதிகாரங்களும் கடமைகளும் அல்ல. தனிப்பட்டவர்களின் உள்பாங்கும் முறைப்படி அமையாத தொடர்புகளுமேயாகும்.

இந்தத் தொடர்பில் நடத்தைவாத அரசியல் விஞ்ஞானிகள் முகாமைத்துவப் படிப்பின் ஒரு பிரிவினரான "மனிதத் தொடர்புகள்" பிரிவினரோடு ஒத்துப் போபவர்களாகவுள்ளனர். மனிதத் தொடர்புகள்

குழுவினரின் கருத்துப்படி தொழிலாளர்களிடையேயான மிகவும் முக்கியமான செல்வாக்கு தம்மிடையேயும், தமக்கு உயர்ந்த படியில் உள்ளவர்களிற்குமிடையேயான தனிப்பட்ட தொடர்பாகும். முறைப்படி அமைந்த கட்டமைவு அதிகாரமல்ல, முகாமைத்துவம், அரசியல் ஆகிய இரண்டும் பற்றிய கற்கையிலும் முறைப்படியமைந்த ஸ்தாபனங்களுக்கப்பால், சென்று மனித உள்பாங்கின் முறைப்படி அமையாத தொடர்புகளை விசாரணை செய்தல் வேண்டுமென வற்புறுத்துகின்றது.

நடத்தைவாத அரசியல் மாணவனின் வேலை, சமகாலத்தில் அவதானிக்கக்கூடிய அரசியல் நடவடிக்கை பற்றியதாகவே இருக்கும். நடத்தையியல்வாதி உண்மையான கண்களால் அவதானிக்கக்கூடிய உலகினை திட்டவட்டமாகப் பரிசீலனை செய்யவே விரும்புகிறான். அதனை மற்றையோரும் பரிசீலனை செய்து நடத்தையியல்வாதி வந்த முடிவுகளை சரி அல்லது பிழையெனக் கூறக் கூடியதாக இருக்கும். நடத்தைவாதிகள் சுருக்கமாக எண்ணிக்கைகளிலும், சுருக்கமான விடைகளிலுமே கரிசனை கொள்கின்றனர். ஆகவே அரசியல் பற்றிய படிப்பு பின்வரும் கேள்விகளாகச் சுருக்கப்பட வேண்டும் என்றனர்; எத்தனை பேர்? எது? எவ்வளவு? என்பனவாகும்.

vi. விவரணப் பகுப்பாய்வு அணுகுமுறை

விவரணப் பகுப்பாய்வு என்ன நடக்கிறது என்பதைக் கண்டு பிடிப்பதிலேயே கவனம் கொள்கிறது மட்டுமல்லாமல், ஏன் அப்படி நடக்கிறது என்பதையும், அது பற்றி எத்தகைய நடவடிக்கை எடுக்கலாம் என்பது பற்றியும் அது கவனம் கொள்கிறது. விவரண ஆய்வு எடுகோள்களாலேயே வழிநடத்தப்படுகின்றது. தரவுகள் சேகரித்து முடிந்ததன் பின்னர் 2வது கட்டத்தில் ஒரு சமூக விஞ்ஞானி, தனது முழுக்கவனத்தையும் பகுப்பாய்வு, விளக்கம் என்பவற்றின் மீது கவனம் செலுத்துகின்றான். சேகரித்த தரவுகளைச் சமூக ஆய்வாளன் பின்னர் தரம்பிரித்தல் வேண்டும். தரம் பிரித்ததன் பின்னர் அவற்றைத் தொகுத்தல் வேண்டும். இவற்றைப் பகுப்பாய்வு செய்வது தர்க்க முறைப்படி அமைதல் வேண்டும். வாதங்கள் தர்க்க முறையில் அமைந்தால்தான், அதன்படி கிடைக்கும் முடிவுகள் சரியானதாக இருக்கும்.

தர்க்கமுறை வாதங்கள் இரண்டு உள்ளன:

- (அ) உய்த்தறி முறை
- (ஆ) தொகுத்தறி முறை

(அ) உய்த்தறி முறை

பொதுமையிலிருந்து தனியான முடிவுக்கு வருதல் உய்த்தறி முறையாகும். ஓர் உய்த்தறிவாதத்தின் பெறுமதி முற்சுற்றுக்கும் முடிவுகளுக்குமிடையேயுள்ள தொடர்பிலேயே தங்கியிருக்கும். அதாவது முற்சுறப்பட்டது சரியாயின், முடிவுகளும் சரியானதாக இருக்கும். உதாரணமாக எல்லா வைரங்களும் உறுதியானவை. சில வைரங்கள் இரத்தினங்களாகும். ஆகவே சில இரத்தினக்கற்கள் உறுதியானவை. உய்த்தறி முறையில் பொதுமைகளிலிருந்து தனியான முடிவுகளுக்கு வருகின்றோம். உதாரணமாக நாம் எடுத்துக் கொள்ளும் பொதுவிதி புவியீர்ப்புக் கொள்கை எனக் கொள்வோம். ஒரு துப்பாக்கியிலிருந்து குறிப்பிட்ட தொரு வேகத்தில் குறிப்பிட்ட ஒரு திசையில் சுடப்படும் ஒரு குண்டின் செலவில், நாம் இவ்விதியைக் கொண்டு அது எவ்வாறு செல்லுதல் வேண்டும் என்பதைக் கணிக்கலாம். இது உய்த்தறிமுறையாகும்.

(ஆ) தொகுத்தறி முறை

பொதுப்பண்புகளைக் கண்டறிதலே தொகுத்தறி முறையாகும். உண்மை நிகழ்ச்சிகளைப் பற்றிய அறிவைத்தேடும் தொகுத்தறி முறை வகுப்பு, தொகுப்பு எனும் இருநெறிகளையும் கையாள்கிறது. பொதுப்பண்புகளைக் கண்டறிவதே தொகுத்தறி முறையின் நோக்கம். உதாரணமாக ஒரு வயலில் விவசாயம் செய்யும் விவசாயி ஒருவன், தனது வயலில் ஒவ்வொரு ஆண்டும் பணத்தையும், நேரத்தையும் செலவழித்த போதும் பயன் மென்மேலும் குறைந்து செல்வதைக் காண்கின்றான். இது தனிப்பட்ட ஒரு நிகழ்ச்சியாகும். ஒரு குறிப்பிட்ட இடத்தில், ஒரு குறிப்பிட்ட காலத்தில், ஒரு குறிப்பிட்ட பொருளுக்கு நிகழ்ந்ததே இது. ஆனால் அவ்விவசாயி இதைத் தனிப்பட்ட நிகழ்ச்சியாகக் கருதாது. தனது நிலத்தின் பிற பகுதிகளை தான் கைக்கொள்ள வேண்டிய முறைகளுக்கு இவ் அனுபவத்தைப் பயன்படுத்துவான். அதாவது தனிப்பட்டதோர் நிகழ்ச்சியைக் கொண்டு அவன் பொது விதியொன்றைப் பெற முயல்வான். ஆகவே தனித்தனி இயல்புகளை அடிப்படையாகக் கொண்டு சில பொது முடிவுகளுக்கு வருதலே தொகுத்தறி முறையாகும்.

சுருக்கமாகக் கூறின் விவரணப் பகுப்பாய்வு, குறிப்பிட்ட சூழ்நிலையின் இயல்பினகைக் கண்டு பிடிப்பதோடு என்ன நடக்கிறது? ஏன் அப்படி நடக்கிறது? என்பதையும் காட்டுகிறது.

vii. புள்ளி விபரவியல் அணுகுமுறை

புள்ளி விபரவியல் அரசியல் தரவுகளை ஒன்றிணைத்து அதனைக் கணக்கிடவும், அளக்கவும் இடமளிப்பதால் முடிவுக்கு வரக்

கூடியதாகவும், போக்குகளைப் பரிசோதனை செய்யவும், அரசாங்கக் கொள்கைக்கு ஒரு தளமாகவும் சேவை செய்கிறது. சனத்தொகை வளர்ச்சி அசைவுகள், வாக்களித்தலும் பொது அபிப்பிராயமும், பொருளாதாரச் சூழ்நிலைகளாக தொழிலாளர், விவசாய கைத்தொழில் உற்பத்தி, வெளிநாட்டு வர்த்தகம், வரியும் நிதியும் போன்றவற்றின் ஆய்வுக்கு மிகவும் உதவியாக இருக்கும். நிர்வாகம் அரசியல், சமூக சீர்திருத்தம் போன்றவற்றின் ஆய்வுக்கு புள்ளி விபரவியல் ஆய்வுகள் இன்றியமையாதனவாகும்.

அத்தியாயம் III

அரசு

i. அரசின் தன்மை

நவீன உலகின் ஒவ்வொரு குடிமகனும் ஏதோ ஒரு அரசின் பிரசையே. சட்டப்படி அவன் அரசுக்கு அடங்கி நடக்கக் கடமைப்பட்டவன். அது விதிக்கும் விழுமியங்களினால் அவனது வாழ்வின் தன்மை ஒழுக்காக்கப்படுகிறது. இந்த விழுமியங்களே சட்டங்களாகும். அரசின் எல்லைகளுக்குள் வாழும் மக்களின் மீது அச்சட்டங்களை அமுல் செய்வதிலேயே அரசின் உள்ளடக்கம் தங்கியுள்ளது. அரசு பற்றிப் பொதுவாக ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்ட வரைவிலக்கணம் எதுவும் கிடையாது. இதற்குப் பல காரணங்கள் உண்டு:

- (1) வரலாற்று ரீதியாக அரசுகள் வளர்ந்த விதம்.
- (2) தற்காலத்தில் நிலவுகின்ற அரசுகளின் பலவகைப்பட்ட தன்மை.
- (3) தற்போது நிலவுகின்ற அரசுகளைப் பற்றி ஆராயாது, அரசு எவ்வாறு இருக்க வேண்டுமென்று அராய்தல்.

கிரேக்க தத்துவஞானியான அரிஸ்டோற்றில் அரசு இயற்கையின் படைப்பு என வற்புறுத்தினார். சமய சிந்தனையாளரான அகஸ்தீன் அரசு "சென்ம பாவத்தின் விளைவு" என்றார். தெய்வீக உரிமைக் கோட்பாட்டாளர் அரசைக் கடவுளின் படைப்பு எனக் கொண்டனர். பிரான்சிய அரசியல்ஞானியான ரூசோ அரசு பொது விருப்பத்தின் வெளிப்பாடு என்றார்.

இன்று அரசு பற்றி நிலவுகின்ற இரு வரைவிலக்கணங்கள், மேற்குறிப்பிட்ட வரைவிலக்கணங்கள் அனைத்தையும் நிராகரிக்கின்றன. படிமுறை வளர்ச்சிக் கொள்கையாளர், அரசானது சமூகத்திலுள்ள பல கூட்டமைப்புகளுள் ஒன்று என்றும், அதற்கும் தனிப்பட்ட சிறப்பியல்புகள் உண்டு என்றும் கூறுவர். இக் கருத்தின்படி அனைவராலும் ஏற்றுக் கொள்ளத்தக்க விதிகளுக்கு உட்பட்டுச் சச்சரவுகளைத் தீர்த்து வைப்பதற்கும், பொது இலக்குகளை அடைவதற்கான முயற்சிகளை மேம்படுத்துவதற்கும், போதியளவு அதிகாரம் பெற்ற ஒரு பொதுச் சங்கமே அரசு. மற்றைய வரைவிலக்கணம் உற்பத்திக் கருவிகளைச் சொந்தமாகிக் கொண்டுள்ள வர்க்கத்தினரின் ஒரு கருவியே அரசு என்று

கூறுகின்றது. இது பொதுவுடமைக் கொள்கையை ஏற்றுக் கொள்வோரின் அரசு பற்றிய வரைவிலக்கணம் ஆகும்.

ஒரு அரசுக்கு நான்கு அடிப்படை இயல்புகள் உள்ளன. அவை: (1) நிலம் (2) மக்கள். (3) அரசாங்கம் (4) இறைமை என்பனவாகும்.

(1) நிலம்

அரசின் இன்றியமையாத இயல்புகளுள் ஒன்று அதற்குரிய நிலப் பகுதியாகும். நிலமில்லையெனில் அரசு நிலைபெற இயலாது. நிலப் பகுதி என்று சொல்லும்போது அதிலுள்ள நிலம், ஆறுகள், பிற நீர் நிலைகள் எல்லாமே அதனுள் அடங்கும். ஒரு திட்டவட்டமான புவியியற் பிரதேசத்தினுள் ஒரு அரசு மட்டுமே இருக்க முடியும். ஆனால் இப்பிரதேசத்தினுள் எண்ணற்ற ஏனைய சங்கங்கள் இருக்கலாம். உண்மையில் இச்சங்கங்களெட் சில, ஓர் அரசின் எல்லைக்கு அப்பால் உறுப்பினர்களைச் சேர்த்துக் கொள்ளவும், தங்களுடைய கருமங்களை நடத்தவும் முடியும். அரசின் நிலப்பகுதி எந்த அளவில் அமைய வேண்டுமென வரையறுத்துக் கூறமுடியாது. கிரேக்கர்கள் ஆதிகாலத்தில் சிறிய நகர அரசுகளை அமைத்துக் கொண்டனர். இன்றைய அரசுகளில் இலங்கை, சுவீற்சலாந்து, பெல்ஜியம், ஒல்லாந்து போன்றன அளவில் சிறியவையாக இருக்க, இந்தியா, சீனா, ரஷ்யா, அமெரிக்கா போன்றன பெரியனவாக உள்ளன.

(2) மக்கள்

அரசு என்பது மக்கள் கூடிவாழும் ஓர் அமைப்பு. ஆகவே, மக்கள் இன்றி அரசு அமைய முடியாது. அரசு வெறும் நிலப்பகுதியில் தனது ஆட்சியைச் செலுத்த முடியாது. அரசில் மக்களின் உறுப்புரிமை வலுக்கட்டாயமானது. மனிதர் ஏனைய சங்கங்களில் தமது இச்சைப்படி சேரலாம் அல்லது சேராதிருக்கலாம் அல்லது தமது உறுப்புரிமையைத் துறக்கலாம். அவர்கள் ஒரு சங்கத்திலோ பல சங்கங்களிலோ உறுப்பினராகலாம். ஆனால் அரசு என்ற பொதுச் சங்கத்தின் ஓர் உறுப்பினராய் இருத்தல் வேண்டும். ஒருவர் ஒரே நேரத்தில் ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட அரசுகளில் உறுப்பினராய் இருக்க முடியாது. நிலப்பகுதியின் அளவைப் போலவே மக்களின் தொகையும் அரசினது அமைப்புக்கு முக்கியமல்ல. சில ஆயிரக்கணக்கான மக்களையுடைய அரசும் இருக்கலாம். கோடிக்கணக்கான மக்கள் வாழும் பெரும் அரசுகளும் உண்டு.

(3) அரசாங்கம்

அரசாங்கம் என்பது அரசின் ஒரு கருவியாகும். அதனூடாகவே அரசின் விருப்பம் வெளிப்பட்டுச் செயற்படுகின்றது. அரசாங்கம் இறைமை

அதிகாரத்தினைச் செலுத்தும் உரிமை பெற்றுள்ள நிறுவனமாகும். நாட்டின் உள்ளேயும், வெளியிலும் அமைதியையும், பாதுகாப்பையும் நிலைநாட்டுவது அரசின் முதற் கடமையாகும். ஆகவே அதற்குப் படைகள் அவசியம். மேலும் அதற்குச் சட்டங்களை இயற்றும் ஆற்றல் வேண்டும். அரசைப் பாதுகாத்து, அரசின் சார்பாகத் தான் இயற்றும் சட்டங்களை நிறைவேற்றுவதற்குத் தேவையான நிதியை மக்களிடமிருந்து பெறும் ஆற்றல் அரசாங்கத்திற்குத் தேவையாகும். சுருக்கமாக சட்டமியற்றும் அதிகாரம், நிர்வகிக்கும் அதிகாரம், நீதித்துறை அதிகாரம் ஆகிய மூன்றும் அரசாங்கத்திடம் இருக்க வேண்டும். இவ்வாறானதொரு அரசாங்கம் இல்லையெனில் அரசு நிலைபெற இயலாது. அரசு சீர்குலைந்து குழப்பங்கள் நிலவும். தனிப்பட்டவர்களும், சங்கங்களும் தங்களுடைய நலவுரிமைகளை அடைய முயல்வதற்கு வாய்ப்பாக ஓர் அமைதியான சூழ்நிலையை உருவாக்குவதற்கே அரசு அரசாங்கத்தை அமைக்கின்றது. ஏனைய சங்கங்களின் விதிகள் அவற்றை ஏற்றுக் கொள்கின்ற அவ்வச் சங்கங்களின் உறுப்பினரையே கட்டுப்படுத்துவனவாக இருக்க, அரசின் சட்டங்கள் அவ்வரசின் ஆள்புலத்துக்குட்படும் அனைவரையும் கட்டாயமாகக் கட்டுப்படுத்துவனவாய் அமைகின்றன.

(4) இறைமை

இறைமை எனுஞ் சொல் மேலான அதிகாரத்தைக் குறிக்கின்றது. இவ்விறமை அதிகாரமே, அரசைப் பிற சமூகச் சங்கங்களினின்றும் வேறுபடுத்துகின்றது. அரசின் ஆட்சி எல்லைக்குள்ளே வாழும் தனி மனிதர்கள் மீது அல்லது அவர்களின் நிறுவனங்கள் மீது ஒருவர் அல்லது ஒரு குழு செலுத்திவரும் மேலாண்மையே உள் இறைமையாகும். ஓர் அரசு வேறொரு அரசைச் சார்ந்திராமல், முழுவதும் தன்னுரிமையுடன் திகழ்வது வெளி இறைமை எனப்படும். சட்ட ஒழுங்கினைப் பேணுவதற்கும் அவ்வொழுங்கினுக்கு அடங்கி நடக்காதவர்களைத் தண்டிக்கும் நோக்குடனும் இறைமை செயற்படுகின்றது.

(ii) அரசும் சமூகமும்

அரசும் சமூகமும் ஒன்றல்ல. அரசு சமூகத்தின் ஒரு பகுதி. அரசு சமூகத்தின் ஓர் இயல்பை, அதாவது அரசியல் இயல்பைக் காட்டுகின்றது. அரசுக்கும் சமூகத்துக்கும் பல வேறுபாடுகள் உண்டு. சமூகத்துக்கு ஒரு குறிப்பிட்ட நிலப்பகுதி தேவையில்லை. ஆனால் அரசுக்கோ நிலம் இன்றியமையாத கூறுகளுள் ஒன்றாகும். ஒருவன் ஒரே காலத்தில் பல சமூகங்களில் சேர்ந்திருக்கலாம். ஆனால் ஒரே அரசின் பிரசையாக மட்டுமே இருக்க முடியும். சமூகம் பெரும்பாலும் வழக்கம், வழக்காறுகள் என்பவற்றின் மூலமே உறுப்பினர்களைக் கட்டுப்படுத்துகின்றது. ஆனால் அரசு, அரசாங்கமியற்றும் சட்டங்களின் மூலமாக அதிகாரம் செலுத்துகிறது.

அரசுக்கும் சமூகத்திற்கும் இத்தகைய வேறுபாடுகள் இருப்பினும் சமூகம் ஒழுங்காக இயங்குவதற்கு அரசு இன்றியமையாததாக இருக்கின்றது. ஏனெனில் அரசு மக்களைச் சில ஒழுக்க விதிகளுக்கேற்ப நடக்குமாறு வலியுறுத்துகிறது. அரசின் சட்டங்களின்றி நிறுவனங்கள் ஒழுங்காகச் செயற்பட முடியாது. அரசின் துணையினால் தான் சமுதாய வாழ்வு ஒழுங்காக நடைபெறுகின்றது. ஆனால் எல்லாவகையான சமூக உறவுகளையும் அரசு கட்டுப்படுத்த முடியாது. குடும்பம், சமய நிறுவனங்கள், தொழிற்சங்க அமைப்புகள் போன்றன அரசின் படைப்புகள் அல்ல. இதனால் அவற்றின் எல்லா இயல்புகளையும் கட்டுப்படுத்த முடியாது. பொது நலனுக்காக மட்டும் அவற்றை அரசு கட்டுப்படுத்தலாம்.

லொக் என்பவரே முதன் முதலில் அரசையும், சமூகத்தையும் வேறுபடுத்திக் காட்டினார். அவர் அரசு என்பது மக்கள் தமது இயற்கை உரிமைகளை வலுப்படுத்தும் நோக்குடன் ஓர் ஒப்பந்தம் செய்து அதனூடாக அரசை உருவாக்கினர் என வாதிட்டார். அதனால் அரசு (அ) சமூகத்தினின்றி வேறுபட்ட தொன்றாகவும், (ஆ) அதற்குக் கீழ்ப்பட்ட தொன்றாகவும், தோன்றியது என்றார். மக்கள் சேர்ந்து வாழும் எந்தக் கூட்டத்தையும் சமூகம் எனலாம். அதில் பொது இயல்புகளினாலோ, பொதுவான வாழ்க்கை முறைகளினாலோ, பிணைக்கப்பட்டுள்ள தனிமனிதர்கள் ஒரு பொது நோக்குடன் இணைந்து வாழ்கின்றனர்.

அரசு சட்டமுறையான ஒரு கட்டமைப்பாகும். அது முறையான ஒரு சட்டத்தினால் அல்லது பல சட்டங்களினால் உருவானது. இன்றைய சமூகத்தில் காணப்படும் பல சமூக நிறுவனங்களும் சமூகச் சக்திகளும் வழக்காறுகள், மரபுகள் போன்றனவும் அரசினால் உருவாக்கப்பட்டவையல்ல. இவை காலத்தால் அரசுக்கு முந்தியவை. ஆனால் இச்சமூக ஸ்தாபனங்கள் மீதும், சமூகச் சக்திகள் மீதும் அரசு ஓரளவு கட்டுப்பாட்டைச் செலுத்துகிறது.

அரசு சமூகத்தின் தலையாய கருவியாகும். அது பின்வரும் கடமைகளை ஆற்றுகிறது:

- (i) சமூகத்தில் உறுதிப்பாட்டையும், ஒழுங்கையும் பாதுகாத்து நிலைநாட்டுகிறது.
- (ii) அரசுக்கு உட்பட்ட ஆள்புலத்தில் வாழும் அனைவரையும் அது ஒன்றிணைக்கின்றது.
- (iii) அதன் செயலும் சட்டங்களும் அனைவரையும் கட்டுப்படுத்துகின்றது.
- (iv) சமூகமோ தன்னிச்சையாக அமைக்கப்பட்ட சமூகச் சங்கங்களினதும், சமூகச் சக்திகளதும் கூட்டுமொத்தமாகும்.

- (v) அரசு சமூகத்தை உருவாக்கும் பல்வகைச் சங்கங்களுக்கும் மேம்பட்டதாகும்.
- (vi) அரசு செய்யும் கருமங்கள் மக்கள் அனைவருக்கும் பொதுவானவை; மக்கள் அனைவரும் கட்டாயமாக அதன் உறுப்பினராவர்.
- (vii) அரசு தனிமுதன்மை நிலையை வகிக்கின்றது. இறுதி அதிகாரத்தைப் பிரயோகிக்கும் பெரும் வலு அதனிடம் உண்டு.
- (viii) பல்வேறு சங்கங்களிடையே ஏற்படும் பிணக்குகளுக்குத் தீர்ப்பு வழங்கும் அதிகாரியும் அதுவேயாகும்.

iii. அரசும் அரசாங்கமும்

அரசாங்கம் அரசின் முக்கிய கூறுகளுள் ஒன்றாகும். அரசாங்கம் என்பது சட்டத்துறை, நிர்வாகத்துறை, நீதித்துறை எனும் மூன்று அமைப்புகளை உடையது. அரசுக்கும் அரசாங்கத்துக்கும் இடையே வேறுபாடுகள் உண்டு. இறைமை என்பது அரசின் இயல்பு; அரசாங்கத்தின் இயல்பன்று. அரசாங்கம் இறைமையதிகாரத்தை அரசின் சார்பாகச் செலுத்துகிறது.

அரசாங்கம் முடியாட்சி, பாராளுமன்ற ஆட்சி, ஜனாதிபதி ஆட்சி போன்ற பல வடிவங்களைக் கொண்டிருக்கலாம். இவற்றிடையே வேறுபாடுகளுண்டு. அதிகாரப் பங்கீடு ஆட்சியில் மக்களுக்குள்ள பங்கு, அதிகாரச் செறிவு என்பவற்றில் வேறுபாடுகள் உண்டு. இவ்வரசாங்கம் மாறுவதற்கு வாய்ப்புண்டு. ஆனால் அரசு நிலையானதொன்றாகும்.

முழுச் சமுதாயத்திற்கும் பொதுவான சில நோக்கங்களை அடைந்து கொள்ளும் பொருட்டு அமைக்கப்பட்ட பெருஞ் சங்கமே அரசு. இவ்வரசின் முகவரான அரசாங்கத்தினூடாக மக்கள் இந் நோக்கங்களை அடைந்துகொள்ள முடியும்.

iv. அரசும் சங்கங்களும்

தற்கால சமூகங்களில் பல திறப்பட்ட சங்கங்கள் இயக்கத்திலுள்ளன. இச் சங்கங்கள் அவற்றின் குறிக்கோளைப் பொறுத்து ஒன்றிலிருந்து ஒன்று வேறுபடுகின்றன. சில பொருளாதார நோக்கமுடையனவாயிருக்க வேறு சில அரசியல், கலாச்சார பண்பாட்டு நோக்கங்களைக் குறிக்கோளாகக் கொண்டனவாயுள்ளன. வேறு சில ஓர் அரசின் எல்லைக்கும் அப்பால் அங்கத்தவர்களைக் கொண்டியங்குகின்றன. மேலும் அவற்றின் ஒழுங்கமைப்பு, வளங்கள் என்பவற்றிலும் இவை வேறுபடுகின்றன. இவற்றை நாம் "விசேட நலவுரிமைத் தாபனங்-

கள்" எனக் கொள்ளலாம். இவை சமூகம் முழுவதற்குமான பொதுவான தேவைகளையும், நலவிரிமைகளையும் முன்னேற்றும் நோக்குடையனவல்ல. குறிப்பிட்ட நோக்கங்களை அடைவதற்கு அமைக்கப்பட்டவையே.

இச்சங்கங்களின் விதிகள், அவ்விதிகளை ஏற்று நடக்கச் சம்மதிக்கும் அங்கத்தவர்களைக் கட்டுப்படுத்துமேயன்றி மற்றையோரைக் கட்டுப்படுத்தமாட்டா. ஆனால் அரசின் சட்டங்கள் எல்லோரையும் கட்டுப்படுத்தும். இச் சங்கங்களின் விதிகளை மீறுவதற்குக் கிடைக்கும் தண்டனைகள் வேறு, அரசின் சட்டங்களை மீறுவதற்குக் கிடைக்கும் தண்டனைகள் வேறு, சங்கங்களின் விதிகளை மீறினால், ஆகக்கூடிய தண்டனை அச்சங்கத்திலிருந்து அவர்களை வெளியேற்றுவதே. ஆனால் அரசின் சட்டங்களை மீறினால் கடுங் தண்டனை விதிக்கும் அதிகாரம் அதற்கு உண்டு. அரசு அத்தகைய பெரும் வலிமையைக் கொண்டது.

அத்தியாயம் IV

மக்கியாவலி கண்ட அரசு

தற்கால அரசின் தந்தை என வர்ணிக்கப்படும் மக்கியாவலி 1469க்கும் 1527க்கு மிடையில் இத்தாலியில் வாழ்ந்தவர். ஒழுக்கம், சமயம் என்பவற்றின் துணை இல்லாமலே இவர் அரசியலை ஆராய்ந்தமையால் அவர் அரசறிவியலைத் தனது சொந்தக்காலிலேயே நிற்கவிட்டதுடன், மத்தியகாலமுறையான ஆராய்ச்சியாளரிலிருந்து இவரைத் திட்டமாகப் பிரித்து வேறொரு யுகத்துப் பிரதிநிதியாக்கியது.

மக்கியாவலி அரசியலில் உண்மையான நடைமுறை பற்றி ஆர்வம் கொண்டார். நடைமுறை அரசியல்வாதி ஒருவர் விஞ்ஞான ரீதியான அரசினை அபிவிருத்தி செய்வதற்கு வரலாற்றைப் பயன்படுத்த வேண்டுமென்று நம்பினார். பிரச்சினைகள் மிகுந்த காலங்களில் இளவரசர்கள், ஆதிகால ரோமர்கள் என்ன செய்தார்கள் என்பதைக் கவனத்துள் கொள்ள வேண்டும் என்றார்.

மக்கியாவலி அரசியலை தனது 29 வயதில் இத்தாலிய நகரமான புளாரன்ஸின் பொதுச்சேவையில் சேர்ந்து 14 வருடங்கள் கடமையாற்றினார். இக் காலத்தில் அரசியல் தொழில் நுட்பம் பற்றிய முதல்தர அறிவினைப் பெற்றார். இவர் தனது கடமையின்போது இத்தாலியின் மற்றைய அரசுகளுக்கும், பிரான்ஸ், ஜெர்மனி போன்ற நாடுகளுக்கும் இராஜதந்திரத் தூதுவராக அனுப்பப்பட்டார். ஆனால் 1512இல் புளோரன்ஸ் ஆட்சி மாறிய போது தனது பதவியை இழந்தார். அதன் பின்பு புளோரன்ஸுக்கு அண்மையிலுள்ள ஒரு பண்ணையில் குடியேறினார். அப்போது தான் அவர் தனது "இளவரசன்" என்ற நூலை எழுதினார்.

மக்கியாவலிக்கு முன்பு அதாவது பிளோட்டோ, அரிஸ்டோற்றிலிருந்து மத்தியகாலம், மறுமலர்ச்சி வரை எழுந்த அரசியல் பற்றிய எல்லாக் கருத்துகளுமே ஒரு மத்தியமயமான கேள்வியை கேட்டது. அரசின் நோக்கம் என்ன? என்பதே அதுவாகும். அரசியல் அதிகாரம் ஓர் இலக்கை அடைவதற்கான கருவி அல்லது வழியாகவே கொள்ளப்பட்டது. அவ்விலக்குகள் : நீதி, நல்வாழ்வு, சுதந்திரம் அல்லது இறைவன் என்பனவாக இருந்தன. மக்கியாவலி அரசின் இலக்குகளாக ஒழுக்கம், மதம், கலாசாரம் என்பவற்றைக் கவனத்துள் கொள்ளவில்லை. அவர் அதிகாரம் என்பது அதன் அளவில் ஒரு இலக்கே எனக் கொண்டார்.

அதிகாரத்தைப் பெற, பராமரிக்க, அதனை அதிகரிக்க உள்ள பொருத்தமான வழிகள் பற்றியே விசாரணைகள் செய்தார். இதனால் தான் அவ்ரது ஆய்வுகள் முழுவதும் வலிமைத் தத்துவத்தின் அடிப்படையில் எழுந்தது எனக் கொள்ளப்படுகின்றது. அவர் அதிகாரத்தினை ஒழுக்கம், மதம், சடப்பொருள் என்பவற்றிலிருந்து வேறுபடுத்தி, அரசு மற்றைய எல்லா மூலத்திலிருந்தும் விடுபட்ட தன்னிச்சையான பெறுமதிகளையுடையது என்று வாதிட்டார்.

அரசியல் தலைவர்கள் அரசின் பெறுமதிகளை வளர்க்க வேண்டுமானால் ஒழுக்கம், மதம், மற்றைய பெறுமதிகளை மீறலாம் என்று கொண்டார். இப் பணியைச் செய்வதற்கு அவர்கள் நீதியான அல்லது நீதிக்குப் புறம்பான வழிமுறைகளைக் கையாளலாம். குறிக்கோள் விரும்பத்தக்கதாயின், அதனை அடைவதற்கு எந்தச் சாதனத்தையும் கையாளலாம். இவ்வாறு மக்கியாவலி அரசுக்கான காரணங்கள் பற்றி ஒரு சிந்தனைத் தொகுதியை அபிவிருத்தி செய்தார். அரசியலை மத ஒழுக்கக் கோட்பாடுகளிலிருந்து வேறுபடுத்தியமையே, அவர் அரசியலுக்கு ஆற்றிய பணிகளுள் மிகவும் முக்கியமானதாகும்.

மக்கியாவலி இளைஞனாக இருந்தபோது இத்தாலி உள்ளூர் யுத்தங்களினாலும், பிரிவினைகளாலும் பலவீனமடைந்திருந்தது. இத்தாலிய அரசுகள் தொடர்ச்சியாக ஒன்றுடன் ஒன்று சண்டையிட்டுச் சூழ்ச்சிகள் செய்து வந்ததோடு பிரான்சோடும், ஸ்பெயினோடும் போரிட்டும் தமது பிரதேசத்தையும், பலத்தையும் அதிகரிக்க ஆவல் கொண்டிருந்தன. அவர் வகித்த பதவி காரணமாக, மற்றைய நாடுகளில் இளவரசர்கள் எவ்வாறு தமது கருமங்களை நடத்தி வந்தனர் என்பதை அவதானிக்க உதவியது. மேலும் இராணுவ விடயங்களையும் அவர் கற்றார்.

இதனால் நாட்டில் நிலவும் குழப்பங்களுக்கும் முடிவு கட்ட ஒரு பலமான தலைவனும், ஒழுங்கும் தேவை என அவர் வாதிட்டார். இத்தாலியின் சமகாலப் பிரச்சினைகளுக்குத் தீர்வு, வெளிநாட்டார் ஆக்கிரமிப்பிலிருந்து சுதந்திரம், சீர்திருத்தம், ஒற்றுமை என்பவற்றை ஏற்படுத்தவே அவர் "இளவரசன்" என்ற நூலை எழுதினார்.

மக்கியாவலியின் அரசும் - அரசாங்கமும்

சமூகத்தைக் கட்டுப்படுத்தி, ஆட்சி செய்து, பேணிக் காப்பது அரசாங்கத்தின் மூன்று கடமைகள் என்றும், ஒரு சமுதாயம் சர்வ வல்லமையும், அதற்கென்றே ஏற்பட்டதுமான அரசாங்கத்தின் கீழன்றி வேறு விதமாக இருக்க முடியாது எனவும் வாதிட்டார்.

அரசாங்கம் என்பது மக்களுடைய நன்மைக்காக அமைக்கப்பட்ட ஓர் அதிகார நிர்வாக ஸ்தாபனமாகும். ஆனால் அத்தகைய ஸ்தாபனத்தை யார் அமைத்தார்கள் எனக்கேட்டு அதற்குப் பின்வருமாறு பதிலும் தருகிறார்.

அரசாங்கம் என்பது மக்களுடைய புத்தியூர்வமான சம்மதத்தால் ஏற்பட்டதல்ல; நாட்டு மக்களின் பரஸ்பர ஒப்பந்தத்தின் விளைவாக எழுந்ததுமல்ல; சமூகம் தோன்றும்போதே இத்தகைய ஒரு ஸ்தாபனமும் கூடத் தோன்றிவிடுகிறது. மனிதனுடைய நன்மைக்காக ஏற்படுத்தப்பட்ட ஓர் அதிகார நிர்வாக ஸ்தாபனமே அரசாங்கமாகும்.

அரச அதிகாரத்தின் முக்கிய அம்சங்கள் பற்றி அவர் பின்வருமாறு குறிப்பிட்டார்.

ஒரு தனியார் மூலமோ அல்லது வழிவழியாகப் பல நபர்கள் மூலமாகவோ ஏற்படுகிற அரச அதிகாரத்தின் முக்கிய குணங்கள் தலைமை தாங்கி நடாத்தும் வீரம், ஒற்றுமையை நிலைநாட்ட வல்ல மனோசக்தி, நினைத்ததைச் செய்யும் துணிச்சல், ஈவு இரக்கமற்ற கண்டிப்பு. பலப்பிரயோகமே அரசாங்கத்தின் (ஆட்சியாளன்) மிக முக்கியமான முதற் கடமை.

இளவரசன்

உள்நாட்டுக் கலகம், அயல்நாட்டு ஆக்கிரமிப்பு, சூழ்ச்சிக்காரர் என்பவற்றைத் தடுப்பது என்பதுதான் இளவரசனுடைய முக்கியமான கடமை. இக்காரியத்தில் மதவிடயங்கள் எதுவும் இருக்கமுடியாது. மனிதர்களை ஒழுக்கமுடையவர்களாகச் செய்யும் வேலை அரசைச் சேர்ந்ததல்ல. மதஸ்தாபனங்களின் சொந்த விடயத்துக்குச் சமூகத்தைப் பயன்படுத்த முயன்றால் அதனை அரச அனுமதிக்கக்கூடாது. தன் நாட்டிடம் விசுவாசமில்லாது, அந்நிய நாட்டுத் தலைமையை அல்லது உதவியை நாடும் அரசியல் அல்லது மதப்போக்குகளையும், நாசவேலைக்காரரையும் அரசு ஒழிக்க வேண்டும். கீழ்ப்படியாத உள்நாட்டு விரோதிகளையும், வெளிநாட்டுக் கட்டளைப்படி நடக்கும் கயவர்களையும், அரசு ஈவிரக்கமின்றி நசுக்க வேண்டும். இக்கடமையில் ஈவிரக்கமற்ற பலாத்காரத்தின் விசுவரூபமாகவே அரசு அமைய வேண்டும், என்று மக்கியாவலி தனது இளவரசன் என்ற நூலில் எடுத்துரைத்தார்.

இளவரசனுக்கு அரசனுடைய வாழ்க்கையைத்தவிர வேறு தனியான வாழ்க்கை இருக்கமுடியாது. தன்னலமற்ற, மக்களின் சமுதாய நலன்களில் எப்போதும் அக்கறையுள்ள, வலிமையுள்ள அரசன் அல்லது தலைவனையே மக்கியாவலி விரும்பினார். இவ்வாறு மக்கியாவலி அரசு

பற்றிய தனி முதன்மைத் தத்துவத்தை முன்வைத்தார்.

அரசாங்கத்தின் வாழ்வும் தாழ்வும் இளவரசனின் வாழ்விலும் தாழ்விலுமே தங்கியுள்ளது. பொது நன்மைக்காக இளவரசன் பலப்பிரயோகம் செய்யத் தயங்க மாட்டான். ஒழுங்குபடுத்தும் வேலையே அவனுடைய அரசாங்கக் கடமையாகும். சாதாரண மனிதனுக்கு அப்பாற்பட்டதும், மேம்பட்டதும், தெய்வீகமானதுமான அரசு பதவியை "அறிவின் உறைவிடம்; ஆற்றலின் மூலஸ்தானம்; கம்பீரத்தின் சிற்றம்; கீர்த்தியின் முதலிடம்" என்றும் அவர் வர்ணித்தார். வல்லமையுள்ளவரின் மரண பயமில்லாத வீர வாழ்வின் மூலமே அரசு அதிகாரம் செலுத்தப்பட வேண்டும் என்றார்.

மக்கியாவலி முன்வைத்த அரசு பின்வரும் பண்புகளை உள்ளடக்கியதாக இருந்தது:

- (1) லோகாயுத தேவைகளைப் பூர்த்தி செய்வதற்கே அரசு இருக்கிறது.
- (2) அரசன் வலிமைத் தத்துவத்தின் விசுவரூபன்.
- (3) அரசாங்கத்தை மட்டுமே அவன் நேசிக்க வேண்டும்.
- (4) சமுதாயத்தைவிட அரசே உயர்ந்தது.
- (5) சாதாரண மக்களின் ஒழுக்கத்தைப்பற்றி அரசு கவலைப்படத் தேவையில்லை. அவர்களை அரசாங்கக் கட்டுப்பாட்டினுள் நடக்க வைப்பதே அரசின் தனிப்பெரும் ஆற்றலாகும்.

இவ்வாறு எடுத்த கருமத்தை நிறைவேற்றுவதற்கு என்ன உபாயத்தையும் பயன்படுத்தலாம் என்பதே மக்கியாவலியின் கொள்கையாகும். அது தர்ம வழியானாலென்ன, அதர்ம வழியானாலென்ன அக்கறையில்லை. சமூகத்தில் ஒழுங்கை நிலைநாட்டுவதே குறிக்கோள். ஒருவன் இதனை நிலைநாட்டுவானேயாகில் அவனே சிறந்த அரசன். அரசன் சர்வாதிகாரமுடையவன். சமூகத்தில் ஒழுங்கை நிலைநாட்டுவதே அரசின் மிக முக்கியமானதும், உடனே செய்ய வேண்டியதுமான கடமை.

பின்வந்த அரசியற் சிந்தனையாளர்கள் சிலர் மக்கியாவலியின் இக்கொள்கை, பலாத்காரத்துக்கு வழிவகுக்கும் எனக் கண்டனம் தெரிவித்தனர். ஆனால் மக்கியாவலி வாழ்ந்த காலத்து இத்தாலியின் சூழ்நிலைக்கு இத்தகைய ஒரு கொள்கை தேவையானதாகவும், பொருத்தமானதாகவும் தென்படுவதால் இதனைக் குறைசூறுவதற்கில்லை. அரசியற் சிந்தனையாளர் தான் வாழ்கின்ற சூழ்நிலைகளால் கவரப்பட்டு, அதற்கேற்ப தமது கோட்பாடுகளை உருவாக்குகிறார்கள் என்பதற்கு மக்கியாவலியின் அரசு பற்றிய இந்தத் தனிமுதன்மைத் தத்துவம் சிறந்ததோர் எடுத்துக்காட்டாகும்.

அரசின் தோற்றம் பற்றிய கோட்பாடுகள்

(i) தெய்வீக உரிமைக் கோட்பாடு

கத்தோலிக்க திருச்சபையும் போப்பாண்டவருமே முதன் முதலில் தெய்வீக உரிமை என்ற கருத்தை முன் வைத்தனர். கத்தோலிக்க திருச்சபையும், போப்பாண்டவரும் உலகத்தில் கடவுளின் பிரதிநிதியாக இருப்பதனால், அரசனும், நாடுகளும் போப்பாண்டவருக்குக் கட்டுப்பட்டு இருக்க வேண்டுமென வாதிட்டனர். எனவே அரசர்களின் ஆதிக்கத்துக்கெதிராக போப்பின் ஆதிக்கத்தை வலியுறுத்துவதற்கே இத் தெய்வீக உரிமைக்கொள்கை எழுந்தது.

நாளடைவில் கத்தோலிக்க திருச்சபையின் ஆதிக்கம் குன்றிய போது, தேசிய அரசுகள் தோன்றி அரசர்கள் தமது அதிகாரத்தை வலியுறுத்த முனைந்தபோது, அரசர்களால் இக் கொள்கை பயன்படுத்தப்பட்டது. மானியமுறைச் சமுதாயம் சீர்குலைந்து பிரபுக்களின் அதிகாரம் வீழ்ச்சியடைந்தபோது, அரசர்களின் அதிகாரம் பலமடைந்தது. இக் கட்டத்தில் மக்களும், குறுநில மன்னர்களும் ஒரு மன்னரின் ஆதிக்கத்துக்குட்பட வேண்டும் என்று தெய்வீக உரிமைக்கொள்கை வலியுறுத்தத் தொடங்கியது. அதிகாரம் வெவ்வேறு கைகளில் இருக்காது, ஒரு தனிப்பட்ட மன்னரின் கையில் இருக்க வேண்டும். ஏனெனில் அவனே கடவுளின் பிரதிநிதி என வாதிடப்பட்டது.

அரசர்களின் தெய்வீக உரிமை பற்றிய கோட்பாடு எனவும் வழங்கப்படும் இக்கோட்பாடு பின்வரும் மூன்று அம்சங்களைக் கொண்டிருந்தது:

- (i) அரசன் தெய்வத்தின் பூலோகப்பிறவி; அதனால் அவன் தெய்வத்திடமிருந்தே அதிகாரத்தைப் பெற்றுக் கொண்டு இப்புவிக்கு வருகிறான்.
- (ii) முடியாட்சி பரம்பரையானது; தந்தைக்குப் பின் தனயன் பட்டத்துக்கு வரவேண்டும். அது தெய்வீகச் சட்டம்.
- (iii) மன்னர்கள் தெய்வத்துக்குத்தான் பதில் சொல்லத்தக்கவர்கள்; மனிதர்களுக்கல்ல.

இக்கோட்பாடு முதலாம் ஜேம்ஸ் போன்ற ஆட்சியாளரின் உரிமைகளை ஆதரிக்க உதவியது. இங்கிலாந்தில் ஆட்சிபுரிந்த 1ஆம் ஜேம்ஸ் மக்களுக்கு எவ்விதத்திலும் பொறுப்புச் சொல்ல வேண்டுமென்ற நியதியின்றிச் சர்வாதிகாரியாக ஆட்சி செலுத்தினான்.

தெய்வீக உரிமைக் கொள்கைக்கு விளக்கம் கொடுத்தவர் தாந்தே என்பவர் ஆவார். டீ மொறாசியஸ் என்ற மன்னரது அதிகாரத்தையும், உரிமைகளையும் இவர் வலியுறுத்தினார். போப்பாண்டவரின் ஆதிக்கத்தின் கீழிலிருந்த கத்தோலிக்க திருச்சபைக்கு எதிராக ஒவ்வொரு மன்னரது உரிமையையும், அதிகாரத்தையும் இவர் எடுத்து வலியுறுத்தினார். ஆனால் இக்கொள்கைக்கு விளக்கம் கொடுத்தவர் 1ஆம் ஜேம்ஸ் மன்னனே. இவர் இயற்றிய "சுதந்திர அரசும் உண்மைச் சட்டங்களும்" என்னும் நூலில் ஒவ்வொரு அரசனின் உரிமையையும் இவர் எடுத்துக் கூறினார். இவர் இக் கொள்கையை வலியுறுத்த எடுத்த முயற்சிகள் உள்நாட்டுப் புரட்சி ஏற்பட வழிவகுத்தது. அதில் இவர் 1648இல் சிரச்சேதம் செய்யப்பட்டார்.

அரசின் தோற்றம் பற்றி விளக்க எழுந்த கோட்பாடு என்ற ரீதியில் இது தனது முக்கியத்துவத்தை இழந்து விட்டது. ஏனெனில், இக் கோட்பாடு, நம்பிக்கையின் அடிப்படையில் கட்டியெழுப்பப்பட்டதே தவிர காரணங்கள் அல்லது நியாயப்படுத்தலை அடிப்படையாகக் கொண்டதல்ல. இப்பலவீனத்தைத் தவிர இக் கோட்பாடு சமூகத்தை ஒரு கொடுங்கோன்மை அல்லது சர்வாதிகாரியின் கையில் விட்டுவிடுகிறது.

(ii) சமூக ஒப்பந்தக் கோட்பாடு

பிளெட்டோவுக்கு முன்பு வாழ்ந்த கிரேக்க சிந்தனையாளர்களை உள்ளடக்கிய சோபிஸ்தர்ஸ் (Sophists) என அழைக்கப்பட்டவர்களே முதன்முதலில் சமூக ஒப்பந்தக் கோட்பாட்டை முன்வைத்தார்கள்.

அரசாங்க ஒழுங்கமைப்பு இல்லாதிருந்த போது ஆரம்பத்தில் மனிதர்கள் ஓர் ஒப்பந்தத்திற்கு வந்ததின் விளைவாக எழுந்ததே அரசு என்று இக்கோட்பாடு வலியுறுத்துகிறது. அரசு தோன்றுவதற்கு முன்பு அரசாங்கம் என்று ஒன்றிருக்கவில்லை. அங்கு பலவந்தத்தைப் பிரயோகித்து நடைமுறைப்படுத்த ஓர் அதிகாரம் இருக்கவில்லை. இக்கட்டத்தில் மனிதர்கள் இயற்கை நிலையில் வாழ்ந்தனர்.

இயற்கை நிலையில் மனிதர்கள் எவ்வாறு வாழ்ந்தனர்? ஒரு அரசாங்கத்தை அமைக்க ஏன் தீர்மானித்தனர்? இவ்வொப்பந்தத்தைச் செய்த கட்சிகள் எவை? அவ்வொப்பந்தத்தின் விதிகள் எவ்வாறு இருந்தன? என்பன பற்றி இக்கோட்பாட்டை விளக்கிய அறிஞர்களான கொப்ஸ் (Hobbes), லொக் (John Lock), ரூசோ (Rousseu) என்பவர்களிடையே

வேறுபட்ட கருத்துக்கள் நிலவின. ஆனால் அரசு என்பது மனிதனால் உருவாக்கப்பட்டது. அது ஒரு ஒப்பந்தத்தின் விளைவாக எழுந்தது என்ற அம்சத்தில் அவர்களிடையே ஒற்றுமை நிலவுகின்றது.

இம்முன்று அறிஞர்களுள் கொப்ஸ் இங்கிலாந்தில் வாழ்ந்தவர். 1615இல் அவர் வெளியிட்ட லெவியதான் (Leviathan) என்ற நூலின் மூலம் அவரது கோட்பாடு வெளியிடப்பட்டது. அதில் இயற்கை நிலையில் மனிதனது வாழ்வு பயங்கரமாயிருந்தது. வறுமையானது, கொடுமையானது. குறுகியதாயிருந்தது என்றும் இதிலிருந்து வெளிப்படுவதற்கு ஒவ்வொரு மனிதனும், மற்றைய மனிதர்களோடு ஒப்பந்தம் செய்து கொண்டார்கள் என்றும் குறிப்பிட்டார்.

ஆங்கிலப் புரட்சி நடந்த இரண்டு ஆண்டுகளின் பின்பு சிவில் அரசாங்கத்தின் இரு ஒப்பந்தங்கள் (Two Treaties of Civil Government) என்ற நூலை 1690இல் ஜோன் லொக் (John Lock) வெளியிட்டார். இந்நூலில் லொக் தனது சமூக ஒப்பந்தக் கோட்பாட்டை வெளியிட்டார். லொக் இயற்கை நிலையில் மக்கள் சமத்துவமாகவும், சுதந்திரமாகவும் வாழ்ந்தனர் என வாதிட்டார். ஆனால் அங்கு மக்களுக்குப் பாதுகாப்பு இருக்கவில்லை. ஏனெனில் அங்கு பக்கச் சார்பற்ற ஓர் ஆட்சி நிலவவில்லை. ஆகவே முன்னமே நிலவிய சில உரிமைகளைக் காப்பதற்காகவே அரசு உருவாக்கப்பட்டது என்றார்.

1762இல் பிரான்சிய அரசியல் ஞானியான ரூசோ தனது "சமூக ஒப்பந்தம்" என்ற நூலை வெளியிட்டார். அதில் அவர் இயற்கை நிலையில் மக்கள் மகிழ்ச்சிகரமாக வாழ்ந்தனர் என்றும், மக்கள் தொகை பெருகியதால் அவர்கள் சிவில் சமூகம் ஒன்றை அமைத்தனர். அதனால் இயற்கைச் சுதந்திரங்களைக் கைவிட வேண்டியதாயிற்று. அதாவது ஒரு சமூக ஒப்பந்தத்தின் மூலம் இயற்கைச் சுதந்திர த்துக்குப் பதில் சிவில் சுதந்திரம் பெறப்பட்டது.

கொப்ஸ் (Hobbes)

மேற்குறிப்பிட்ட இம் முன்று அரசியற் சிந்தனையாளர்களுள், தனி அதிகார ஆட்சி என்ற கருத்தை விருத்தியாக்கி விளக்கம் கொடுத்தவர் கொப்ஸ் என்பவராவார். ஏக இறைமை என்ற கருத்தினை உருவாக்கியவரும் இவரே. இவர் வாழ்ந்த காலத்தில் சமூக, பொருளாதார நிலைமை மாறிக் கொண்டிருந்தது. மானியகால முறை வீழ்ச்சியடைந்து முதலாளித்துவமுறை தோன்றிய காலமாகும். இங்கிலாந்து அரசியலில் அரசனுக்கும், பாராளுமன்றத்துக்குமிடையில் பிணக்குகள் நிலவின. நாட்டில் குழப்பமான சூழ்நிலை இருந்தது. அதனால் நிலையான முதலாளித்துவ முறையினை ஆதரிக்க வேண்டிய அவசியம் கொப்சிற்கு

இருந்தது. வர்த்தகத்தில் ஈடுபட்ட வர்க்கம் ஒன்று உருவாகிக் கொண்டிருந்தது. அவ்வர்க்கம் தமது வியாபாரத்தையும் ஏனைய முயற்சிகளையும் கொண்டு நடாத்துவதற்கு சமாதானமும், பாதுகாப்பும் அவசியமாயிற்று. ஆனால் அச் சமாதானமும், ஒழுங்கும் எவ்வாறு ஏற்பட வேண்டுமென்பது பற்றி அவர்கள் அக்கறை கொள்ளவில்லை. இச் சூழ்நிலைகளினால் பாதிக்கப்பட்ட கொப்சம் நிலையான ஆட்சியை உண்டாக்க வேண்டுமென்ற விருப்பத்திற்கு ஏற்பவவே அவரது கொள்கை அத்திவாரமிட்டது.

இராணுவ பலத்தாலன்றி ஒழுங்கையும், அமைதியையும் நிலைநாட்ட முடியாதென்பது அவரது கருத்தாகும். குழப்பமான சூழ்நிலையில் மனிதன் செய்யக்கூடியது இரண்டே இரண்டு தான்:

- (i) மனிதனுடைய இயற்கை வாழ்க்கை மிருகத்தன்மையுடையதாயும், இழிவானதாயும் அமைந்திருந்தது. மனிதன் நரிபோல மற்றைய மனிதனோடு சண்டையிட்டுக் கொண்டிருந்தான்.
- (ii) மற்ற நிலை குடிமக்களுக்குரிய நிலையாகும். இங்கு மக்கள் தமது உரிமைகளையெல்லாம் ஆட்சி நடத்தும் ஒருவன் கையிலே கொடுக்க விரும்புவர். அவன் அவர்கள் எல்லாரையும் ஆட்சிசெய்து கொண்டு, தான் இடும் கட்டளைக்கு அடங்கி நடக்குமாறு அவர்களை நிர்ப்பந்தப்படுத்துவான்.

கொப்ஸ் இயற்கைநிலையில் ஆட்சியற்ற நிலையில் தனி மனிதர் எல்லோரும் சேர்க்து சர்வாதிகாரம் உள்ள ஆட்சித் தலைவனிடம் தமது உரிமைகளையும் சுதந்திரங்களையும் கொடுத்து விடச் செய்யும் உடன்படிக்கை அல்லது ஒப்பந்தத்தைப் பற்றியும் குறிப்பிடுகிறார். இத்தகைய சமூகத்தின் நோக்கம், ஒழுங்கையும், பாதுகாப்பையும் ஏற்படுத்தித் தற்பாதுகாப்புச் செய்து கொள்ளுதல் ஆகும். இதன் பயனாக பரவலான சுகம் எல்லோருக்கும் கிடைக்கும் என அவர் வாதிட்டார்.

இத்தகைய ஒரு சமூகம் தனிப்பட்டவர்களின் சேர்க்கையாகவே இருக்குமாதலால், அவர்களை ஒழுங்காக இருக்கச் செய்வதற்கு அரசு என்ற அதிகாரமுடைய இணைக்கும் சக்தி அவசியமென கொப்ஸ் வாதிட்டார். எனவே கொப்ஸ் சட்டபூர்வமானதும், அரசியல் மயமானதுமான ஒரு தனி அரசினைக் கருத்திற் கொண்டிருந்தார் எனத் தெரிகிறது. தான் இயற்றுகின்ற சட்டத்தினால் பாதிக்கப்படாது சர்வ அதிகாரமுடைய ஒரு சட்ட நிர்மாணகர் கையிலே அதிகாரத்தினையும், ஆதிக்கத்தையும் கொடுக்கப்பட்டதென்றவகையில்தான் இதனைச் சட்டபூர்வமானதெனக் கூறவேண்டியிருக்கிறது. சமூகத்தில் சமாதானமும் நல்லாட்சியும் நடைபெறுவதற்காகவே தனிப்பட்டவர்கள் எல்லோரும் சேர்ந்து தமது உரிமைகளையும், சுதந்திரத்தையும் நிரந்தரமாக

எந்தவித நிபந்தனையுமின்றித் தம்மை ஆளுவோரிடம் கொடுப்பதாக அவர்கள் தெரிவித்த சம்மதத்தின் பேரிலேயே, அவனுக்கு அதிகாரம் கிடைத்தது என்ற பொருளிலேயே அரசியல் மயமானதென்று கூறவேண்டியதாயிற்று. வேறு வார்த்தைகளில் கூறினால் ஆட்சியதிகாரமுடையவன், சம்பூரணமான அதிகார முடையவன். அவன் கையிலேயே சட்டம் முழுவதும் இருந்தது. அச் சட்டத்துக்கு மனிதன் அடி பணிய வேண்டியதன் காரணம் அது, அவனின் ஆணையாக இருப்பதினாலேயே. அதற்குப் பணியாவிட்டால் பலாத்காரத்தைப் பிரயோகித்துப் பணியச் செய்ய வேண்டும். சொத்து, இராணுவம், நிர்வாகம், சட்டம், நீதி என்ற எல்லாத்துறைகளிலும் அவனுக்குச் சகல அதிகாரமும் உண்டு. உள்ளூர் குழப்பங்களும், பிணக்குகளும் நிலவிய அன்றைய சூழ்நிலையைச் சமாளிப்பதற்கு ஒரு பரிகாரமாகவே இக் கொள்கையினைக் கொப்ஸ் உருவாக்கினார். நாட்டில் ஒழுங்கையும், அமைதியையும் நிலை நாட்டக்கூடிய ஒரு அரசன் தேவைப்பட்டான். பொருளாதார ரீதியிலும், புதிய மத்திய வகுப்பு முதலாளிகள் வர்க்கம் ஒன்று அப்போது உருவாகிக் கொண்டிருந்தது. அவர்களுக்கும் அமைதியான ஒரு சூழ்நிலை அவசியமாயிருந்தது. ஆகவே இப் புதிய வர்க்கத்தின் நலவுரிமைகளைப் பாதுகாக்கக்கூடிய பலம் பொருந்திய ஆட்சியாளரும், ஆட்சியும் அவசியமாயிற்று. அத்தகைய ஆட்சியை உருவாக்கக்கூடிய ஒரு தத்துவத்தையே கொப்ஸ் உருவாக்கினார். ஆகவே அவரது கொள்கை நடுத்தர வர்க்கத்தினருக்காக எழுந்ததொரு கொள்கையெனக் கூறுவதில் தவறில்லை.

ஜோன் லொக் (John Lock)

நாட்டில் சமாதானம் ஏற்பட்டவுடன் மக்கள் வாழ்க்கையும் அவர்களின் கொள்கைகளும் மாறத் தொடங்கியது. சமாதான சூழ்நிலையில் வாழ்ந்த மக்கள் ஒரு குறிப்பிட்ட சூழ்நிலைக்காக ஏற்படுத்தப்பட்ட அரசில் ஏன் ஒருவர் எக்காலத்திலும் அதிகாரம் பெற்றவராக இருக்க வேண்டுமென்று கேட்டனர். மக்கள் செய்த உடன்படிக்கை ஏன் மன்னனுக்கு முழு அதிகாரத்தையும் வழங்க வேண்டுமென்று கேட்டனர். மன்னன் அல்லது இறை அவ்வொப்பந்தத்திலிருந்து விலகினால் அல்லது மக்கள் நலன் பேணத்தவறினால் மக்கள் ஏன் அந்த முறையினை மாற்றி அமைக்கக்கூடாது? எனக் கேட்டார்கள். அதாவது முதன்மை இறை கொடுங்கோலாக மாறினால் அதை எதிர்த்து மக்கள் ஏன் புரட்சி செய்யக்கூடாது? என்று கேட்டார்கள். இஃது மாறிவரும் சமூகச் சூழ்நிலையைக் காட்டுகிறது. இக்கட்டத்தில் நடுத்தர வர்க்கத்தினர் இறையின் அதிகாரம் தங்கள் முன்னேற்றத்திற்குத் தடையாக இருக்கிறது எனக் கருதினார்கள். தனி முதன்மை ஆட்சியில் வெறுப்பும், அதி-

ருப்தியும் மக்கள் மனதில் வளர்ந்தது. சமுதாய ஒப்பந்தத்தை ஏன் இருசாராரும் மதித்து நடக்கக் கூடாது எனக் கேட்டார்கள். இவ்வாறு மக்கள் மத்தியில் ஏற்பட்ட அதிருப்தியும், வெறுப்பும் 1688இல் ஏற்பட்ட மகோன்னதப் புரட்சியாக வெளிப்பட்டது

இப்புரட்சியை இங்கிலாந்தில் வாழ்ந்த தத்துவ அறிஞரான ஜோன் லொக் என்பார் ஆதரித்தார். மாறியுள்ள புதிய சூழ்நிலையில் கொப்ஸ் கூறிய கருத்துக்களுக்கு லொக் புதிய விளக்கம் கொடுத்தார். ஒருதலை முடிவான நிர்வாக ஆதிக்கத்திலிருந்து மத்திய வகுப்பாருக்குப் பாதுகாப்புத் தேவைப்பட்ட காலத்திலேயே அவருடைய கோட்பாடு உருவாகியது. அத்தகைய ஆதிக்கத்துக்கு எல்லை வகுக்க வேண்டியதாயிற்று. எனவே அவர் சமூக உடன்படிக்கை என்ற கருத்தை முன் வைத்தார் (மக்கள் உடன்படிக்கை).

மனிதனுடைய உயிர், உடமை, சுதந்திரம், தேகசுகம் என்பன பிறப்புரிமைகள். இவற்றைப் பாதுகாக்கவே அரசு உருவாக்கப்பட்டது. அரசாங்கத்தின் கையில் கொடுக்கப்பட்ட அதிகாரம் நம்பிக்கைச் சொத்து. நிர்வாகம் இவ்வதிகாரங்களைத் தூர்ப் பிரயோகம் செய்யாதிருப்பதற்காக லொக் திட்டவாட்டமான பாதுகாப்புக்களை வகுத்தார். அதனால் அவர் நிர்வாகத்தை சட்டத்துறை, சட்ட நிர்வாகம் என இரண்டாகப் பிரித்தார். சட்ட நிர்வாகம் சட்டத்துறையில் தலையிட முடியாது என்று வாதிட்டார். வரிவிதிக்கும் உரிமை நிர்வாகத்துக்குக் கிடையாது. பாராளுமன்றம் கூடி, தொகுதிப் பிரதிநிதிகளின் சம்மதத்தோடு தான் வரிவிதிக்கலாம். நிர்வாகம் தனது சகாக்களுக்கு ஏகபோக உரிமைகளைக் கண்டபடி கொடுக்க முடியாது. பாராளுமன்றத்தின் அனுமதியோடு தான் வெளிநாட்டு விவகாரங்களை நடத்தலாம் என்ற புதிய அதிகாரத்தையும் லொக் வகுத்தார். இதற்கு சமஷ்டி அதிகாரம் எனப் பெயரிட்டார். அரசாங்கம் தான் விரும்பியபடி யுத்தத்தை நடத்த, வரி விதிப்பதைத் தடுக்கும் நோக்குடனேயே அதனை விதித்தார்.

இவ்வதிகாரங்களை யார் நிர்வகிப்பது என்பதே பிரச்சினை. மக்கள் இவற்றை நிர்வகிக்க முடியாது. ஆகவே பாராளுமன்றமே இவற்றைச் செய்ய வேண்டும். அது பிரதிநிதித்துவம் வாய்ந்தது. ஆரம்பத்தில் செய்து கொண்ட உடன்படிக்கையின் படியே அது ஆட்சி செய்ய வேண்டும். பாராளுமன்றத்தின் பிரதிநிதிகள் சொத்துள்ளவர்களிடமிருந்தே தெரிவு செய்யப்படுவர். இவ்வாறு தெரிவு செய்யப்படும் சொத்துள்ளவரின் விருப்பப்படியே அதிகாரம் செலுத்தப்படும். வரி விதிக்கும் அதிகாரத்திற்கு இது பெரிதும் பொருந்தும். பெரும்பான்மை வாக்கின்படியே தீர்மானங்கள் முடிவு செய்யப்படும். ஆனால் இப்பெரும்பான்மை சொத்துள்ளவர்களின் பிரதிநிதிகளே. அப்படியாயின் சிறுபான்மையோரின் நிலை என்ன? அவர்கள் நாட்டை விட்டு வெளியேறலாம்.

பாராளுமன்றம் ஆளப்படுவோரின் சம்மதத்தோடு தான் அவர்களை ஆள வேண்டும். உடன்படிக்கையின் பிரகாரம் குடிமக்கள் உரிமைகளைப் பாதுகாக்க வேண்டும். இவ்வுரிமைகளைப் பாராளுமன்றம் பாதுகாக்கத் தவறினால் ஆளப்படுவோர் புரட்சி செய்ய உரிமையுடையவராவர். ஆனால் அவ்வுரிமை சொத்துள்ளவர்களின் கையிலேயே ஒப்படைக்கப்படுகின்றது.

லொக் முன்வைத்த இறைமை பொதுமக்கள் மயமானதென முதலில் தோன்றினாலும், உண்மையில் சொத்துக்களைப் பாதுகாக்கத் தவறினால் மாத்திரமே புரட்சி உரிமை அனுமதிக்கப்படுகிறது. இவ்வுரிமை முழுமனதோடு வழங்கப்படவில்லை. மத்திய வகுப்பாருக்கு எதிராகப் புரட்சி செய்ய அவர் உரிமை வழங்கவில்லை. எனவே லொக் வகுத்த பாராளுமன்ற ஆட்சி இறைமை ஒரு சிறிய தொகையினருக்கே பயனுடையதாக இருந்தது. பாராளுமன்ற இறைமை, சட்டத்துக்குப் பணியும் உரிமை, வரிவிதித்தல், உடனடியாக சிறுபான்மைமையினர் நாட்டைவிட்டு வெளியேறுதல், புரட்சி செய்யும் உரிமை என்பன எல்லோருக்கும் சொந்தமான உரிமைகள் அல்ல. அவை சொத்துள்ளவர்களுக்கு மாத்திரம் உள்ள உரிமைகள். எனவே லொக் சனநாயக உரிமைகளை வகுத்த தீர்க்கதரிசி என்று கூறுவதிலும் பார்க்க மனிதத் தன்மையோடு சிறு குழுவினர் ஆட்சி நடத்துவதை வகுத்தவர் என்றே கூறவேண்டும். அரசாங்கம் பொது மக்களின் அரசாங்கமாயிருக்கவில்லை. அரசியல் உரிமைகள் ஒரு குழுவுக்கே சொந்தமானதாய் இருந்தன. அவற்றோடு லொக் பின்வரும் சுதந்திரங்களைப் பற்றியும் எடுத்துரைத்தார்:

- (i) ஒருவர் தான் நினைத்தபடி, மற்றவர் தலையீட்டின்றித் தனது வாழ்க்கையை நடத்தும் சுதந்திரம்.
- (ii) சொத்து வைத்திருக்கும் உரிமை.
- (iii) எதிர்க்கருத்துடையவர் இடத்து சகிப்புத்தன்மை.
- (iv) சட்டத்தின் முன் எல்லோரும் சமன். இவை தலையிடாக்கொள்கையை அடியொற்றியதாக இருந்தன.

இவ்வாறு லொக் ஒரு குறிப்பிட்ட வர்க்கத்தின் நலனை அடிப்படையாகக் கொண்டே தனது கோட்பாட்டை முன் வைத்தார்.

ருசோ

பிரான்சிய அறிஞரான ருசோவின் கோட்பாடு 1762இல் அவர் வெளியிட்ட "சமூக ஒப்பந்தம்" என்ற நூலில் அடங்கியுள்ளது. அவர் இறையின் முழுமையான அதிகாரம், குடிமக்களின் முழுமையான சுதந்திரம் என்ற இரண்டையும் இணைக்க முற்பட்டார். அவர் மனிதரின்

இயற்கைநிலை வாழ்வுடனேயே தனது கோட்பாட்டை ஆரம்பித்தார். அவர் இயற்கைநிலையில் மக்கள் மகிழ்ச்சியாக இருந்தனர் என்று குறிப்பிட்டார். அவர் ஒரு சமூக ஒப்பந்தத்தின் மூலம் இயற்கைச் சுதந்திரத்துக்குப் பதிலாக சிவில் சுதந்திரம் பெறப்பட்டது என்றார். இந்த ஒப்பந்தம் சமுதாயத்தின் தனிப்பட்டவர்களால் செய்யப்பட்டது. அதன்படி ஒவ்வொரு தனிப்பட்டவனும், மிக உயர்ந்த பொது விருப்பின் வெளிப்பாட்டுக்காகத் தம்மையும், தமது அதிகாரத்தையும் விட்டுக் கொடுத்து ஒவ்வொரு முழுமையான பொது விருப்பின் பகுதியாக மாறுகிறார்கள் என வாதிட்டார்.

ருசோவுடைய மத்தியமயமான கோட்பாடு பொது விருப்பம் என்பதாகும். இக் கோட்பாடு மற்றெல்லாவற்றையும் விட நவீன அரசியல் சிந்தனையை வழிப்படுத்துவதில் பெரும் பங்காற்றியுள்ளது. சட்ட அதிகாரம் எப்போதும் மக்களுடையதே. பொது விருப்பத்தோடு ஒத்துப்போகும் சட்டமே உண்மையான சட்டமாகும். மக்கள் எல்லோரும் கூடி நிற்கும் பெரும் கூட்டத்திலேயே இப் பொது விருப்பும் வெளிப்படுத்தப்படும். பிரதிநிதித்துவ அமைப்பொன்று. அதனை முழுமையாக வெளிப்படுத்த முடியாது. ஏனெனில் அது எசமானாக ஆகி விடுகிறது.

சமூக ஒப்பந்தம் - அரசியலுக்கு - அதன் அங்கத்தவர்களுக்கு மேலாக முழுமையான அதிகாரத்தை வழங்குகின்றது. இந்த அதிகாரமே பொது விருப்பத்தால் வழிப்படுத்தப்படுவதோடு இறைமை என்ற பெயரையும் பெறுகிறது.

லொக் உரிமைகளைக் குறுகியதொரு வாக்காளத் தொகுதியிடமே வழங்கினார். ஆனால் ருசோ அதை மாற்றி பொது மக்கள் எல்லோரது கையிலும் வழங்கினார். அதாவது பொதுசன உரிமை யான இறைமையை அதிதீவிரமானதாக்கினார்.

மனிதன் ஒரு சமூகப் பிராணி என்றும், சமூகம், அரசு என்பவற்றின் அடிப்படை சமூக வாழ்வு முறையே என்றும், ருசோ பழைய கிரேக்க அரசியல் ஞானிகளைப்போல் வாதிட்டார். சமூக உணர்ச்சி என்பதையே, சமூகம் அடிப்படையாகக் கொண்டிருக்கிறது. அது சீர்திருத்தமானதொரு வழியிலே ஒன்று சேர்க்கப்பட்டிருக்கிறது. சுருக்கமாக சமூகமே பிரதான ஒழுக்க ஏதுவாகும். இதுவே அரசு. அரசின் பல்வேறு அங்கங்களின் பொது விருப்பமே முக்கியம். மக்களின் விருப்பத்தை நிறைவேற்றுவதே அரசின் முக்கிய நோக்கமாகும். இப்போது விருப்பம் அல்லது சங்கற்பம் நேரடியாக வெளிப்படுத்தப்படுவதனால் ஒவ்வொரு குடிமகனுக்கும் வாக்குரிமையுள்ளது. ஒரு சபை மூலமே வெளிப்படுத்தப்படும் என அவர் எண்ணினார். அதனால் பிரதிநிதிகள் மூலம் நடத்தும் ஆட்சியை அவர் விரும்பவில்லை. மக்களிடத்து வழங்கப்பட்ட அதிகாரம் மாற்ற முடியாதது. பிரிக்க முடியாதது. அழிக்க முடியாதது.

பொது விருப்பத்தை எவ்வாறு வெளிப்படுத்த வேண்டும் என்ற விடயத்தில் ருசோவின் கருத்து மயக்கமடைகிறது. பெரும்பான்மையோர் வாக்கையெடுத்தால் அது பொது விருப்பத்தை அறியப் போதுமானது என்றார். இப் பொதுவிருப்பம் பின்வருமாறு வெளிப்படுத்தப்பட வேண்டுமென்று கூறினார். மக்கள் கூடிநிற்கும் சபையிலே ஒரு சட்டம் பிரேரிக்கப்பட்டால், அதை அவர்கள் ஏற்றுக் கொள்கிறார்களா? அல்லது நிராகரிக்கிறார்களா? என்பதல்ல கேள்வி. அவர்களின் பொது விருப்பத்துக்கு அது பொருத்தமுடையதா? அல்லவா என்பதே கேள்வி. ஒவ்வொருவரும் தமது வாக்கை வெளிப்படுத்துவர். முடிவில் வாக்கை எண்ணும் போது பொது விருப்பத்தின் உடன்பாடு கணித்துக் கொள்ளப்படுகிறது. எனது விருப்பத்திற்கு மாறான அபிப்பிராயம் இருக்குமானால், நான் பொது விருப்பம் என்று கருதியது தவறென்றும், அது பொது விருப்பம் அன்றென்றும் தெரியவருகிறது. அப்போது நான் சுதந்திரமுள்ளவனாய் இருக்க முடியாது. பொது விருப்பத்துக்கு அடங்குவதே பிரசைகள் எல்லோரது கடமையாகும். யாராவது பொது விருப்பத்துக்கு மாறாக இருந்தால் மற்றப் பிரசைகள் அவரைப் பொது விருப்பத்துக்குப் பணியச் செய்ய வேண்டும். அதனால் அவர் சுதந்திரம் உள்ளவராக ஆக்கப்படுவார்.

ருசோவினுடைய இச் சித்தாந்தத்தில் சர்வாதிகாரமும், சனநாயகமும் கலந்திருப்பதைக் காணமுடிகிறது. தான் விருப்பத்தின் பிரதிநிதி என்று சொல்லிக் கொண்டு ஒருவர் சர்வாதிகாரியாக நடக்க முடியும்.

ருசோவினது பங்களிப்பு முக்கியமாகப் பொது இறைமை என்ற கொள்கையிலும், அதனைச் செயற்படுத்த முன்வந்த சாதனங்களான குடியொப்பம், பொதுசனவாக்கெடுப்பு, குடிமுனைப்பு, திருப்பி அழைத்தல் என்பவற்றிலுமே தங்கியுள்ளது எனலாம்.

சமூக ஒப்பந்தக் கோட்பாட்டின் மீதான கண்டனங்கள்

இக் கோட்பாடு கருதுகோளாகக் கொள்ளும் சமூக ஒப்பந்தம் என்பது வரலாற்றின் எந்தக் கட்டத்திலும் இடம்பெற்றதாக ஆதாரங்களில்லை. ஆதிகால மனிதர்கள் எவ்வித அரசியல் அறிவுமின்றி அத்தகைய ஒரு ஒப்பந்தத்தைச் செய்திருக்க முடியாது. மேலும், இக் கோட்பாடு தனிப்பட்டவர்கள், அரசியல் ஸ்தாபனங்கள் பற்றிய எவ்வித முன் அறிவுமின்றி மிகவும் வளர்ச்சியடைந்த சமூக உணர்வுடன் செயற்பட்டார்கள் என்று கொள்வது தவறானது.

தனியே வரலாற்று ஆதாரங்கள் மட்டுமல்ல ஒப்பந்தங்கள் செய்யப்பட்டதற்கு எவ்வித அறிகுறிகளும் இல்லை. ஆகவே, சமூக ஒப்பந்தம் என்பது :

- (i) உண்மையான வரலாற்றுச் சம்பவம் எனக் கொள்ளப்படுவது.
- (ii) அரசியல் வாழ்வின் சில அடிப்படைத் தொடர்புகளை வெளிப்படுத்துவதற்கான சிந்தனையாகவும் கொள்ளப்படுகிறது எனலாம்.

iii. அரசுபற்றிய மாக்கீன் கோட்பாடு

பலப்பிரயோகத்தினை அல்லது வலுவினை அடிப்படையாகக் கொண்டே மாக்கீன் அரசினை வரைவிலக்கணப்படுத்தினார். அவரது கருத்துப்படி சிலவகையான வர்க்க ஆக்கிரமிப்பின் அரசியல் வெளிப்பாடே அரசாகும். அதாவது அரசு என்பது ஒரு வர்க்கத்தின் கருவியாகும். இதன் அடிப்படையில் ஒரு பொது நோக்கினை அடைந்து கொள்வதற்கு, ஒன்று சேர்ந்த குடிமக்களது சங்கமே அரசல்ல. ஆனால் அது பிரதானமாக பலவந்தப்படும் தன்மை கொண்டது. நடைமுறையிலுள்ள வர்க்கத் தொடர்புகளைப் பயமுறுத்தும், குற்றங்களைத் தண்டிக்கும் ஆளும் வர்க்கத்தின் ஒரு கருவியாகும்.

வரலாற்றுப் பொருள் முதல்வாதம் இதுவரையும் உலகம் ஐந்து வகையான சமூகங்களைக் கொண்டிருந்தது என்பதைக் கற்பிக்கிறது. ஆதிகால கொமீனியூன் சமூகம், அடிமைமுறைச் சமூகம். மானியமுறைச் சமூகம், முதலாளித்துவ சமூகம், சோசலிச சமூகம், மனித நாகரீக வளர்ச்சியின் மிக ஆரம்ப கட்டத்தில் இருந்த ஆதிகால கொமீயூன் சமூகம் ஆகும். இக்கட்டத்தில் மீன்பிடித்தல், காட்டு மிருகங்களை வேட்டையாடுதல் என்ற தொழில்களிலேயே பிரதானமாக ஈடுபட்டிருந்தனர். வில்லு, அம்பு போன்ற கருவிகள் கூட்டுமுறை அடிப்படையில் சொந்தமாக இருந்தன. அதனால் உற்பத்திக்கருவிகள் தனியாரால் சொந்தமாக்கப்பட்டிருக்கவில்லை. ஏனெனில் அவை எல்லோராலும் சுலபமாக ஆக்கிக் கொள்ளத் தக்கனவாயிருந்தன.

இந்தக் கட்டத்தில், உற்பத்திச் சக்திகளின் அபிவிருத்திக் கட்டத்திலிருந்ததால், மக்கள் போட்டியிடும் வர்க்கங்களாகப் பிரிவுபடவில்லை. இதுவே அப்போதிருந்த வர்க்க பேதமற்ற சமூகத்துக்கு அடிப்படையாக இருந்தது.

பின்னர் ஒரு கட்டத்தில் உற்பத்திச் சக்திகள் அபிவிருத்தியடைந்த போது ஒரு மனிதன் தனக்குத் தேவைப்பட்டது மாத்திரமல்லாது, இன்னொருவனுக்கும் தேவையானதை உற்பத்தி பண்ண முடிந்தபோது தான் நாம், வர்க்கத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டு சமூகம் பிளவுபடும் கட்டத்தை அடைகிறோம். இக்கட்டத்தில் தோற்கடிக்கப்பட்ட குல மரபுக்குழு கொலை செய்யப்படவில்லை. அவர்கள்

அடிமைகளாக்கப்பட்டனர். இவர்களே செல்வத்தை உற்பத்தி செய்பவர்களாயினர். இவ்வாறு முதல் முதலாக வர்க்க சமூகம் உருவாகியது. அடிமைக்குச் சொந்தக்காரனும், அடிமைகளையும் கொண்ட அடிமைச் சமூகமே மானிய முறைக்கு முந்தியதாகும். ஆனால் ஆதிகால கொம்யூனிசம் என்று சொல்லப்படும் வர்க்கபேதமற்ற சமூகத்தில் அரசு யந்திரம் என்றொன்று இருக்கவில்லை. ஏனெனில் அங்கு ஒரு வர்க்கத்தை இன்னொரு வர்க்கம், தன்கீழ் வைத்திருக்க வேண்டிய தேவையிருக்கவில்லை. அப்போதிருந்தது வர்க்கபேதமற்ற சமூகமாகும். அடக்கியொடுக்கும் அரசு யந்திரத்துக்கான தேவை, ஒன்றுடன் ஒன்று கோபங்கொண்ட வர்க்கங்கள் எழுச்சியடைந்த போதுதான் ஒரு வர்க்கம் இன்னொரு வர்க்கத்தைத் தன்கீழ் வைத்திருக்கும் தேவை எழுந்தபோதுதான் - அரசு தேவைப்பட்டது.

இக்கட்டத்தில் அடக்கும் யந்திரம் பெருமளவு அபிவிருத்தியடையவில்லை. ஆனால் வர்க்க முரண்பாடுகள் அபிவிருத்தியடைந்து சமூகம் அடுத்தகட்டமான மானியமுறைக்கு வளர்ந்தபோது, ஒரு பலம் வாய்ந்த அடக்கியொடுக்கும் அரசு யந்திரத்தின் தேவையும் எழுந்தது. நிரந்தரமான இராணுவம் அமைக்கப்பட்டது. படிப்படியாக வர்க்க முரண்பாடுகள் அபிவிருத்தியடைந்து அதன் உச்சக்கட்டத்தை முதலாளித்துவத்தின் கீழ் அடைந்த போது தற்போதைய உயர்ந்தளவு இராணுவ மயமாக்கப்பட்ட அரசும் நடைமுறைக்கு வந்தது.

"நவீன அரசின் நிர்வாகம் முழுமையாக பூர்சுவாக்களின் பொது விடையங்களை மேலாண்மை செய்யும் குழுவேயாகும்" என மார்க்சம், ஏங்கல்சும் கொம்யூனிச கொள்கைத்திட்டம் என்ற நூலில் எழுதினார். இச்சொற்களினூடாக மாக்ஸ் நவீன அரசு அதன் பொருளில் வர்க்க சர்வாதிகாரத்தின் கருவியே என்பதைப் புலப்படுத்தினார். தொழிலாளர் வர்க்கத்தின் புரட்சியின் முதலாவது அடி சனநாயகத்துக்கான போராட்டத்தின் வெற்றிக்காகத் தொழிலாளர் தம்மை ஆளும் வர்க்கம் நிலைக்கு உயர்த்திக் கொள்ள வேண்டும் என்று எழுதினார். மேலும் பாட்டாளிகள் தமது அரசியல் மேல் நிலையைப் பயன்படுத்தி பூர்சுவாக்களிடமிருந்து எல்லா முதலையும் பறித்து, அரசின் கையில் எல்லா உற்பத்திக் கருவிகளையும் மத்தியப்படுத்த வேண்டும்.

முதலாளித்துவத்திலிருந்து சோசலிஸத்துக்கான அல்லது கொம்யூனிசத்துக்கான கட்டத்திற்கு மாக்ஸ் எதிர்வு கூறினார். அக் காலகட்டத்தில் பாட்டாளிகளின் அதிகாரத்தை அடிப்படையாகக் கொண்ட ஒரு புதிய முறையான அரசு சீரானதாயிருக்கும் என்றார். இந்த அரசு பாட்டாளிகள் புரட்சி மூலம் கைப்பற்றப்பட்ட அரசு பூர்சுவா அரசாக இருக்கமாட்டாது. மாறாகப் பாட்டாளிகளின் புரட்சிகர தேவையினை நிறைவு செய்யும் பாட்டாளிகள் பெருமளவில் ஒரு புதிய அரசாக

இருக்கும். ஆனால் பாட்டாளிகள் அரசு நிலைத்து நிற்காது. ஏனெனில் பாட்டாளிகள் புரட்சியின் நோக்கம் வர்க்கங்களை ஒழித்து ஒரு வர்க்கபேதமற்ற சமுதாயத்தை உருவாக்குவதாகும். இதனைச் செய்ய முடியுமானால் அரசுக்கு எத்தகைய தேவையும் இருக்காது. மாக்கின் வரைவிலக்கணப்படி அரசு வர்க்க ஆக்கிரமிப்புக்கான ஒரு கருவி. எனவே, எல்லா வர்க்க வேறுபாடுகளும் ஒரு சமூகத்தில் அரசுக்கான தேவை இருக்காது.

"முதலாளித்துவத்துக்கும், கொம்யூனிச சமூகத்துக்கு மிடை-ப்பட்ட காலம் ஒன்றிலிருந்து மற்றதற்குப் புரட்சிகர மாற்றமுறும் காலப்பகுதியாகும். இவ் அரசியல் மாற்றமுறும் காலத்தில் அரசு, பாட்டாளிகளின் புரட்சிகர சர்வாதிகார காலமாக அன்றி வேறொன்றாக இருக்கமுடியாது" என்று மாக்ஸ் எழுதினார்.

இப்புதிய அரசின் அமைப்பு (முற்றிலும் புதிய சட்ட அதிகாரம்) தனியே தொழிலாளர் வர்க்கத்தின் பொருளாதார பலத்தில் தங்கி நிற்பது மட்டுமல்ல, ஒருபுதிய பாட்டாளிகள் நீதித்துறை, சட்டத்துறை, பாட்டாளிகள் பொலிஸ், இராணுவப்படை, புதிய பாட்டாளிகள் சிவில்சேவை, ஒரு பாட்டாளிகளின் கட்சியினால் ஒழுங்கமைக்கப்பட்ட புதிய ஆளும் வர்க்கத்திலும் தங்கியிருக்கும்.

முதலாளிகளின் எதிர்ப்புகள் முழுமையாக ஒடுக்கப்பட்ட ஒரு கொம்யூனிச சமூகத்தில் மட்டுமே. முதலாளிகள் மறைந்தபின்பு, வர்க்கம் என்பது இல்லாதொழிக்கப்பட்ட பின்பே அரசு இல்லாதொழியும். இதன்பின்பே சுதந்திரமென்பது பற்றிப் பேச முடியும். "அரசு இன்று அழிந்துவிடும்" என்ற வசனம் மிகவும் கவனமாக அவரால் பயன்படுத்தப்பட்டது. ஏனெனில் அது படிப்படியாகப் பரவலாக இடம்பெறும் ஒரு வழிமுறையாகும்.

iv. அரசு ஒரு பொதுக் கூட்டுத்தாபனம்

ஒரு சங்கம் சட்டத்தினால் அங்கீகாரம் பெறும்போது அது கூட்டுத்தாபனம் ஆகிறது. அந்தப் பெயரே திட்டவட்டமான வரையறைகள், அதிகாரங்கள், பொறுப்புகள் என்பவற்றை அது கொண்டிருக்கிறது என்பதை உயர்த்துகிறது.

சட்ட ரீதியில் பொருள் கொள்ளின் கூட்டுத்தாபனம் என்பது ஒரு ஆளைப் போன்று உரிமைகளும், பணிவுகளுமுடையதாகவும், ஒற்றுமைப்பட்ட ஸ்தாபனமுமாகும். வேறு வகையில் குறிப்பிடுவதானால், அதன் அங்கத்தவர்கள் தனிப்பட்ட முறையில் கொண்டிராத உரிமைகளையும், கடமை அல்லது பணிவுகளையும் கூட்டுத்தாபனம் கொண்டிருக்கிறது. கூட்டாக ஒரு கூட்டுத்தாபனம் நிதி அல்லது பணத்தைக் கொண்டிருக்கலாம். அதனை அதன் அங்கத்தவர்கள் பங்கீட்டிப்-

படையில் கொண்டிருப்பதைக் கொள்ள முடியாது. அது வாக்குரிமை அல்லது தனியுரிமை உடையதாக இருப்பின் அதனைக் கூட்டுத்-தாபனத்தின் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்ட முகவர்களினூடாகவே செயற்படுத்த முடியும். ஒரு புறம் ஒரு கூட்டுத்தாபனம் அதன் முகவர்களின் நடத்தைக்குப் பொறுப்புச் சொல்ல வேண்டும். ஒரு கூட்டுத்தாபனம் குற்றவியல் குற்றங்களைச் செய்ய முடியாது. (தனியே அதன் முகவர்கள், அங்கத்தவர்களே செய்யலாம்). ஆனால் ஒரு கூட்டுத்தாபனத்துக்கெதிராக நட்டஈடு கோரி வழக்குத் தாக்கல் செய்ய முடியும். ஒரு கூட்டுத்தாபனம் அதன் பங்குதாரர்களுடாகச் செழிப்படைய முடியும். அதே வேளையில் பங்குதாரர்கள் செழிப்படையும் போது, கூட்டுத்தாபனம் வீழ்ச்சியடைய முடியும்.

கூட்டுத்தாபனத்தை ஒரு unity என்று கொள்ளலாம். ஆனால் அதை intergrity எனக் கொள்ள முடியாது. அது அதன் அங்கத்தவர்கள் ஒரு பொது இலக்கினை அடைந்து கொள்ள உதவும் ஒரு ஒழுங்கமைப்பாகும். அந்த இலக்கு அல்லது நோக்கம் உண்மையில் ஒழுங்கமைப்பின் இலக்கல்ல. அதன் அங்கத்தவர்களின் இலக்கே. அது ஒருவித ஆளுமையினை வெளிப்படுத்துவதோடு அபிவிருத்தியும் செய்கின்றது.

இரு ஒற்றுமைகளே அதன் பகுதியாகவுள்ளன. அவை தனிப்பட்டவரும் சமுதாயமுமாகும். இறுதியாக அங்கு நோக்கங்கள் இல்லை. ஆனால் தனிப்பட்டவர்களின் நோக்கங்கள் உண்டு. பெறுமதிகள் இல்லை. ஆனால் தனிப்பட்டவர்களின் பெறுமதிகள் உண்டு. ஆனால் சமுதாயங்கள் என்பன முழுப்பரப்பளவைக் கொண்டன. அவற்றினூடாகவே இத்தகைய நோக்கங்களும், பெறுமதிகளும் அடையப்படுகின்றன. இதில் கூட்டுத்தாபனங்கள் குறிப்பிடக்கூடிய வழிமுறைகள் அல்லது கருவிகள் ஆகும். சமுதாயம் தனிப்பட்டவர்களின் சங்கமாகும் (Union). ஆனால் கூட்டுத்தாபனம் அங்கத்தவர்களுடைய "union" ஆகும்.

அரசு பொது நன்மைகளைப் பேணிக் காக்கின்றது. நாட்டின் பொருளாதார நலன்கள், இது பல்வேறுபட்ட சங்கங்களினதும், நடவடிக்கைகளோடும், அரசின் பொது நடவடிக்கைகளோடும் சம்பந்தப்படுகிறது. ஆயிரத்துக்கும் மேற்பட்ட சங்கங்களது பகுதி நலன்கள் கலாசார, பொருளாதார நலன்களும் பொது நலனின் பகுதிகளாகும்.

அரசு சமூகத்தின் ஒற்றுமையைப் பேணிக் காக்கின்றது. அது சமூக மனிதர்களின் பொதுத் தேவைகள், பொது இயல்பு என்பவற்றையும் கொண்டிருக்கின்றது. அரசு நிதிகளை கடன் வாங்கும்பொது அது வட்டி வழங்கக் கடமைப்பட்டுள்ளது. தனிப்பட்டவர்கள் அரசுக்கெதிராக நீதிமன்றங்கள் ஊடாக நிவாரணம் பெறுவதற்கு அனுமதிக்கிறது. இது அரசின் கூட்டுத்தாபன இயல்புகளை வெளிப்படுத்துகின்றது.

ஆகவே அரசு கூட்டுத்தாபனத்துக்குரிய இயல்பினைக் கொண்டிருக்கின்றது. அரசு மட்டுமே சட்டத்தை நடைமுறைப்படுத்த நேரடியான அதிகாரத்தைக் கொண்டிருக்கின்றது. அரசு ஒரு குறிப்பிட்ட வகையான ஒழுங்கமைப்பு என்பதை ஏற்றுக் கொள்ளின், மேற்சொன்னவற்றையும் ஏற்றுக் கொள்ள முடியும்.

V. படிமுறை வளர்ச்சிக் கோட்பாடு

(1) அரசு திடீரெனத் தோன்றவில்லை. அது படிப்படியாய் பல சக்திகளின் விளைவாகத் தோன்றியது என இக் கோட்பாடு கொள்கிறது. Burgess என்பவர் கூற்றுப்படி அரசு தொடர்ச்சியாகவும் படிப்படியாகவும் வளர்ந்ததொன்று. அதற்கான காரணங்கள் :

- (i) குடும்பத் தொடர்புகள்
- (ii) சமயம்
- (iii) வலிமை
- (iv) அரசியல் உணர்வு
- (v) தனியார் உடமைகள் .

ஆகவே இக்கோட்பாடு அரசு தெய்வம் தந்த பரிசம் அல்ல, மனிதனுடைய படைப்புமல்ல எனக் கொள்கிறது.

- (2) வரலாற்றில் தந்தை வழி ஆதிக்கமும், தாய் வழி ஆதிக்கமும் இருந்துள்ளன. இவற்றுள் ஒன்றே அரசாங்கம் என்ற அமைப்பிற்கு வித்திட்டது எனவும் இக் கோட்பாடு கொள்கிறது.
- (3) அரசின் தோற்றத்துக்கு இன உறவோடு சமயமும் இணைந்திருந்தது எனக் கோட்பாடு கொள்கிறது.
- (4) இக்கோட்பாடு பண்டைக் கால, மத்திய கால, தற்கால சமூகத்தின் பல்வேறு அம்சங்களிலே வரலாறியலாளர்கள், மானிடவியலாளர், உயிர்நூலார், உளவியலாளர், சட்டவியலாளர் நடத்திய ஆய்வை உள்ளடக்கியது.
- (5) இக்கோட்பாடு படிமுறை வளர்ச்சி எல்லாவிடத்திலும் ஒழுங்கானதாகவோ, ஒரே மாதிரியானதாகவோ அமையவில்லை. அப்படிமுறை வளர்ச்சி பல்வேறு இடங்களிலே, பல்வேறு மாதிரிகளைப் பின்பற்றி அமைந்துள்ளது.
- (6) படிமுறை வளர்ச்சியானது குடும்பத்துடன் ஆரம்பித்து, தாய்வழி கோட்பாட்டின் அல்லது தந்தை வழிக் கோட்பாட்டின் அடிப்படையிலும் சமய நம்பிக்கை என்பவற்றின் அடிப்படையிலும், வளர்ச்சி,

பெற்றன. பல குடும்பங்கள் ஒன்று சேர்ந்த போது அவற்றிடையே சச்சரவுகள் எழுந்தன. அவ்வப்போது இப்பிரச்சினையைத் தீர்ப்பதற்கு செய்யப்பட்ட ஏற்பாடே, அரசு தோன்றுவதற்கு காரணமாயுள்ளது என இக் கோட்பாடு கொள்கிறது.

- (7) போரில் மிகுந்த வீரச் செயல் புரிந்த அல்லது மக்களால் மிகவும் விரும்பத்தக்க தலைவரே ஆட்சியாளன் ஆனான்.
- (8) மக்கள் அனைவரும் பொதுவான பணிகளை மேற்கொள்ளத் தக்கதான ஒரு சட்ட அமைப்பினை உருவாக்குவதற்கும், நிலை நாட்டுவதற்கும் அரசானது ஒரு திட்டமான ஆள்புலத்தையும்; மக்களையும் மத்திய அதிகாரத்தையும் முயன்று பெற்றுள்ளது.
- (9) அரசு தொடர்ந்து நிலை பெறுதல் பரவளிக் கோட்பாட்டின் அடிப்படையில் இடம்பெற்றது.

அத்தியாயம் VI

இறைமை

இறைமை என்பது மக்கள் மீதும் குடிகள் மீதும் செலுத்தும் பிரமாண்டமான சக்தி. அது சட்டங்களுக்குக் கட்டுப்படாதது, என ஜின்போடின் என்பவர் குறிப்பிட்டார். வில்லோயி என்பவர் அரசனின் முழு விருப்பமே இறைமை என்றார். வூட்றோ வில்சன் சட்டங்களுக்குக் கொடுக்கும் அதிகாரமும், அதைத் தினசரி நிறைவேற்றுகுரிய அதிகாரமுமே, இறைமை என விளக்கினார். அதே வேளையில் டியூகிட் என்பவர் இறைமை என்பது அரசின் ஆணையிடுதல் ஆற்றல், இது ஒரு குறிப்பிட்ட நாட்டில் வாழும் எல்லா மக்களுக்கும் இடும் நிபந்தனையில்லாத ஆணை என்று வாதிட்டார்.

சட்டவியலாளரான ஜோன் மிஸ்ரின் "நிர்ணயம் செய்யும் மேலான மனிதன் ஒருவன், தன்னைப் போன்ற மற்றைய மனிதரிடமிருந்து வரும் கட்டளைகளுக்குக் கீழ்ப்படியாமலும், அம்மேலான மனிதன் இடும் கட்டளைகளுக்குச் சமூகத்தில் பெரும்பாலோர் வழக்கமாகக் கீழ்ப்படிந்தால் அம்மனிதன் அச் சமூகத்தின் இறைமை படைத்தவன்" ஆவான் என இறைமையை வரைவிலக்கணப்படுத்தினார். இதிலிருந்து இறைமை:

- (i) வரம்பில்லாதது.
- (ii) அனைவருக்கும் பொருந்தக்கூடியது.
- (iii) பிறரால் பறிக்கமுடியாதது.
- (iv) பிரிக்கமுடியாதது.
- (v) நிலையானது.

என்பது பெறப்படுகிறது. இருந்தும் வரலாற்றியலாளரான சேர் கென்றி மெயின் என்பவர், அரசன் சமூகத்தில் நிலவுகின்ற சில மூலாதாரமான உரிமைகளையும், பொதுமக்களது அபிப்பிராயங்களையும் நிராகரித்து நடக்கமுடியாது என வாதிட்டார்.

சட்ட அறிஞரான டைசி இறைமையைச் சட்டமயமான இறைமை, அரசியல்மயமான இறைமை என இரண்டாகப் பிரித்தார். இதில் சட்டமயமான இறைமையைத் தேர்தல் தொகுதியிலிருந்து பிறக்கிறது என்றும் வாதிட்டார். கமில்ரன், மடிசன் போன்றோர் இரட்டை இறைமை பற்றி எடுத்துக் கூறினார். சமஷ்டி அமைப்பிலே இவ்வாறு இறைமை பிரிக்கப்-

படுகின்றது என்று காட்டினார். மத்திய அரசுக்கும், சம அரசுகளுக்குமிடையே இறைமை பிரிக்கின்றது என்பதை இவர்கள் எடுத்துக் காட்டினர். ஆகவே சட்டம் இயற்றுவதற்கும் அதனை நிர்ப்பந்தப்படுத்தி நடைமுறைப்படுத்துவதற்கும் அரசுக்குள்ள அதிகாரமே இறைமை என இறைமையை வரைவிலக்கணப்படுத்தலாம்.

அரசினைச் சட்டப்படி வேறொன்றும் கட்டுப்படுத்த முடியாது. அது தனது விருப்பத்தின் பேரிலேயே அத்தகைய கட்டுப்பாடுகளை விதிக்கலாம். நவீன அரசுகள் இறைமையுடையன என உரிமை கொண்டாடுகின்றன. வேறு எந்த மனித உயர் அதிகாரிக்கும் அது கட்டுப்படாது.

பிரான்சிய அறிஞரான போடின் என்பவரே (1530 - 1590) இறைமைக் கொள்கையை, அரசியற் கோட்பாட்டுக்கு அறிமுகப்படுத்தியவர். அரசினை அவர் குடும்பங்களினதும், அவர்களது சொத்துக்களினதும், கூட்டுத்தொகையெனவும், ஒரு இறைமை அதிகாரத்தாலும் ஆட்சி செய்யப்படுவதே அரசு என்று அரசை வரைவிலக்கப்படுத்தினார் சட்டத்தினால் ஆட்சி செய்யப்படும் ஒவ்வொரு சுதந்திர சமுதாயத்திலும் ஒரு மனிதனோ அல்லது பலரையோ உள்ளடக்கிய சில வகையான அதிகாரம் இருக்க வேண்டுமென்றும், அங்கு சட்டங்களை இயற்றுவது"ம், அதனைச் செயற்படுத்துவதும், இவ் இறைமை அதிகாரமே என்று குறிப்பிட்டார். இதுவே சட்டத்திற்கு மூலகர்த்தாவாக இருப்பதனால் இறைமை சட்டத்தை விட உயர்ந்தது; ஆனால் கடமை, ஒழுக்கக்கட்டுப்பாடு என்பவற்றுக்கு உயர்ந்ததல்ல என்று வாதிட்டார். குடிமக்கள், அடிமைகள் என்போருக்கு மேலாக உயர்ந்த அதிகாரமே இறைமை. ஆனால் இறைமைக் கொள்கையை முழுவதுமாக விளக்கவில்லை, ஏனெனில், அவரே:

- (i) சில வகையான அடிப்படைச் சட்டங்களை இறைமை, சட்டப்படி அழிக்க முடியாது.
- (ii) தனியார் சொத்துடைமையை அழிக்கமுடியாது; மக்களின் சம்மதம் இல்லாது அவற்றின் மீது வரி விதிக்க முடியாது.

குரோசியஸ் (Grotius : 1583 - 1645), கொப்ஸ், லொக், ரூசோ போன்றோர் இறைமைக் கோட்பாட்டை மேலும் அபிவிருத்தி செய்தனர். குரோசியஸ் (Grotius) வெளிநிலை இறைமை என்பதை வலியுறுத்தினார். அதாவது வெளிநாட்டுக் கட்டுப்பாட்டிலிருந்து அரசுகள் சுதந்திரமானவை. கொப்ஸ் இறைமையை முழுமையானதாகக் கொண்டு அதனை ஆட்சியாளரிடம் ஒப்படைத்தார்.

இறைமைத் தத்துவத்திற்கு விளக்கமளித்தவர் போடின் என்ற பிரான்சிய அரசியல் மேதையாவார். அவர் இறைமை என்பது "மக்கள் மீதும், குடிகள் மீதும் செலுத்தப்படுகின்ற ஒரு பெரிய சக்தி" என விளக்கம்

அளித்தார். இவ்விறமை அரசியலின் ஒப்பற்ற சக்தியாக விளங்கினாலும் சர்வதேசச் சட்டங்கள், இயற்கை நீதி, தெய்வீக நீதி என்பவற்றுக்குக் கட்டுப்படத்தான் வேண்டும். இறைமை வரம்பற்றது. பிரிக்க முடியாதது என்ற கருத்தை முதன் முதலாக உலகுக்கு வழங்கியவர் போடின் தான். இவர் கருத்தின்படி இறைமை சட்டபூர்வமானது. உள்நாட்டு விவகாரங்களில் எந்த உறுப்பிற்கும் கட்டுப்படாதது என்று அக இறைமையை விளக்கினார். குரோசியஸ் என்பவரே புற இறைமையை விளக்கியவராவார்.

கொப்ஸ் சமூக உடன்படிக்கையால் உண்டான இறைமைக்கு எவ்வித எல்லையும் கிடையாது. இறைமையின் உறைவிடம் அரசன் என்றும், எல்லாவிதத்திலும் சர்வாதிகாரம் உடையவன் அவனே எனவும் கூறி அரசனது ஆட்சியை ஆதரித்தார். லொக் இறைமை என்ற சொல்லைப் பயன்படுத்தாவிட்டாலும் அரசில் இரு அதிகாரங்கள் உண்டென்றும் ஒன்று சட்டமன்றத்திலும், மற்றொன்று மக்களிடத்திலும் உள்ளன என்றும் கூறினார். இதனால் சட்டபூர்வமான இறைமை, அரசியல் இறைமை என இரண்டாக இறைமையைப் பாகுபடுத்தினார். கொப்சின் இறைமைக்கும், லொக்கின் இறைமைக்கும் வேறுபாடு இறைமையின் உறைவிடத்திலுள்ளதே தவிர, அதன் தன்மையில் அல்ல. குடியரசை விரும்பிய ருசோவின் இறைமையின் தன்மை சாதாரண மக்களிடம் தான் உள்ளது. மக்களின் ஆதரவை இழந்தால் அரசாங்கம் நீடிக்காது என்பது அவரின் கருத்தாகும். ருசோவுக்குப் பின் பென்தாமும், ஜோன் ஒஸ்டினும் சட்டபூர்வமான இறைமையை விளக்கினார்கள். இதன் பின்னர் இறைமை பற்றிய பன்மைக் கொள்கை வலுவடைந்தது.

சட்டபூர்வமான இறைமை என்பதை மிகத் தெளிவாக விளக்கியவர் ஒஸ்டின் ஆவார். நிர்ணயிக்கப்பட்ட அல்லது தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட உயர்நிலை அதிகாரம் மனிதர்களின் கட்டளைகளுக்கு அடிபணியாமலும், அவனுடைய கட்டளைகளுக்கு வழக்கமாகப் பெரும்பான்மையோர் கீழ்ப்படிதலாலும் இவன் இச் சமுதாயத்தில் இறைமையாளனாகக் கருதப்பட வேண்டும். அந்த உயர்நிலை மனிதனோடு கூடிய அச்சமுதாயம் சுதந்திரம் பெற்ற அரசியற் சமூகமாகும் என ஒஸ்டின் கூறினார். இந்த விளக்கத்திலிருந்து மூன்று கருத்துக்களை நாம் அறிந்து கொள்ளலாம். அவை :

- (1) ஒவ்வோர் அரசிலும் ஓர் இறைமையாளன் இருத்தல் வேண்டும். அவ்விறைமையாளனின் அதிகாரம் வரம்பற்றது. பிரிக்க முடியாதது.
- (2) இறைமையின் உறைவிடத்தை நிர்ணயித்தல் அல்லது தெளிவுபடுத்தல்.
- (3) அவனுடைய ஆணைகள் சட்டங்களாகும். சட்டம் எனப்படுவது மக்கள் செய்யத்தக்கது எது, செய்யத் தகாதது எது என்று

சூறும் அரசாங்க அதிகாரமாகும்.

இறைமை வரம்பில்லாததா? பிரிக்க முடியாததா? இத்தகைய ஒஷ்டினின் முழுமையான இறைமையைப் பலர் கண்டனம் செய்துள்ளனர்.

இறைமை ஒரு தலைசிறந்த மனிதனிடம் இருக்கவேண்டும் என்பது முடியாட்சிக்கே பொருந்தும். குடியரசுகளில் சட்ட இறைமை அரசியல் இறைமைக்குப் பணிய வேண்டும். சட்ட இறைமை என்பது நாட்டுக்குத் தேவையான சட்டங்களை இயற்றும் அங்கம் பெறும் அதிகாரமாகும். அரசியல் இறைமை என்பது வாக்காளர் அல்லது பொதுமக்களைக் குறிக்கும். அவர்களது விருப்பின் பிரகாரமே சட்ட இறைமை நிர்ணயிக்கப்படுகிறது. ஆகவே இங்கு இறைமை பிரிக்கப்படுகின்றது. மேலும் அரசியல் இறைமை என்பதும் மக்களின் விருப்பங்களைச் சரியாகப் பிரதிபலிப்பதாகவும் கொள்ள முடியாது.

அமெரிக்காவில் இறைமை யாரிடம் தங்கியுள்ளது என அடையாளம் காண்பது சிரமமாகும். போர்க்காலங்களில் அமெரிக்க ஜனாதிபதி அதிக அதிகாரமுடையவராகக் காணப்பட்டனும், அவர் பூரண அதிகாரம் பெற்றவர் எனக் கொள்ள முடியாது. ஏனெனில் காங்கிரஸ் சட்டங்களை இயற்றும் அதிகாரம் கொண்டுள்ளது. ஆனால் சட்டங்களைத் திருத்த வேண்டுமாயின், மாறாக சட்ட மன்றங்களின் சம்மதத்தைப் பெற வேண்டும். இவ்வாறே பிரித்தானியாவில் மன்னர், பிரபுக்கள் சபை, மக்கள் சபை என்பன சட்ட மன்றத்தின் உறுப்புக்கள் ஆகும். இவை எல்லாவிடத்தும் இறைமை காணப்படுகிறது. ஆகவே இங்கு இறைமை பிரிபடுகிறது. இதனால் ஒப்பற்ற ஒருவனிடம் இறைமை நிர்ணயிக்கப்பட வேண்டுமென்பது வரலாற்றில் காணமுடியாத கருத்து என்று கென்றி மெயின் குறிப்பிட்டார்.

சமஷ்டி அமைப்புள்ள நாடுகளில் இறைமை மத்திய அரசிடமும், சம அரசுகளிடையேயும் பிரிக்கப்படுகிறதா? என்ற கேள்வி எழுகிறது.

வெளிநாட்டு விடயங்களில் சர்வதேச சம்பிரதாயங்களுக்குக் கட்டுப்பட்டவனாகவே இறைமை செயற்படுகிறது. ஆகவே இறைமை வரம்பில்லாதது என்பது ஒப்புக்கொள்ளமுடியாத கோட்பாடு என்று பிளன்ட் சிலி (Blunts Chly) கண்டிக்கின்றார். லாஸ்கியும் இறைமை பற்றிய பன்மைக் கொள்கையாளர்களும், சமூகத்திலுள்ள பல கூட்டமைப்புகளின் முக்கியத்துவத்தை வலியுறுத்தினர்.

இறைமை பறிக்க முடியாததா? என்ற கேள்வியில் சமஷ்டி நாடுகளின் உதாரணத்தைக் காட்ட முடியும். மெடிசன் இறைமை மத்திய அரசாங்கத்துக்கும் மாநில அரசாங்கத்துக்கும் இடையே பங்கீடு செய்யப்படுகிறது என்றார். இறையின் ஆணையே சட்டம் எனப்படுகிறது. ஆனால் சமூகத்தில் நிலவும் பழக்க வழக்கங்கள், இயற்கைச் சட்டங்கள் - இவற்றை

அனுசரித்தே சட்டங்கள் இயற்றப்பட வேண்டும். ஆகவே இங்கு இறைமைக்கு வரம்பிடப்படுகிறது எனலாம்.

பன்மையியலாளர் இறைமை பன்முகம் படைத்தது என்னும் கருத்தைக் கொண்டுள்ளனர். ஆகவே ,

- (i) இறைமை முழுமையானது.
- (ii) இறைமை சர்வவியாபகமுடையது.
- (iii) இறைமை நிரந்தரமானது.
- (iv) இறைமை பிரிக்க முடியாதது.

என்பது கேள்விக்கிடமாகிறது.

கலாநிதி விண்ட்சே "தனி அதிகாரமுள்ள அரசு என்ற கோட்பாடு கருத்தில்லாது போயிற்று" என எழுதினார். பார்க்கர் "தனி அதிகாரமுள்ள அரசு என்ற அரசியல் வாய்ப்பாடு போலப் பயன்றதும், வரண்டு போனதுமானதொரு கோட்பாட்டைக் காணமுடியா" தென எழுதினார். "இறைமை என்ற கருத்தை முற்றாகக் கைவிட்டால் அது அரசியல் சாத்திரத்துக்கு நிரந்தரமான நன்மை பயக்கும்" என்று லாஸ்கி கூறினார்.

சமூகத்திலுள்ள மக்கள் தமது நலவரிமைகளையும், சேமலாபங்களையும் அபிவிருத்தி செய்ய ஏற்பட்ட பலவிதமான சமூகப் பொருளாதாரச் சங்கமெனப் பன்மைவாதிகள் கூறுவர். இந்தப் பலவகையான சங்கங்கள் அரசியலிலிருந்து முளைத்தவையல்ல; தனிப்பட்ட முறையில் உண்டானவை. அரசுக்கு புறம்பான அதிகாரமும், சக்தியும் பெறுபவை. சுயேச்சையாக உண்டாகும் இந்தத் தொகுதிகள், சங்கங்கள் என்பவை திருச்சபை, தொழிற் சங்கம், வேறு நிபுணர் சங்கங்கள் போன்றவை. சர்வ வல்லமையுள்ள அரசு அச்சகங்கள் மீது தனி அதிகாரம் செலுத்தும் தகைமையற்றது மாத்திரமன்றி, அவற்றைத் திறம்பட நிர்வகிக்கவோ, அவற்றின் கருமங்களை வேகமாகப் பரிசீலிக்கவோ, சக்தியற்றதெனவும் பன்மைவாதிகள் எடுத்துக் காட்டுகின்றனர். அரசும், சங்கங்களும் ஒரே சாதியைச் சேர்ந்த பல இனங்கள். சமூகம் பிரதானமாக சமஷ்டித் தன்மையுடையதென்பதே லாஸ்கியின் கருத்து.

எனவே இறைமை என்பது இருந்தால் அது அரசையும், மற்றச் சங்கங்களையும், பரிபாலிக்கும் சமூகச் சங்கற்பமே என்கின்றனர் பன்மைவாதிகள். இந்த இறை அரசன்று, சமூகமே, அது நிலையற்ற, தொட்டும், சுட்டியும் காணமுடியாத ஒரு விடயம். உண்மையான இறைமை என்பது அதற்குக் கிடையாது.

பொது அபிப்பிராயத்தைத் தெரிந்து கொள்ள வேண்டியது காரிய பூர்வமாகவும், தார்மீக முறையிலும் அவசியம் என்பதை அரசு உணர வேண்டும். அது சமூகத்திலுள்ள தொகுதிகளுக்கும், தனிப்பட்டவர்களுக்கும் உள்ள உரிமைகளையும், கடமைகளையும் பூர்வமாகமானதொரு

சட்டத்தின் மூலம் சட்டபூர்வமாக ஒப்படைத்தாலென்ன, ஒப்படைக்காவிட்டாலென்ன அவை அவர்களுக்கு உண்டு. ஒழுங்கு முறை சார்ந்த இந்தச் சட்டம் ஒன்றையே, அரசு தன் அதிகாரமாகக் கொள்கிறது. அதாவது சட்டப்படி ஒரு பிரதேச எல்லைக்குள்ளே இருப்பவர்கள் மீது உரிமைகளைச் சட்டப்படி வழங்குதல், அரசின் ஆணை நிலவும் பிரதேசத்துக்குள்ளே திருச்சபை, தொழிற்சங்கம் போன்ற செல்வாக்கு நிரம்பிய சங்கங்கள் இருப்பதை ஒப்புக்கொள்ளுமாறு அரசு நிர்ப்பந்திக்கப்படுகிறது. முதலாவது மகாயுத்தத்தின் போது இராணுவப் பாதுகாப்புச் சட்டத்தின் கீழ் வேலை நிறுத்தத்தைத் தடுக்கும் சட்டத்தை அரசு செயற்படுத்த அஞ்சியது எனவும், தொழிலாளர் தொழிற்சங்க நடவடிக்கையில் ஈடுபடக்கூடுமென்பதே இதற்குக் காரணமெனவும் லாஸ்கி எடுத்துக் காட்டினார்.

சர்வதேச அரங்கிலும் தனி அதிகாரம் பற்றிய அந்தஸ்து ஆட்சேபிக்கப்பட்டது. போடின் இதை எதிர்பார்த்தார். சர்வதேச அரங்கிலே அரசானது, மற்ற அரசுகளோடு செய்யும் ஒப்பந்தங்கள் முதலியவற்றால் கட்டுப்பட்டிருக்கிற தென்று எடுத்துக் காட்டப்படுகிறது. ஆனால் இந்த ஒப்பந்தங்களை நினைத்தநேரம் ரத்துச் செய்து விடலாமென்றும், இவை தாமாகவே சுமத்திக் கொண்ட கட்டுப்பாடுகள் என்றும், ஒஸ்டின் என்பவருடைய வாதங்களிலிருந்து தெரிகிறது. தனி இறைமை என்றால் சட்டத்தன்மையுள்ள வெளிக் கட்டுப்பாடுகள் எவற்றிலுமிருந்து பூரணமாக விடுதலை பெற்றிருத்தல் என்பதே அர்த்தம். அரசு தன்னுடைய சங்கற்பத்தின் மீதுதான் தன்னைச் சட்டபூர்வமாகக் கட்டுப்படுத்திக் கொள்ள முடியும். அரசு சர்வதேசச் சட்டங்களுக்கும், சர்வதேச ஒழுங்குகட்கும் கட்டுப்பட்டதென எடுத்துக் காட்டப்பட்டது. ஆனால் சர்வதேசச் சட்டத்துக்கு அடங்கிய பிரசைகள் தனிப்பட்ட அரசுகளென்றும், அவை சட்ட அதிகாரிக்கு அடங்கியவையல்லவென்றும் எடுத்துக் காட்டப்பட்டது. ஈற்றில் பார்க்குமிடம் அவை தமது உரிமைகள், கடமைகள் என்பவை சம்பந்தமாக மற்ற அரசுகளோடு கொள்ளும் தொடர்புகள் விடயத்தில் தாமே நீதிபதிகளாயிருக்கும் எனவும் காணப்பட்டது.

தர்க்கமுறைப்படி இந்த நியாயங்கள் சரியாயிருந்தாலும், விஷயங்களைப் பார்க்குமிடத்து இவை தவறாகி விடுகின்றன. சட்டத்துறையிலே கூடச் சர்வதேசச் சட்டம் குறைவுடையதென்பது தெரிகிறது. சர்வதேசப் பிரச்சினைகள் இன்னும் அதிகாரம் பற்றிய பிரச்சினைகளாகவேயிருக்கின்றன என்பது உண்மையே. ஆனால், சர்வதேசக் கடமைகளை அரசு புறக்கணிப்பதில்லை. பழைய இறைமைவாதிகள், அரசுகளிடையேயுள்ள தொடர்புகள் பற்றிய பிரச்சினைகளைக் கவனிப்பதில்லை. மற்றத் தனிராச்சியங்களின் உரிமைகளில் தலையிடாதவாறு, ஏனைய தனிராச்சியங்கள் தமது தந்திரத்தைக் கட்டுப்படுத்துமாறு நிர்ப்பந்தப்படுத்தப்படுகின்றன. எனவே சர்வதேசத் தொடர்புகள் விஷயத்திலே தனி

அரசுகள், தனியானதும், எல்லையற்றதுமான அதிகாரத்தைப் பயன்படுத்த முடியாது. பொதுநலவரிமைகள் சம்பந்தமான விடயங்களில் பரஸ்பர சம்மதத்தோடு தான் தீர்மானங்களைச் செய்யலாம். எனவே தனி அரசு தன் சர்வ வல்லமையைத் தியாகஞ் செய்தாற்றான், மற்றத் தனி அரசுகளோடு இணக்கமாக வாழலாம். சர்வதேச சம்பந்தங்களிலே இறைமை என்பது தனிப்பட்டதாகவும், எல்லையற்றதாகவும் இருக்கின்றதென்பது பேச்சளவிலே மாத்திரந்தான். தனியரசுகள் தாம் விரும்பினால் சண்டைக்குப் போகலாம். அந்த உரிமை அவற்றுக்குண்டு, ஆனால் இத்தகைய இறைமைக் கொள்கை காரியார்த்தமான விடயம் என்று கூறுவது முன்னர் எடுத்துக் காட்டியது போல அர்த்தமற்றதும், கேலிக்கிடமானதுமாகும்.

அரசின் தனி அதிகாரத்திலே சமூகத்தின் பொதுச் சங்கற்பம் சில வரையறைகளை ஏற்படுத்தியுள்ளதெனச் சமூகவாதிகள் சமீபகாலத்திலே காட்ட முயன்றுள்ளனர். சட்டக் கருத்தளவில் மாத்திரம் இறைமையை வைத்திருப்பது பயனற்றதென்பதை எடுத்துக் காட்ட முயன்றுள்ளனர். தர்க்க பூர்வமாக அது சரியாயிருக்கலாம்; காரியார்த்தமான வகையில் இறைமை என ஒன்று இருப்பதனால் அது கானல் நீர் போன்றதே. ஆர். எம். மக்கைவர் இறைமை வளர்ச்சியில் மூன்றுபடி உண்டெனக் கூறுகின்றார். அரசியல் காரியமாயுள்ள இறைமையை மூன்று படியில் அவர் காண்கிறார்:

1. அரசுக்கான பொதுசன சங்கற்பம். இது அரசின் சங்கற்பமன்று, அரசு வேண்டுமெனச் சமூகஞ் செய்யும் சங்கற்பம். குறிப்பிட்ட சில நோக்கங்களுக்காக அரசுக்குச் சமூகம் சில தனியதிகாரங்களை வழங்குகிறது. அத்தகைய தனியதிகாரம் முழு அதிகாரமன்று; சட்டக் கோட்பாட்டிலே ஆளப்படும் முழு அதிகாரம் போன்றதன்று. எப்படியென்றாலும் இந்த வகையான தனியதிகாரம் தெளிவற்றதும், வரையறையில்லாததுமாகும்.
2. கடைசியான இறைமை. இதுவே டைசி என்பவரின் அரசியல் இறை, அதாவது ராச்சியத்திலுள்ள குடிகளின் சித்தம். அது சனநாயகத்திலே காணப்படும் தேர்தல் தொகுதியாகும். ஆனால் இந்தச் சித்தம் "கானல் நீர் போன்றதென்றும், காற்றைப் போல நிலையற்ற தென்றும், நினைத்தும், நினையாமலும் ஆயிரமாயிரம் அக உந்தல்களுக்கு ஆளான நிலையில்லாச் சித்தங்களின் சமநிலையுடைய தென்றும்" காட்டப்பட்டது.
3. சட்ட நிருபண இறைமை. இதுவே தனி அதிகாரம் பற்றிய தெளிவான திட்டமான வரைவிலக்கணம். இதுவே அரசாங்கத்தின் சித்தம். இது சார்பற்ற தனி அதிகாரமன்று. ஏனெனில் அரசாங்கங்கள் காலத்துக்குக்காலம் மாறும் இயல்புடையன.

இறைமை கூறுடையதென்பதை மக்கைகவர் இவ்வாறு விளக்குகிறார். ஆனால் ஒவ்வொரு கட்டத்திலுமுண்டாகும் தீர்மானங்கள், துணிவுகள், துணிந்து செயல்செய்யும் ஊக்கங்கள் எல்லாம் பல திசையிலிருந்து உண்டாகின்றன. உண்மையான இறைமை என்பது சமூகத்தின் சித்தமே. ஆனால் இந்தச் சித்தம் எங்கேயிருக்கிறதெனத் தேடிக் கண்டு கொள்ள முடியாது. இது பல திசையிலிருந்தும் பலவகைக் காரணங்களிலிருந்து உண்டாகின்றன. சமஷ்டியென்றாலென்ன, வேறு இடத்திலென்றாலென்ன இறைமையை இனங்கண்டு கொள்ள முடியாது. அதன் சார்பற்ற தனித்தன்மையை எங்கும் கண்டு கொள்ள இயலாது.

மக்கைவருடைய வரைவிலக்கணங் கூட பொதுசனரஞ்சகமான இறைமை, அரசியல் இறைமை, சட்டபூர்வமான இறைமை என்பவற்றையே கவனஞ் செய்கிறது. தனி இறைமையென ஒன்று சட்டக் கருத்தின்படி உண்டென்பதை அது மறுக்கவில்லை. சட்டமயமாகப் பேசும் போது அந்தக் கற்பனை இறைமைக்கு நிலையுண்டுதான். ஆனால் அந்த இறைமை தகைமையற்றதென்பதும், பயன்றதென்பதும் வெளியாகிறது. கருத்துத்துறையிலே அது நிலைத்திருக்கிறது. அங்கே அதற்கு வேறு பயன் கிடையாது. காரியார்த்தமாகப் பார்க்குமிடத்து தனி இறைமையுள்ள அரசு என ஒன்றைக் காணமுடியாது. சட்டமயமான இறைமையை எவரும் கண்டிப்பதில்லை. காரியபூர்வமான பயன்களையே கருத்திற் கொண்டு கண்டிப்பார்கள். இறைமையை ஒரு பண்பாகவே காணலாம். அந்த வகையில் அது கூறுபடுத்த முடியாத தனிப்பொருள். எந்த ஒரு பண்பும், பண்பு என்ற வகையிலே பாகுபாடற்றது; கூறு பாடற்றது, என்கிறார் பைனர். ஆனால் ஒரு பண்பு பல பொருள்களைத் தன்னகத்தடக்கியுள்ளது. அதற்குப் பல உருவங்களிருக்கலாம். ஆனால் பண்பு என்ற முறையில் அது கூறுபாடற்றது. இத்தகைய கருத்துப் பொருள் அரசியல் ஆராய்ச்சியிலும், சமூக கருமங்களிலும், பயனற்றதாகவும் உள்ளீடு இல்லாததாகவுமே காணப்படும். அரசியலிலும், சமூகவியலிலும் சட்ட அறிஞரைப் போல குறிப்பு மையமொன்றைக் கண்டு பிடிப்பதற்கு நாம் விழைவதில்லை. விடயத்தை ஆழமாக ஆராய வேண்டும், சட்டங்களை ஆக்குவதற்குரிய காரணங்கள் எவை? மக்கள் அவற்றுக்கு ஏன் கீழ்ப்படுகிறார்கள்? பலாத்காரத்துக்குப் பயந்து தான் கீழ்ப்படிகிறார்களா? என்ற இன்னோரன்ன பல பிரச்சினைகளை ஆராய வேண்டும். இவற்றில் சட்ட அறிஞருக்கு அக்கறையில்லை. அரசியல் காரியத்திலே வைத்து ஆராயும்போது தனி இறைமை அரசு என்ற கோட்பாடு வலிவற்றதாகிறது. அதாவது முழுமுதல்நிலை. இல்லாவிட்டால் அதற்கு இருப்புக் கிடையாது. ஒன்றில் அதுவே எல்லாம், அல்லது அது குணியம், ஒன்றறியல்லாதது.

அதிகார வேறாக்கக் கோட்பாடு

"கலப்பு அரசாங்கம்" என்ற கருத்து அரிஸ்ரோட்டில் காலத்தொன்மையானது. அரசாங்க அதிகாரங்களை மூன்று வகையாகப் பிரித்தல் லொக் காலத்துக்குரிய பழமையுடையது. மொண்டெஸ்கியூ காலத்தில் தான் இக் கருத்து திட்டவட்டமான உருவமைப்பைப் பெற்றது. அதாவது சட்டரீதியான தடை சம்பாடுகளைக் கொண்டதொரு முறை மூலம் சுதந்திரத்தை உறுதிப்படுத்தும் சமநிலையான அரசாங்கம் என்ற கருத்து உருவாயிற்று.

மொண்டெஸ்கியூ கொள்கை இரண்டு தத்துவங்களைக் கொண்டதெனச் சுருக்கமாகச் சொல்லாம். முதலாவது அரசாங்க அதிகாரங்கள் சட்டமியற்றும் துறை, நிர்வாகத்துறை, நீதிபரிபாலனத்துறை என்ற மூன்று வகைகளாக அவற்றின் கருமங்களுக்கேற்ப வேறுபடுத்தப்படலாம் என்னும் கொள்கையளவிலான பொதுவுரை. இரண்டாவது இத்தகைய வேறுபாடு சுதந்திரத்திற்கு அத்தியாவசியமான குறிப்புரை.

கருமங்களின் அடிப்படையில் அதிகாரங்கள் மூன்று வகையாகப் பாகுபடுத்தப்பட வேண்டுமென்பது இயல்பாகச் சாத்தியமாகாதே என்பதை அக்கொள்கை முக்கியமாக உணர்த்தும். பொதுவான பிரமாணங்களைப் பிறப்பிப்பது மாத்திரமே சட்டசபையின் கருமமாகும். இந்தப் பிரமாணங்களைப் பிரயோகிப்பது மாத்திரமே நிர்வாகத்துறையின் கருமமாகும். இவ்விரு துறைகளில் எத்துறையைக் குறிப்பிட்ட ஒரு விடயம் சாரும் என்பதைத் தீர்மானிப்பது மாத்திரமே நீதித்துறையின் கருமமாகும். ஒவ்வொன்றும் தனக்குரிய கருமத்துக்கு மேலாக வேறு கருமங்களைச் செய்ய வேண்டியதில்லையென்று இக்கொள்கை கருதுகிறது.

இக்கொள்கை, அரசாங்கச் சாதனங்கள் வேறாக்கப்பட்டிருப்பதை முறைப்படி உணர்த்துகின்றது. இதனால் ஒன்றுமற்றொன்றுக்கு உட்படாது சுதந்திரமாக இயங்க முடியும். எனவே குறித்த காலத் தவணைக்கு ஒரு சட்டசபை தெரிவு செய்யப்பட்டு, நிர்வாகத்தினரால் கலைக்கப்பட முடியாததாய் அமைக்கப்படும். ஒரு நீதி பரிபாலனத்துறை தனது மூலத் தோற்றத்திலும், வாழ்நாளிலும், தீர்ப்புக்களிலும் பாரபட்சமற்றதாய் நிறுவப்பட்டும் இருக்கும். ஒன்று மற்றொன்றிலிருந்து பூரண சுதந்திரமுடையதாயிருக்கும்.

ஆனால், கொடுங்கோன்மையைத் தடுக்கும் ஓர் உபாயமாக இதனை நடைமுறையிற் செயற்படுத்துவதில் மொண்டெஸ்கியூ பெரிதும் அக்கறை கொண்டிருந்தார். "அரசியற் ச்தந்திரம் அதிகாரங்களைத் துஷ்பிரயோகம் பண்ணாத இடத்திலேயே காணப்படுகிறது. இந்தத் துஷ்பிரயோகத்தைத் தடுக்க, விடயங்களைச் சரியான நிலைமையில் வைப்பதன் மூலம் அதிகாரம் அதிகாரத்தைக் கட்டுப்படுத்தச் செய்வது அவசியம்" என அவர் வற்புறுத்துவர். ஆனால் அதிகாரங்களை முற்றாக வேறுபடுத்துவது நியாயம் என்பதற்கு மொண்டெஸ்கியூ என்பவரின் கூற்றுக்கள் அடிக்கடி எடுத்தாளப்பட்ட போதிலும், மூன்று முக்கியமான வரையறைகளை ஏற்று, அதிகாரங்களை முழுமையாக வேறுபடுத்தி அவர் ஒருபோதுமே விளக்கம் கொடுக்கவில்லை.

இக்கருத்தை நனுகி ஆராய்ந்தால், கொள்கையளவிலுங்கூட, அதிகாரங்களை முற்றாக வேறுபடுத்துவது உண்மையிற் சாத்தியமாகாது என்பது தெரியவரும். தனி நீதித்துறைக் கருமங்களையும், தனி பரிபாலனத்துறைக் கருமங்களையும் பிரித்துக் காட்டுதல் சாத்தியமானதன்று. இவ்விரு துறையின் கரும வேறுபாடு பற்றி அதிகமாகச் சொல்லப் போனால், நீதிமன்றங்கள் சட்ட சம்பந்தமான பிரச்சினைகளுடனும் பரிபாலன அதிகாரிகள் நிலைமைக்கேற்ப முடிவு செய்வது சம்பந்தப்பட்ட விடயங்களுடனும் தொடர்புடையவராயிருப்பர் என்று சொல்லலாம். இது போலவே, தனி பரிபாலனத்துறைக்கும் தனிச்சட்டம் இயற்றும் துறைக்குமிடையே வேறுபாடு கற்பிக்க முடியாது. சட்டத்தின் பொதுவான பிரமாணங்களைப் பிறப்பிப்பதே ஒரு சட்டசபையின் கருமமாகுமென வெளிப்பார்வைக்குத் தோன்றும். ஆனால் பொதுவான தன்மை என்பது எப்பொழுதும் தனியான அளவைப் பொறுத்ததொன்று. பாராளுமன்றத்தின் தனியாக சட்டத்தை எளிதாகப் பாசுபடுத்திக் காட்ட முடியாது. அவ்வாறே போர்ப் பிரகடனஞ் செய்தல், உடன்படிக்கை செய்தல், போன்றவற்றுக்கான அதிகாரங்களை இலகுவாகப் பிரித்துக் காட்டமுடியாது.

இத்தகைய கருமங்களை வேறாக்குவது கொள்கையளவில் எத்தனை சிரமமானதென்பதைக் கண்டோம். வேறுபடுத்தி வைக்க வேண்டிய வெவ்வேறு அரசாங்கச் சாதனங்களில் இக் கருமங்களை வேறாக்கி காட்டுவது இதனிலும் அதிக சிரமமானதாகும். நிறைவான அதிகார வேறுபாடு இருப்பதாக மொண்டெஸ்கியூ, பிளாக்ஸ்டோன் ஆகியவர்கள் கருதிய பிரித்தானியாவிலேயே, பிரபுக்கள் சபையின் நீதிபரிபாலனக் கருமங்களும், அதிகார வேறுபாட்டுக் கொள்கையை மீறும் அம்சங்களுக்கு உதாரணங்களாக இருக்கின்றன. பிரான்சில் அமைச்சரவை முறையும், அமெரிக்காவில் செனற் சபையின் நிருவாகக் கருமங்களும், அதிகார வேறுபாட்டைக் கடுமையாக நிலைநிறுத்துவது அசாத்தியமானதென்பதை மேலும் எடுத்துக்காட்டும். இவற்றுடன்

"சட்டமியற்றுதல், நிதி, விவகாரம், நிருவாகக் கடமை ஆகிய அதிகாரங்களையுடையதாய் ஓரளவுக்குச் சட்டவாக்கப்பண்புடையது" என்று நீதிபதி ஹோமஸ் என்பவரால், வருணிக்கப்பட்ட (மாகாணங்களுக்கிடையிலான வர்த்தக ஆணைக்குழு) இன்றர்ஸ்டேட் கொமார்ஸ் கொமிஷன் எனப்படும் மாறுபட்ட கருமங்களைச் செய்யும் கலப்பு இனமான தாபனத்தையும் சேர்த்துக் கொள்ளலாம்.

மொண்டெஸ்கியூ முழு அதிகார வேறுபாட்டுக் கொள்கையை ஒருபோதுமே ஆதரித்தவரல்லர். அரசாங்கச் செயல் முறையில் காணப்படும் ஒற்றுமை காரணமாக இது சாத்தியமானதன்று என்பது உண்மை. அரசியல் திட்டம் அவ்வதிகாரங்களை வேறுபடுத்துவதற்கு நிர்ப்பந்திக்கப்பட்ட போதெல்லாம், அரசியல் திட்டத்திற்குப் புறத்தே அத்துறைகளின் கருமங்களை ஒருமுகப்படுத்தி இயைபாக்கஞ் செய்யுமுகமாக இணைப்புக்களைக் கட்டியெழுப்ப வேண்டியிருந்தது. உதாரணமாக சனாதிபதி, தம்முடமுள்ள சலுகைகளைத் தமது கொள்கைகளுக்கு செனேற் உறுப்பினர்களிடமிருந்து ஆதரவு பெறுவதற்காக அவர்களுக்கு வழங்குவதுண்டு. அரசாங்கச் செயல்முறைக்கு இயல்பாக அவசியமானது ஒத்துழைப்பேயன்றி, அதிகாரங்களை வேறாக்கும் அம்சமன்று. அதிகாரங்களை முற்றாக வேறுபடுத்தல் கொள்கையளவிலுஞ் சரி, செயலளவிலுஞ்சரி அசாத்தியமானது என்பதால், அவ் வேறுபாட்டை விரும்புதல் ஏட்டளவில் மாத்திரமே கவர்ச்சியுடையதாகும்.

இக் கருமங்களையிட்டு இவ் வேறாக்கல் விரும்பப்படும் இரண்டு காரணங்கள். முதலாவது இஃது அரசாங்கத்தில் திறமையை வளர்க்கிறதெனவும், இரண்டாவது சுதந்திரம் அடைய இஃது அவசியமானது எனவும் கருதப்படுகிறது.

தொழிற்பிரிப்பு என்ற பொருளாதாரத் தத்துவத்தை அரசியல் ரீதியாகப் பிரயோகிப்பதாலும், ஒவ்வொரு சாதனமும் தனக்குரிய குறிப்பிட்ட பொருத்தமான கடமையாற்றுவதால் அதிகப் பட்ச திறமை உண்டாவதாலும், அதிகார வேறாக்கல் விளைவாக திறமை அதிகரிக்கிறது எனச் சொல்லப்படுகிறது. "உறுப்புகளுக்குரிய வேறாக்கல்" என்று வில்லோபி என்பவர் கூறியதற்கான வாதமாக இஃது அமையுமேயன்றி, முழுமையான அதிகார வேறாக்கல் பற்றிய வாதமாகாது. இயற்கையில் இணைக்கப்பட்டுள்ள உறுப்புகளைப் பலாத்காரத்தால் பிரிப்பதால் அரசியல் முறையின் மையப்பகுதி உணர்விழந்து போவதுடன், திறமை அதிகரிப்பதற்குப் பதிலாக ஒழுங்கற்ற தன்மையும், பயனற்றதன்மையும் தலை தூக்கியும் விடும்.

ஆயினும், மெடிசன் என்பவர் "அதிகாரங்களனைத்தும் அதே ஆட்களிடம் குவிந்திருப்பதே கொடுங்கோன்மைக்குச் சரியான வரை-

விலக்கணமாகுமென நியாயமாகக் கூறலாம்" என்று கூறினார். இது பாசிச அரசாங்கத்தின் அனுபவத்திலிருந்து தெளிவாகுமெனத் தோற்றுகிறது. ஒருதுறை மற்ற இருதுறைகள் மீதும் முழுமையான கட்டுப்பாடு செலுத்தக் கூடாதென்பதும், ஆனால் ஒரு துறை, மற்றொரு துறையுடன் எவ்விதத் தொடர்பும் கொண்டிருக்கக்கூடாதென்பது குறிக்காதென்பதும் கவனத்திற் கொள்ளத்தக்கன. இதன் பிரகாரம், வெறுமனே உறுப்புகளை வேறாக்குதலே வேண்டப்படுவதாகும்.

அன்றியும், அதிகாரம் சம்பந்தமாய் அரசியல் திட்டரீதியாகத் தடையேற்படுத்துவதற்கான அவசியம், மொண்டெஸ்கியூ காலத்திலிருந்ததுபோல், அத்தனைப் பெரிதாக இருந்திலது. அதற்குக் காரணம், அரசியற் திட்டத்திற்குப் புறம்பாகத் தேர்தற் தொகுதிகள், கட்சிகள் போன்ற மிதமான செல்வாக்குச் சக்திகள் வளர்ச்சியடைந்திருந்தமையே, அரசியல் திட்டரீதியாகத் தடையேற்படுத்தப் போதுமானதாயிருந்திலது. ஏனெனில் சுதந்திரம் வெறுமனே தாபனங்களைச் சார்ந்ததொரு விடயமன்று. மெண்டெஸ்கியூ என்பாருங்கூட அரசியல் திட்டத்தில் எழுதப்பட்டவற்றைப் பார்க்கிலும் அதிலடங்கிய உட்கருத்திலேயே அதிக நம்பிக்கை வைத்திருந்தார். உள்ளூணர்வல்லாத தாபனங்களின் திறனற்ற தன்மையை ரஷ்யாவில் அதிகாரங்கள் வேறாக்கப்பட்டிருப்பதிலிருந்து தெரிந்து கொள்ளலாம்.

ஆகவே, முழுமையாக அதிகாரங்களை வேறாக்குவதா இல்லையா என்பது அதன் சார்பான கொள்கையளவிலமைந்த வாதங்களைப் பொறுத்திருக்காது; அரசியற் செல்வாக்கு சம்பந்தப்பட்ட குறிப்பிட்ட ஒரு திட்டத்தையே பொறுத்திருக்கும். வரலாற்றுரீதியாக நோக்கில் சுதந்திரத்தைப் பாதுகாப்பதைக் காட்டிலும், சொத்துடைமைக்குப் பாதுகாப்பளிப்பதற்கே அதிகார வேறாக்கல் கொள்கைக்கு அதிக ஆதரவு கிடைத்துள்ளது. இவ்வாறாக, அக்கொள்கை பழங்கால உலகத்தவரால் போற்றப்பட்டிருக்க, புதிய உலகக் கற்பனையாளரால் கைவிடப்பட்டு வருகிறது.

எனவே சில அதிகாரங்களை ஒன்று சேர்ப்பதால் அரசாங்கத்தில் ஐக்கியம் உண்டாக்கப்படுகிறதெனவும் முடிவு செய்யலாம். லாஸ்கி கூறுவது போல "ஏதேனுமொரு விதத்தில் பிரிக்கப்படாத அதிகாரம் தனி அதிகாரமாக மாறுவது நிச்சயம். அதனைப் பாதுகாப்பாகச் செயற்படுத்துமுன் வரையறைக்குட்படுத்துவது அவசியம்" திறமை கருதி இவ்விருவகையும் பின்பற்றப்படுவது அவசியம்; ஆனால் முழுமையான அதிகார வேறாக்கல் இவ்விருவகைக்கும் துணை செய்யாது. அஃது ஏட்டளவிலுள்ள பிரச்சினை மாத்திரமே, மேற்கூறியதற்கிணங்க உண்மையில் இது சாத்தியமானதன்று.

அத்தியாயம் VIII

அரசியலமைப்புக்கோர் அறிமுகம்

உள்ளடக்கமும், பயன்பாடும்

01. அரசியலமைப்புகள் பற்றிய ஆய்வு அரசறிவியலின் ஒரு பகுதியாகும். அரசியல் திட்டம் என்பது அரசாங்கத்தின் அதிகாரங்கள், ஆளப்படுவோரின் உரிமைகள் இவ்விரு பகுதியினருக்குமிடையேயான தொடர்புகள் என்பவற்றை வழிப்படுத்தும் தத்துவங்களின் தொகுப்பு எனலாம்.
02. ஒரு அரசியல் திட்டம் பின்வரும் அம்சங்களை உள்ளடக்கியிருத்தல் வேண்டும்:
 - (அ) பல்வேறுபட்ட ஸ்தாபனங்கள் அல்லது முகவர் நிலையங்கள் எவ்வாறு ஒழுங்கமைக்கப்பட்டுள்ளன?
 - (ஆ) அவற்றுக்கு எத்தகைய அதிகாரங்கள் வழங்கப்பட்டுள்ளன.
 - (இ) அந்த அதிகாரங்கள் எந்த வகையில் செயற்படுத்தப்படல் வேண்டும்.
03. ஓர் அரசியல் திட்டம் சமூகத்திலுள்ள தனிப்பட்ட அங்கத்தவரின் சுதந்திரத்தினைப் பாதுகாப்பதோடு, அரசாங்கத்தின் தான்தோன்றித்தனமான நடவடிக்கைகளைக் கட்டுப்படுத்துதல், ஆளப்படுவோரின் உரிமைகளுக்கு உத்தரவாதம் வழங்குதல், இறைமை அதிகாரத்தின் செயற்பாட்டினை வரையறை செய்தல் என்பவற்றையும் உள்ளடக்குகிறது.
04. மிக முற்பட்ட காலத்திலிருந்தே மக்கள் எந்தத் தத்துவங்களின் அடிப்படையில் அரசாங்கம் எதிர் காலத்தில் உருவாக்கப்பட வேண்டும் என்பதை ஒரு பத்திரத்தில் எழுதி வைப்பது முறையானதும், அவசியமானதும் எனச் சிந்தித்துள்ளார்கள். உ-ம்: நெதர்லாந்தின் ஐக்கிய மாகாணங்களின் கூட்டமைப்புச் சட்டம்.
05. பெரும்பாலான நாடுகளைப் பொறுத்து, அவை அரசியல் திட்டம் ஒன்றினை கொண்டிருக்கின்றன என்பது ஒரு

வேறுபாட்டினை ஏற்படுத்துகிறது. ஒரு அரசாங்க முறையின் மற்றைய சட்ட விதிகளை விட, வழமையாக அரசியல் திட்டத்துக்கு ஓர் உயர்ந்த அந்தஸ்து அளிக்கப்படுகின்றது. சட்ட அடிப்படையிலேயே இத்தகைய அந்தஸ்து அதற்கு வழங்கப்படுகின்றது. குறைந்தது, ஓர் அரசியல் திட்டத்தை மாற்றுவதற்கு சாதாரண சட்டங்களைப் போலன்றி, சில விசேட நடைமுறைகள் தேவை என்ற வகையிலாவது இவ்வந்தஸ்து அதற்கு வழங்கப்படுகிறது. ஐக்கிய அமெரிக்காவினைப் போன்று, சில நாடுகளில் தனியே சட்ட சபை மாத்திரம் அரசியல் திட்டத்தில் மாற்றங்களைச் செய்ய முடியாது. அதற்கு மற்றைய ஸ்தாபனங்களின் ஒத்துழைப்பும் அவசியம். மேலும், காங்கிரசின் நடவடிக்கைகளோ, சம அரசு சட்ட சபையின் விதிகளோ அரசியல் திட்டத்துக்கு முரணானது எனக் கண்டால் அவை செல்லுபடியாகாது. இது கனடா, அவுஸ்திரேலியா, இந்தியா போன்ற நாடுகளுக்கும் பொருந்தும்.

06. மிகச் சில நாடுகளிலேயே, சாதாரண சட்டத்தைத் திருத்துவது போல் அரசியல் திட்டத்தையும் திருத்த முடியும். உ-ம்: நியூசிலாந்து, தென் ஆபிரிக்கா. இந் நாடுகளுக்கும் பிரித்தானியாவுக்குமிடையில் வேறுபாடுகள் உண்டா? பிரித்தானியாவிலும் சட்டசபையே அரசியல் திட்ட விதிகளை விடப் பலம் வாய்ந்ததாகக் காணப்படுகிறது. நியூசிலாந்து போன்ற நாடுகளில் உண்மையில் அரசியல் திட்டம் என்று ஒன்றில்லை எனச் சிலர் வாதிடலாம். இவர்களது நோக்கில் அரசியல் திட்டம் என்பது, சட்டசபையைவிட அதிகாரம் மிக்கதாய் இருத்தல் வேண்டும். அதாவது அது சாதாரண சட்டங்களை விட உயர்ந்ததாய் இருத்தல் வேண்டும் என்ற நோக்கு உளது.

07. தாம் உருவாக்கிய ஸ்தாபனங்களை விட அரசியல் திட்டம் குறைந்த அதிகாரம் உடையதாய் இருக்கிறது என்பதனால், அதனை அரசியல் திட்டம் எனக் கொள்ளாது விடமுடியாது. ஆகவே :

- (1) நாடுகள் ஏன் அரசியல் திட்டங்களைக் கொண்டிருக்கின்றன?
- (2) நாடுகள் ஏன் சாதாரண சட்டங்களைவிட அரசியல் திட்டத்தை உயர்ந்ததாக ஆக்குகின்றன.
- (3) பிரித்தானியா ஏன் ஓர் அரசியல் திட்டத்தைக் கொண்டிருக்கவில்லை என்ற கேள்விகள் பிறக்கின்றன.

08. நவீன அரசியல் திட்டங்களின் தோற்றுவாயினைப் பரிசீலனை செய்யும் போது, புறநடைகள் எதுவுமின்றி, அவையெல்லாம் மக்கள் ஒரு புதிய ஆரம்பத்தினை ஏற்படுத்த வேண்டுமென்று விரும்பியபோதே தோற்றம் பெற்றன எனலாம். இவ்வாறான புதிய ஆரம்பம் ஐக்கிய அமெரிக்கா போன்று, அண்மையில் வாழ்ந்த சமுதாயங்கள் பல சேர்ந்து புதியதொரு அரசாங்கத்தின் கீழ் ஒன்றுபட வேண்டும் என்று விரும்பியபோதோ, அல்லது சாம்ராச்சியங்களிலிருந்து போர் காரணமாக விடுபட வேண்டுமென்று விரும்பியபோதோ ஏற்பட்டதெனலாம். அல்லது 1789இல் பிரான்சில் அல்லது 1917இல் ருஸ்சியாவில் ஒரு புரட்சி ஏற்பட்டு கடந்த காலங்களில் இருந்து விடுபட்டு புதிய தத்துவங்களின் அடிப்படையில் ஒரு புதிய முறையான அரசாங்கம் உருவாக்கப்பட வேண்டும் என்று கருதிய போதோ, அல்லது 1918இல் ஜேர்மனி 1974இலும் 1946இல் பிரான்ஸ் என்பன போரில் கண்ட தோல்வி, அரசாங்கத்தின் தொடர்ச்சியை உடைத்தபோது, ஒரு புதிய ஆரம்பம் தேவைப்பட்ட போதோ ஏற்பட்டதாக இருக்கலாம். நவீன காலத்தில் மேற்கூறப்பட்ட சந்தர்ப்பங்களெல்லாம், புதிய அரசியல் திட்டங்களை நாடுகள் இயற்றியுள்ளன. இதுவே 1787இல் அமெரிக்க அரசியல் திட்டம் எழுதப்பட்டதிலிருந்து நடைமுறையாக வந்துள்ளது.

09. ஆனால் இந்த விளக்கம், ஏன் ஒரு அரசியல் திட்டத்துக்கு மற்றைய சட்டங்களைவிட பல நாடுகள் உயர்ந்த அந்தளவை அளிக்க விரும்புகின்றன என்பதை விளக்கவில்லை. அரசாங்கத்தைக் கட்டுப்படுத்த, அரசியல் திட்டம் ஒரு கருவியாக அமையும் எனப் பல நாடுகள் நம்புகின்றன. வரையறைகளுக்குட்பட்ட அல்லது கட்டுப்பாடுகளுக்குட்பட்ட அரசாங்கம் என்ற நம்பிக்கையிலிருந்தே, அரசியல் திட்டம் என்பது எழுகிறது. எந்தளவு கட்டுப்பாடுகள் விதிக்கப்பட வேண்டும் என்பதில் நாடுகள் வேறுபடுகின்றன. சில சந்தர்ப்பங்களில் அது நிர்வாகத்தினை அல்லது சட்டத்துறையை அல்லது அரசியல் திட்டத்தை திருத்துதல் என்பவற்றோடு சம்பந்தப்படுகிறது. ஆனால் இவற்றுள் ஒரு பொது நம்பிக்கையொன்று ஊடுருவுகிறது. அது மேற்கூறிய கட்டுப்பாடுகளை விதிக்க அரசியல் திட்டம் பயன்படுகிறது என்பதேயாகும்.

10. ஒரு அரசாங்கத்தின் மீது ஏற்படுத்த வேண்டிய கட்டுப்பாடுகளின் தன்மை, அரசியல் திட்டம் எந்தளவு உயர்வானது என்பதையெல்லாம் அரசியல் திட்டத்தை வரைபவர்கள், எதனைக் காக்க விரும்புகிறார்கள் என்பதிலேயே தங்கி-

யிருக்கும். முதலில் அதனை வரைபவர்கள் அரசியல் திட்டம் அடிக்கடி கவனமில்லாது திருத்தப்படாதிருப்பதை விரும்பலாம். மறுபுறம், அது தான்தோன்றித்தனமாக மாற்றப்படாது தேவையான கால அவகாசத்துக்குப் பின்பு - கலந்து பேசி உணர்வு பூர்வமாக மாற்றப்படுவதை விரும்பலாம். அரசியல் திட்டத்தை வரைவோர் சட்டசபைக்கும், நிர்வாகத்துறைக்குமிடையே குறிப்பிட்ட சில வகையான தொடர்புகள் நிலவுவது முக்கியம் எனக் கருதலாம். அல்லது நீதித்துறை - சட்ட, நிர்வாகத்துறைகளிலிருந்து விலகி சில வகையான சுதந்திரங்களையுடையதாக இருக்க வேண்டுமென்று விரும்பலாம். பிரசைகளுக்குச் சில வகையான உரிமைகள் உண்டெனவும் அதில் சட்ட, நிர்வாகத்துறைகள் தலையிடக் கூடாதெனவும் கருதலாம். மேலும் தெளிவாக வேறுபடுகின்ற சமுதாயங்கள் பொதுவான அரசாங்கத்தின் கீழ் ஒன்றுபட வேண்டுமென்று விரும்புகின்ற அதேவேளையில், சில உரிமைகளை தொடர்ந்தும் பெற்றிருக்க வேண்டுமென்று விரும்பி அதற்கான பாதுகாப்புகள் அரசியல் திட்டத்தில் இடம் பெற்றிருக்க வேண்டும் என விரும்பலாம். குறிப்பாக மொழி, இனம், மதம் என்பவற்றில் வேறுபடுகின்ற சமுதாயங்களாயிருப்பின், தமது தேசிய இயல்புகளைக் காப்பாற்ற பாதுகாப்புகள் அரசியல் திட்டத்தில் உறுதிப்படுத்தப்பட்டிருக்க வேண்டும் என விரும்பலாம். சுவீற்சலாந்து, கனடா, தென் ஆபிரிக்கா போன்ற நாடுகளது அரசியல் திட்டங்களை வரைந்தோர் மேற் குறிப்பிட்ட விடயங்களைக் கவனத்துடன் கொண்டிருந்தனர். இவற்றினை அடைந்து கொள்வதற்கு மத்திய அரசுக்கும் - மாகாண அரசுக்குமிடையே அதிகாரங்கள் பிரிக்கப்படுவது மாத்திரமல்ல, அரசாங்கங்களுக்கிடையே அதிகாரப் பிரிவினை என்பதும் இடம்பெறுவதை அரசியல் திட்டம் உறுதிப்படுத்த வேண்டும்.

அரசியல் திட்டப் பாகுபாடுகள் :

எழுதிய எழுதாத அரசியல் திட்டங்கள்

அரசியல் திட்டங்களை எழுதிய, எழுதாத அரசியல் திட்டங்கள் எனப் பகுப்பது ஒரு மரபாக இருந்து வருவதோடு பின்னைய பிரிவுக்குப் பிரித்தானியாவை உதாரணமாகவும் காட்டுவர். இங்கு அரசியல் திட்டம் என்ற சொல், அரசாங்கத்தை வழிப்படுத்தும் தெரிவு செய்யப்பட்ட மிக முக்கியமான சட்டத்தின் விதிகளை ஒரு சில பத்திரங்களில் எழுதி வைப்பதனையும், அத்தகைய பத்திரங்களின் தொகுப்பும் என்றே பொருள்

தருகிறது. இந்தக் கருத்தில் உலகின் பெரும்பாலான நாடுகள் எழுதிய அரசியல் திட்டங்களைக் கொண்டுள்ளன. பிரித்தானியா ஒரு எழுதாத அரசியல் திட்டத்தினைக் கொண்டிருக்கிறது என்று சொல்வதிலும் பார்க்க அது எழுதிய அரசியல் திட்டத்தினைக் கொண்டிருக்கவில்லை என்றே கூறிக் கொள்ளலாம். ஆனால் எழுதிய எழுதாத அரசியல் திட்டங்களுக்கிடையிலான வேறுபாடுகள் பற்றிக் கூறுபவர்கள் மனதில் ஒரு முக்கியமான வேறுபாட்டைச் சிந்திக்கிறார்கள். அவர்கள் ஓர் அரசாங்கத்தை ஒழுங்குபடுத்தும் அல்லது நிர்வகிக்கும் விதிகளை - பெரும்பாலும் சட்டத்தின் ஆட்சி - ஒரு அரசியல் திட்டத்தில் அல்லது பாராளுமன்றச் சட்டத்தில் அல்லது சட்டரீதியான பத்திரத்தில் எழுதி வைக்கப்பட்டவற்றுக்கும், மற்றைய சட்டங்கள், பிரதானமாக - மரபுகள், சம்பிரதாயங்கள், வழக்காறுகள் - பெரும்பாலும் இறுக்கமாக எழுதப்படாதவற்றுக்கும் - உள்ள வேறுபாட்டையே சிந்திக்கிறார்கள். இவ்வேறுபாட்டையே எழுதிய எழுதாத சட்டங்களைக் கொண்ட அரசாங்கங்களுக்கிடையிலான வித்தியாசங்கள் என விபரிப்பதில் ஒரு விதமான மேல்முந்த பொருத்தம் இருப்பதாகத் தெரிகிறது. சில சட்டப்படியமைந்த விதிகள் எழுதப்பட்டமை: இவ்வாறு கூறுகையில் அவை அரசியல் திட்டத்திலோ அல்லது பிரகடனத்திலோ பொறிக்கப்படவில்லை என்றே பொருள்படும். சில மரபுகள் எழுதி வைக்கப்பட்டுள்ளன. ஆகவே எழுதிய எழுதாத அரசியல் திட்டங்கள் என்ற பாகுபாட்டைக் கைவிடுதல் நன்று. எழுதிய அரசியல் திட்டத்தினைக் கொண்ட நாடுகள், எழுதிய அரசியல் திட்டத்தைக் கொண்டிராத நாடுகள் என்பதே சிறப்பான பாகுபாடாயிருக்கும். அல்லது அரசியல் திட்டத்தினைக் கொண்டிருக்கும் நாடுகள் அரசியல் திட்டத்தினைக் கொண்டிராத நாடுகள் எனப் பிரிக்கலாம்.

நெகிழும், நெகிழா அரசியல் திட்டங்கள்

அரசியல் திட்டங்களை எந்த முறைகளினூடாகத் திருத்தலாம் என்ற அடிப்படையிலும் அவற்றைப் பாகுபடுத்தலாம். மற்றைய சாதாரண சட்டங்களைத் திருத்தும் அதே முறையில் மாற்றப்படுகின்ற அல்லது திருத்தப்படுகின்ற அரசியல் திட்டங்களை ஒரு பகுதியாகவும், விசேட வழிமுறைகளின் மூலம் திருத்தப்படும் அரசியல் திட்டங்களை இன்னொரு பகுதியாகவும் பிரிக்கலாம். முதலாவது பிரிவில் மிகவும் குறைவான நாடுகளே உள. நியூசிலாந்து அரசியல் திட்டத்தினை இதற்கு உதாரணமாகக் கொள்ளலாம். மற்றைய பிரிவில் உலகின் பெரும்பாலான அரசியல் திட்டங்கள் அடங்கும். சோவியத் ரஷ்யாவின் அரசியல் திட்டத்தைத் திருத்துவதற்கு சுப்பிரீம் சோவியத்தின் இரு சபைகளிலும் மூன்றில் இரண்டு பெரும்பான்மைப் பெறுதல் வேண்டும். ஐக்கிய அமெரிக்கா, சுவீட்சலாந்து, அவுஸ்திரேலியா போன்ற நாடுகளில் பாராளுமன்றம்

மட்டும் தனியே அரசியல் திட்டத்தினை மாற்ற முடியாது. அதற்கு மற்றைய ஸ்தாபனங்களினதோ அல்லது மக்களினதோ ஒத்துழைப்பும் அனுமதியும் அவசியமாயிருக்கும். இந்த முறையிலமைந்த பாகுபாடு வழக்கமாக நெகிழும், நெகிழா அரசியல் திட்டங்கள் என விபரிக்கப்படுகிறது. இத்தகைய முறையை பிதைஸ் பிரபு தனது வரலாறும் நீதிவழங்குதலும் பற்றிய ஆய்வு (Studies in History and Jurisprudence) என்ற நூலில் முதலில் எடுத்துரைத்தார். ஒரு அரசியல் திட்டத்தைத் திருத்த விசேட வழிமுறைகள் தேவையில்லாதவிடத்து அது "நெகிழும்" அரசியல் திட்டம் எனவும், விசேட வழிமுறைகள் தேவைப்படுமிடத்து அது "நெகிழா" அரசியல் திட்டம் எனவும் அழைக்கப்படும்.

உயர்ந்த அதிகாரமுடைய, குறைந்த அதிகாரமுடைய அரசியல் திட்டங்கள்

அரசியல் திட்டங்களைப் பாகுபாடு செய்வதற்கு இன்னொரு முறையும் உண்டு. அது நெகிழும், நெகிழா அரசியல் திட்டப் பாகுபாட்டுடன் நெருங்கிய தொடர்புபட்டது. சட்டசபையினை விட உயர்ந்த அதிகாரம் உடையவை எனவும் அதாவது சட்ட சபையினால் திருத்தப்படமுடியாதவை, சட்டசபையால் திருத்தப்படக்கூடியவை எனவும் பிரிக்க முடியும். இத்தகைய பாகுபாடு "நெகிழா" என்ற பிரிவினைச் சேர்ந்த பகுதியினை மேலும் உப பிரிவாக்குவதோடு சம்பந்தப்படுகிறது. அவ்வாறு கூறுகையில் விசேட வழிமுறைகள் மூலமே திருத்தப்படக்கூடிய அரசியல் திட்டங்களை எடுத்து அவற்றைத் தனியே சட்டசபையினால் மாத்திரம் திருத்தக்கூடியவை என்றும் திருத்த முடியாதவை என்றும் பிரிக்க முடியும். இத்தகைய அரசியல் திட்டங்கள் சட்டசபையை விட உயர்ந்தவை. உ-ம் : ஐக்கிய அமெரிக்கா, அவுஸ்திரேலியா, சுவீட்சலாந்து, டென்மார்க்.

சமஷ்டி ஒற்றையாட்சி அரசியல் திட்டங்கள்

ஒரு அரசாங்கத்தின் அதிகாரங்கள் எந்த முறையில் முழு நாட்டுக்குமான அரசாங்கத்துக்கும் நாட்டின் சில பகுதிகளில் அதிகாரஞ் செலுத்தும் உள்ளூர் சம அரசு அரசாங்கங்கள் இருந்தால் அவற்றுக்குமிடையே பங்கிடப்படுகின்றது என்பதை அடிப்படையாகக் கொண்டும் பாகுபடுத்தலாம். இந்தத் தத்துவத்தின் அடிப்படையில் அரசியல் திட்டங்கள் சமஷ்டி - ஒற்றையாட்சி எனப் பாகுபடுத்தப்படுகின்றன. ஒரு சமஷ்டி அரசியல் திட்டத்தில் அரசாங்கத்தின் அதிகாரங்கள் மத்திய அரசாங்கத்துக்கும் மாநில அல்லது சம அரசு அரசாங்கத்துக்குமிடையே, ஒவ்வொன்றும் தனக்குரிய விடயங்களிலே சுதந்திரமாக இருக்கத்தக்கவாறு பிரிக்கப்படுகின்றது. மத்திய அரசாங்கம் தனக்கெனச் சொந்தமான அதிகாரங்களைக் கொண்டிருக்கும். அவற்றை அது நாட்டின் மற்றைய பகுதி அரசாங்கங்களின் தலையீடின்றிச் செயற்-

படுத்தக்கூடியதாக இருக்கும். மறுபுறம், மற்றைய சம அரசு அரசாங்கங்களும் மத்திய அரசாங்கத்தின் கட்டுப்பாடின்றித் தமது அதிகாரங்களைச் செயற்படுத்த முடியும். குறிப்பாக, மத்திய அரசாங்கத்தின் சட்டசபை வரையறைக்குட்பட்ட அதிகாரங்களைக் கொண்டிருக்கும், சம அரசுச் சட்ட சபைகளும் வரையறுக்கப்பட்ட அதிகாரங்களையே கொண்டிருக்கும். இவற்றில் எந்த ஒன்றும் மற்றையதை விட அதிகாரத்திற் குறைந்தவையல்ல மாறாக ஓர் ஒற்றையாட்சி அரசியல் திட்டத்தில் மத்திய அரசாங்கச் சட்டசபையே நாட்டுக்கான மிக உயர்ந்த சட்டங்களை இயற்றும் அங்கமாகும். ஓர் அரசியல் திட்டம் சமஷ்டி அமைப்புடையதாயின் அது அதி உயர் அதிகாரமுடையதாகவும் நெகிழாத் தன்மையுடையதாகவும் இருக்கும் என்றும் ஒற்றையாட்சி அரசியல் திட்டம் அவ்வாறிராது எனவும் கொள்ளப்படுவதுமுண்டு. ஆனால் இது கட்டாயமாக அவ்வாறிருக்கும் எனக் கொள்ள முடியாது. ஒரு அரசியல் திட்டம் அதி உயர் தன்மையைக் கொண்டது எனக்கூறும் போது அதனை நாம் அந்த நாட்டுச் சட்டசபையுடன் தொடர்புபடுத்தியே விபரிக்கிறோம். அங்கு அரசியல் திட்டத்தினைத் திருத்தும் அதிகாரம் சட்டசபைக்கு இல்லை. அல்லது மட்டுப்படுத்தப்பட்டுள்ளது என்றே பொருள்படும். ஒற்றையாட்சி அரசியல் திட்டம் எனும் போது இங்கு சட்ட சபைக்கும் அரசியல் திட்டத்திற்குமுள்ள தொடர்பு வலியுறுத்தப்படுவதில்லை. ஆனால் சட்ட சபைக்கும் நாட்டிலுள்ள மற்றைய சட்டமியற்றும் அமைப்புகளுக்குமிடையே உள்ள தொடர்புகளே கவனத்துள் எடுக்கப்படுகிறது. இங்கு மத்திய அரசாங்கத்தின் சட்டசபையே உயர்வானது என்பது வலியுறுத்தப்படுகிறது.

சமஷ்டி அமைப்பு என்பதைப் பல தனிப்பட்ட அரசுகள் ஒரு தனிப்பட்ட பெரிய கூட்டின் கீழ் ஒன்றுசேர்தல் என விளக்கலாம். கமில்டன் தன் "சமஷ்டி அறிக்கைகள்" என்ற நூலில் புதிய அரசு ஒன்றை உருவாக்குவதற்கான பல அரசுகளின் இணைப்பு என அதனை விளக்கினார். டைசி சமஷ்டி ஏற்படுவதற்கு இரு முக்கிய அடிப்படைகள் இருக்க வேண்டும் எனக் குறிப்பிட்டார்.

- (1) புவியியல், வரலாறு, இனம் ஆகியவற்றின் அடிப்படையில் நாட்டு மக்களிடையே நாமெல்லோரும் ஒரே தேசிய இனம் என்றதோர் மனப்பான்மை.
- (2) ஒற்றுமைக்கன்றி ஒன்றுபடுதற்கான நாட்டு மக்களிடையே உள்ள விருப்பம்.

கே. சி. வியர் என்பவர் சமஷ்டி ஆட்சி தோன்றக்கூடிய அல்லது நிலவும் சூழ்நிலையைப் பின்வருமாறு குறிப்பிட்டார். அரசுகள், சமூகங்கள் ஒரு சுதந்திர அரசாங்கத்தின் கீழ்ச் சில நோக்கங்களுக்காக ஒன்று

சேர்ந்து கொள்ள வேண்டும். ஆனால் இது மாத்திரம் போதாது. சமூகங்கள் சுதந்திர பிரதேச அரசாங்கங்களை ஏற்படுத்தவும், வைத்துக் கொள்ளவும் விரும்ப வேண்டும். இச் சூழ்நிலை இல்லாவிடின் சமுதாயத்தின் பண்புகள் இழக்கப்பட்டு அது ஓர் ஒற்றையாட்சி நிலைக்கு வழிவகுத்து விடும்.

சமஷ்டி அமைப்பொன்று உருவாவதற்கான துணைக் காரணிகள் பின்வருமாறு :

- (1) இராணுவப் பாதுகாப்பின்மை, அதனால் பொதுப் பாதுகாப்புத் தேவை.
- (2) அந்நிய நாடுகளின் ஆக்கிரமிப்பு ஏற்படலாம் என்ற பயம்.
- (3) கூட்டின் மூலமே தமது சுதந்திரம் பாதுகாக்கப்படலாம் என்ற நம்பிக்கை.
- (4) பொருளாதார நன்மைகள் ஏற்படலாம் என்ற எதிர்பார்ப்பு.
- (5) புவியியல் ரீதியில் அண்மையில் அமைந்திருக்கும் பிரதேசங்களுக்கிடையிலான நெருங்கிய தொடர்பு.
- (6) ஒரே தன்மையான அரசியல் ஸ்தாபனங்கள் நடைமுறையில் இருத்தல்.

அந்நியாயம் IX

சட்டத்தின் ஆட்சி

சட்டத்தின் ஆட்சி: என்பது மூன்று பிரதான அம்சங்களை உள்ளடக்கியதாகும்

- (1) முதலாவது அம்சம் : சமூகத்தில் ஒருவருடைய அந்தஸ்து எவ்வாறு உள்ளது என்பதைக் கவனத்தில் கொள்ளாது ஒவ்வொருவரையும் சட்டம் சமமாகக் கவனிக்க வேண்டும். அரசாங்கத்திலோ அதன் வேறுஸ்தாபனங்களிலோ அல்லது மற்றைய பலம் வாய்ந்த அமைப்புகளிலோ பதவிகளைப் பெற்றிருப்பவர்களுக்கு சட்டத்தின் முன் எவ்வித முன்னுரிமைகளும் வழங்கப்படக்கூடாது. பிரதம மந்திரியானாலும் பிரபல்யமான தொழிற்சங்கத்தலைவர்களானாலும் கைத்தொழில் அதிபர்களானாலும் அவர்களும் சாதாரண பிரஜையொருவரும் சமமாகவே நடத்தப்பட வேண்டும்.
- (2) சட்டத்தின் ஆட்சியின் இரண்டாவது பிரதான அம்சம் : கண்முடித்தனமாக ஒருவர் கைது செய்யப்படவோ அல்லது சிறையில் அடைக்கப்படவோ முடியாது. ஒரு நீதிமன்றத்தின் முன் முறையாக நடத்தப்பட்ட ஒரு வழக்கில் விசாரணை செய்யப்பட்டு, அவர் சட்டத்தை மீறியதாக நிரூபிக்கப்பட்டால் மாத்திரமே தண்டிக்கப்படலாம். ஒரு செல்வாக்கு மிக்க மனிதருக்குத் தவறாக நடந்தார் என்பதற்காக, சுய விருப்பு வெறுப்புகளின் படி தண்டனை கொடுக்க முடியாது. இருபத்தி நான்கு மணித்தியாலங்களுக்கு மேல் ஒருவர் தடுத்து வைக்கப்பட்டால், அவரை உடனடியாக விடுதலை செய்ய ஆட்கொணர்வு மனு ஒன்று தாக்கல் செய்யப்படலாம்.
- (3) சட்டத்தின் ஆட்சியின் மூன்றாவது அம்சம்: தமது தீர்ப்புகளை வழங்கும் போது நீதிமன்றங்கள் சமூகத்திலிருந்து சுதந்திரமாகச் செயற்பட்டால் தான் சட்டத்தின் ஆட்சி என்பதை நடைமுறைப்படுத்தத்தக்கதாக இருக்கும். இதற்கு நீதித்துறை சட்டத்துறையிலிருந்தும், நிர்வாகத்துறையிலிருந்தும் பிரிந்து அமைந்திருத்தல் அவசியமாகும். பிரித்தானியாவில் பல அமைப்புகளால் இது

அடையப்பட்டுள்ளது. நீதிபதிகள் பொது மக்கள் சபை நடவடிக்கைகளில் பங்குபற்றுவோ, அரசாங்கத்தின் அங்கத்தவராகவோ செயற்பட முடியாது. பாராளுமன்றத்தின் இரு சபைகளுமே நிறைவேற்றும் ஒரு பிரேரணையின் மூலம் தான், மேல் நீதிமன்ற நீதிபதிகளை பதவியில் இருந்து நீக்கலாம். அத்தோடு அவர்களது சம்பளமும், ஓய்வூதியமும் நிரந்தரமான பொது நிதியில் இருந்தே வழங்கப்பட வேண்டும்.

பொதுவாக பொதுமக்களும், குறிப்பாக அரசிலுள்ள பல்வேறு அதிகாரக் குழுக்களும், சட்டத்தின் ஆட்சியை பொதுவாக ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டும். கெயில்சம் (Hailsham) என்ற மரபு குறிப்பிட்டது போல், சட்டத்தின் ஆட்சி என்பது இறுதியில் நம்பிக்கைச் செயற்பாடேயாகும். ஏனெனில் பெரும் எண்ணிக்கையான மக்கள் பலம் வாய்ந்த குழுக்களும் தாம் உடன் படாத சட்டத்தை மீறி நடக்க முடிவுசெய்யப்பட்டுள்ள சட்டத்தில் ஆட்சியினைச் செயற்படுத்த முடியாது எனவும் அவர் குறிப்பிட்டார்.

அரசாங்கத்தின் நடவடிக்கைகள் வரையறுக்கப்பட்ட சட்டங்களினூடாகவும், மக்களின் உரிமைகளைப் பாதிக்காத வகையிலும், அமைய வேண்டும். அதை சட்டங்களுக்குப் புறம்பாக இருந்தாலும், மக்களின் உரிமைகளைப் பாதித்தாலும், அரசாங்கத்தின் நடவடிக்கைகளை நீதிமன்றம் பரிசீலனை செய்யும். எனவே சட்டத்தின் மூலம் செயற்படுகின்ற ஆட்சி முறையே சட்டத்தின் ஆட்சி என அழைக்கப்படுகின்றது. உண்மையில் சட்டம் தான் ஆட்சி செய்கின்றது என்பது இதன் பொருளாகும். சட்டமானது அரசாங்கத்தின் நடவடிக்கைகள், அந்த நடவடிக்கைகளை மேற்கொள்வதற்குரிய அதிகாரங்கள், ஆகியவை பற்றி தெளிவாகக் குறிப்பிடுகின்றது. மேலும் தனி மனிதனுடைய உரிமைகள் சுதந்திரம் பற்றியும் சட்டம் விளக்குகின்றது. இவ்வாறு சட்டத்தின் ஆட்சி வரையறுக்கப்பட்ட வகையில் தொழிற்பட்டு மக்களுக்குப் பயன்படுகின்றது.

உண்மையில் மக்கள் எல்லோருக்கும் தனித்துவத்தைக் கொடுப்பதுடன் சமூகத்தில் உயர்ந்தோர், தாழ்ந்தோர் என வேறுபாடு காட்டாது அனைவரையும் சமமாக மதிக்கும் தன்மையே சட்டத்தின் ஆட்சி என பேராசிரியர் ஏ.வி.டைசி குறிப்பிட்டிருக்கிறார். இவர் இங்கிலாந்து நாட்டின் அரசியல் யாப்பின் அடிப்படைத் தத்துவமே சட்டத்தின் ஆட்சி தான் என்ற கருத்தையும் முன்வைத்தார்.

சேர். ஜவர்ஜெனிங்ஸ் அவர்கள் சட்டம் தெளிவாகவும், புரியக் கூடியதாகவும் இருக்க வேண்டும் என்றார். ஒருதனி மனிதனின் வாழ்க்கையில் எவ்வித தலையீடும் இருக்கக்கூடாது எனவும் குறிப்பிட்டார்.

ஒற்றையாட்சியும் சமஷ்டியாட்சியும்

அதிகாரப் பிரிவில்லாத ஒரே மத்திய அரசாட்சியையுடையதொரு அரசு ஒற்றையாட்சி அரசெனப்படும். மத்திய அரசாங்கம் நாடு முழுமைக்கும் செல்லுபடியாகக் கூடியதாய், அந்த அதிகாரம் சர்வ வல்லமையுடையதாகவும், பிரிவில்லாததாகவுமிருக்கும். ஏகச் சட்டமன்ற அதிகாரத்தை மத்திய அதிகாரபீடம் ஒன்று ஆட்சி செய்வதைத் தனது வழக்கமாகக் கொண்டிருப்பதே ஒற்றையாட்சி முறையாகும்.

சமஷ்டியமைப்பில் ஒரு நாட்டின் சிறிய மாவட்டங்கள் தமக்கெனச் சட்டமன்றங்களையுடையனவாய் இயங்கும். இவை மத்திய ஆட்சிப் பீடத்தின் அதிகாரத்தை மட்டுப்படுத்தக் கூடியனவாக இருக்கும். ஆனால் ஒற்றையாட்சியில் மத்திய ஆட்சி பீடத்தின் அதிகாரம் இவ்வாறு மட்டுப்படுத்தப்படுவதில்லை. ஒற்றையாட்சி அரசியல் தலதாபனங்கள் (Local Government) மத்திய அரசின் அதிகாரத்தைக் குறைக்க மாட்டா. ஏனெனில் தலதாபன அமைப்புகள், தம்மளவில் சட்டஞ் செய்யும் தாபனங்கள் அல்ல; அவை உப சட்டங்களைச் செய்யும் தாபனங்களே. எனவே ஒற்றையாட்சி அரசுள்ள நாடுகளில் எல்லா அதிகாரங்களும், ஆணை உரிமையும் தனிப்பட்ட மத்திய பீடத்தில் ஒப்படைக்கப்பட்டிருக்கும். இப்பீடத்தின் விருப்பமும், அதிகாரத்திலிருப்போரும் சட்ட பூர்வமாக நாடு முழுவதிலும் அதிகாரமுடையவராயிருப்பர்.

சமஷ்டி அரசிலே அரசாங்கத்தின் அதிகாரத்தில் ஒரு பங்கும் ஆணை உரிமையும் தல தாபனங்கள் வசம் ஒப்படைக்கப்பட்டிருக்கும். மற்றைய பகுதி மாகாணங்களினால் அல்லது சம அரசினால் நம்பிக்கையாக அமைக்கப்பட்டு மத்திய தாபனத்தின் கைகளில் ஒப்படைக்கப்படும். தலப்பிரதேசங்களான மாகாணங்கள் ஆட்சி அலகுகளெனவும், சமஅரசுகளெனவும் அழைக்கப்படும். சமஷ்டி ஆட்சி முறையில் ஒத்த தரமுடைய சம அரசுகள் பொது நோக்கத்தைக் கருதி ஒன்றுபடலாம். இத்தகைய அமைப்பில் மத்திய அரசின் அதிகாரங்கள் மட்டுப்படுத்தப்படும். தலத் தாபனங்களின் அதிகாரமும் மட்டுப்படுத்தப்படும். மத்திய அரசுக்கும், தல ஆட்சிக்குமிடையே பகிர்ந்து கொள்ள வேண்டிய அதிகாரம் பற்றிய ஒழுங்கு குறித்த சில நோக்கங்களுக்காக ஒன்றுபடும் சம அரசுகளால் முன்னரே ஒத்துக்கொள்ளப்பட்டதொன்றாகும். இவ்வாறு ஒப்புக்கொள்ளப்பட்ட ஒழுங்கைப் பின்னர் எந்த ஒரு கட்சியும், மற்றக்

கட்சியைக் கலந்தாலோசியாது தனிப்பட்ட முறையில் மாற்ற முடியாது. மத்திய அரசும், சம அரசுகளும் ஒத்துக் கொண்டால் தான் எவ்வித மாற்றத்தையும் செய்யலாம். இவ்வாறு முன் கூட்டியே செய்யப்படும் ஒப்பந்தமே, அரசியல் திட்டமாகும். இந்த அரசியல் திட்ட அதிகாரம் எவ்வாறு பங்கிடப்பட வேண்டுமென்பதைத் திட்டவட்டமாகக் கூறும்.

சமஷ்டி அமைப்பிலே அடங்கிய அலகுகளுக்கீ (சம அரசுகள்) கிடையிலோ, மத்திய பீடத்துக்கும் அலகுகளுக்குமிடையிலோ பிணக்குண்டானால் அதைத் தீர்ப்பதற்குப் பக்கச் சார்பற்ற ஒரு நீதிமன்றம் அமைக்க ஒழுங்கு செய்யப்படும். இந்தப் பட்சாதாபமற்ற நீதிமன்றம் பொதுவாக உயர் நீதிமன்றமேயாகும். சமஷ்டி அமைப்பின் கீழ் சமஷ்டியிலே சேர விரும்பும் அலகுகளுக்கு அவசியமான பாதுகாப்பு வழங்கச் சில ஒழுங்குகள் செய்யப்படும். விசேடமாக வருமானம் அல்லது நிதி சம்பந்தமாகச் சில சிறப்பொழுங்குகள் செய்யப்படும். நிதி பலம் குறைந்த சம அரசுகளுக்கு, இவ்வொழுங்குகள் மூலம் மத்திய அரசாங்கம் பண உதவிகளைச் செய்யும். சம அரசுகளின் விஸ்தீரணம், குடிசனத் தொகை என்பவற்றைக் கருத்திற் கொள்ளாது, சமஷ்டிப் பாராளுமன்றத்தைச் சேர்ந்த மேற் சபையில் சம அரசுகளுக்குச் சம பிரதிநிதித்துவம் வழங்கவும் வழி செய்யப்படும். சிறிய சம அரசுகளின் மனதிலுள்ள பயத்தை நீக்கவே இவ்வேற்பாடு செய்யப்படுகிறது. இதனால் மேற் சபை சம அரசுகள் பற்றிய கருத்துகளைப் பரிமாறும் கருத்தரங்கமாக மாறும். இதனால் சம அரசுகளின் தனித் தன்மை மாற இடமுண்டு.

தேசிய அடிப்படையில் கட்சிகள் வளர்ச்சியடைவதினால் கட்சி ரீதியில் அரசியல் ஸ்தாபனங்கள் உண்டாகின்றன. இதனால் சம அரசுகளிடையே இசைவை உண்டாக்கி சமஷ்டிக்குப் பலமேற்படுத்துகிறது. இதனால் அரசியல், பொருளாதார, சமூக விடயங்கள் சம அரசு ரீதியில் ஆராயப்படாது கைத்தொழில், விவசாயம் என்ற ரீதியில் ஆராயப்படும்.

இறைமை அதிகாரம்

சமஷ்டி அரசில் இறைமை அதாவது மேலான முதன்மை அதிகாரம் எங்கே தங்கியுள்ளது என்ற பிரச்சினையுமுண்டு. மத்திய அரசுக்கும் சமஷ்டியிலே சேர்ந்த சம அரசுகளுக்கும் இவ் விறைமை பங்கு போடப்படுகிறது. ஆனால் கோட்பாட்டடிப்படையில் இறைமையைப் பிரிக்க முடியாது. நடைமுறையில் சமஷ்டி ஆட்சியில் சம அரசுகள் தமது இறைமையின் முக்கியமான அம்சங்களை மத்திய அரசாங்கத்தின் கையில் ஒப்படைக்க விரும்புகின்றன. உ + ம : வெளிநாட்டு விவகாரங்கள், யுத்தப் பிரகடனம் செய்தல், இராணுவம் என்பன உள் நாட்டு விடயங்களைப் பொறுத்து, சம அரசுகள் ஒப்புக் கொண்ட சில விடயங்கள் சம்பந்தமாகவே இறைமையை வைத்திருக்க விரும்புகின்றன. சமஷ்டி அரசில்

இரண்டு வகையான சட்டமன்றங்களுண்டு. அவை ஒவ்வொன்றும் தத்தமது எல்லைக்குள் தனியதிகாரமுடையன. ஒன்று சமஷ்டிச் சட்டமன்றம்; மற்றையது சம அரசுச் சட்டமன்றம். சம அரசுச் சட்டமன்றங்கள் சில விடயங்கள் பற்றிச் சட்டஞ் செய்யும் அதிகாரமுடையன. இந்த அதிகாரத்தைச் சமஷ்டி அரசு குறைக்கவோ, கூட்டவோ முடியாது. எனவே சமஷ்டி அரசியல் ஒற்றையாட்சி அரசியல் திட்டத்திலும் பார்க்க நெகிழ்ச்சியற்றதாகும்.

ஒற்றையாட்சியிலே இறைமையைப் பகிர முடியாது. சட்டஞ் செய்யும் சபை ஒரே சபையாகவே இருக்கும். அதுமத்திய சட்ட சபையாகும். சமஷ்டி அரசாட்சி முறையிலிருப்பது போல், உப சட்டமன்றங்கள் ஒற்றையாட்சி முறையிலில்லை. தென்னாபிரிக்காவில் உள்ளது போல் மாவட்ட சபைகள் அல்லது இலங்கையில் இப்போதிருப்பது போல் மாவட்ட அபிவிருத்திச் சபைகள் ஒற்றையாட்சியமைப்பில் இருக்கலாம். ஆனால் இவற்றை நினைத்த நேரம் மத்திய அரசாங்கம் ஒழித்து விடலாம். எனவே ஒற்றையாட்சி முறையில் மத்திய சட்டசபை தனியதிகாரமுடையது. அதற்கு மேல் அதிகாரமுள்ள சபை கிடையாது. மத்திய சட்டமன்றத்துக்கும், ஸ்தாபனங்களுக்குமிடையே எவ்வித பிணக்குகளும் உண்டாக இடமில்லை. எனவே உப சட்டசபைகள் இருப்பதற்கு இடமில்லை. சாதாரண சட்டசபை முறைப்படி தான் அதிகாரஞ் செலுத்தி ஆட்சி செய்ய முடியாத தாபனங்களை மத்திய அரசு தன்னகத்தே கொண்டிருக்குமானால், அத்தகைய மத்திய அரசு சமஷ்டி அரசெனக் கொள்ளலாம். ஆனால் தன்கீழ் உள்ள ஸ்தாபனங்களின் அதிகாரத்தைத் தான் நினைத்தபடி மாற்றும் உரிமையுள்ள மத்திய அரசு ஒற்றையாட்சி அரசெனக் கூறலாம்.

பின்வருவன சமஷ்டி அரசுக்கும், ஒற்றையாட்சி அரசுக்குமுள்ள வித்தியாசங்கள் ஆகும்:

- (i) சட்டசபை அதிகாரத்தையும், நிர்வாக அதிகாரத்தையும் பங்கிட்டுக் கொடுப்பதற்கு அரசியல் திட்டத்தில் நிபந்தனைகள் உண்டு.
- (ii) சமஷ்டிப் பாராளுமன்றத்தின் இரு சபைகளில் ஒன்றில் சமஷ்டியிற் சேர்ந்த சம அரசுகளின் பிரதிநிதிகளுக்கு இடமுண்டு.
- (iii) நிதி பலம் குறைந்த சம அரசுகட்குப் பண உதவி செய்யும் முகமாக விசேட வருமான ஒழுங்குகளைச் செய்யச் சமஷ்டி அரசுக்கு உரிமையுண்டு.
- (iv) சம அரசுகளிடையே பிணக்குகள் ஏற்படும் போதும், சம அரசுகளுக்கும் மத்திய நிர்வாகத்துக்கும் பிணக்குகள்

ஏற்படும் போதும், மத்தியஸ்தம் செய்வதற்காகச் சம, அரசுகளில் சமஷ்டி நீதி மன்றமும் நிறுவ விசேட நீதி ஒழுங்குகளுண்டு.

- (v) அரசியல் திட்டத்தில் ஏதாவது மாற்றங்கள் செய்ய வேண்டுமாயின் மத்திய அரசின் பிரதிநிதிகளும், சம அரசின் பிரதிநிதிகளும் ஒன்று சேர்ந்து ஆலோசனை நடத்த வேண்டும். இது கஷ்டமான ஒரு வழி முறையாகும். இது ஒற்றையாட்சி முறையின் வழி முறையிலும் பார்க்க நெகிழ்ச்சியற்றது.

சமஷ்டி அமைப்புக்கான நிபந்தனைகள்

சில நோக்கங்களை நிறைவேற்றுவதற்காக சமஷ்டியில் சம்பந்தப்பட்ட சமூகங்களோ, சம அரசுகளோ தனிப்பட்ட சுதந்திரமான அரசின் கீழ் இருக்க விரும்ப வேண்டும். இதற்கு அவை சம்மதப்படாவிட்டால் சமஷ்டி ஆட்சியைப் பற்றிய பேச்சுக்கே இடமில்லை. ஒரு சங்கமோ, கூட்டுச் சேர்க்கையோ, சம்மேளனமோ அவற்றுக்குப் பொருத்தமாக இருக்கும்.

தனிப்பட்ட சுதந்திரமான அரசின் கீழ் இருக்க விரும்புவது மாத்திரம் போதாது. சமூகங்களோ, சம அரசுகளோ சில கருமங்களை உத்தேசித்து பிரதேச ஆட்சிகளை நிலைநிறுத்தவோ, தாபிக்கவோ விரும்ப வேண்டும். அக் கருமங்களைப் பொறுத்து அவை தனியரசு விரும்பலாம். அந்த அரசிலே ஆட்சியை ஓரளவு பன்முகப்படுத்த வேண்டும். தென்னாபிரிக்காவில் இத்தகைய பன்முகப்படுத்தப்பட்ட ஆட்சிமுறை உண்டு.

ஒன்றுபட வேண்டுமென்ற விருப்பம் இருக்க வேண்டும். ஆனால் தனியாட்சி வேண்டுமென்ற கருத்து இருக்கக்கூடாது. இந்த நிலைமையிலே தான் சமஷ்டி அரசு பொருத்தமுடையதாயிருக்கும். சமூகங்களோ, சம அரசுகளோ, தனிப்பட்ட சுதந்திரமான பொது அரசாங்கத்தின் கீழ் சில கருமங்களை உத்தேசித்து ஒன்றுபட்டிருக்க விரும்ப வேண்டும். தனிப்பட்ட பிரதேச அரசாட்சியின் கீழ் வேறு கருமங்களுக்காக ஒன்றுபட விரும்ப வேண்டும்.

சில சமூகங்களும், சம அரசுகளும் சமஷ்டி ஆட்சியை விரும்புவதற்குச் சில காரணங்களுண்டு.:

- (i) இராணுவப் பாதுகாப்பின்மையும் அதனால் உண்டான பீதியும், பொதுவான இராணுவப் பாதுகாப்பு அவசியம் என்ற எண்ணமும் கனடா, அவுஸ்திரேலியா ஆகிய நாடுகளில் இந் நிலைமையே சமஷ்டிக்குக் காரணமாகியது.

- (ii) அந்நிய வல்லரசுகளின் ஆதிக்கத்தில் அடங்கியிருக்காது சுதந்திரமாயிருக்க வேண்டுமென்றும், அவ்வாறு சுதந்திரமாயிருப்பதற்கு ஒற்றுமை அவசியம் என்றும், சமூகங்களும், சம அரசுகளும் விரும்பியமை - பிரிட்டிஷ் அதிகாரத்திலிருந்து விலகிச் சுதந்திரம் பெற விரும்பிய பதின்மூன்று அமெரிக்க குடியேற்றங்கள் சமஷ்டி ஆட்சியை இவ்வாறே ஆதரித்தன.
- (iii) சமஷ்டி ஆட்சியில் பொருளாதார நன்மை ஏற்படலாமென்று சில அரசுகள் சமஷ்டியை விரும்புவதுமுண்டு.
- (iv) புவியியல் முறையில் அண்மையிலிருப்பதும் ஒரே வகையான அரசியலாட்சிமுறையிருப்பதும் சமஷ்டி முறையை விரும்புவதற்கு ஒரு காரணமாகும். சம்பந்தப்பட்ட சமூகங்களிடையே அரசியல் உறவு இருத்தல். அமெரிக்கக் குடியேற்றங்களும், சுவீஸ் கனரன்களும் இவ்வாறே சமஷ்டியில் நாட்டம் கொண்டன.
- (v) சமஷ்டியில் ஈடுபாடு உண்டாவதற்கு ஒரே இனம், ஒரே மொழி பேசுதல் என்பனவும் காரணமாகலாம். கனடாவில் ஆங்கிலம், பிரஞ்சு ஆகிய இரு பாஷைகளும் பேசுவோரிருந்தனர். சுவீற்சர்-லாந்தில் ஜேர்மன், பிரஞ்சு, இத்தாலி, ரோமன்ஸ் என நான்கு வேறுபட்ட பாஷைகள் இருந்தன. இக் காரணத்தால் தான் அவ் அந்நாடுகள் சமஷ்டி ஆட்சியை விரும்பின. சமஷ்டியினால் நாட்டில் ஒற்றுமையை உண்டாக்குவதோடு ஒவ்வோர் பாஷையைப் பேசும் இனத்தவரின் தனித்தன்மையும் நிலைநாட்டப்படலாம் எனக் கருதப்படுகிறது.

சமஷ்டியில் சேர விருப்பமிருந்தாலும், சில திட்டவட்டமான கருமங்களுக்காக ஒன்றுபட வேண்டுமென்ற விருப்பமிருக்க வேண்டும். வேறு கருமங்களை முன்னிட்டுத் தனித்து நிற்க வேண்டுமென்ற நோக்கமிருக்க வேண்டும். சமஷ்டியில் பிரிந்து நிற்பதற்கு இனம், சமய வேறுபாடுகளும் துணை புரிந்தன. கனடாவில் பிரெஞ்சுக்காரர் கத்தோலிக்கராயிருந்தனர். ஆங்கிலேயர் புரட்டஸ்தாந்த சமயத்தைச் சேர்ந்தோர். எனவே சமஷ்டியில் தமது தனித்துவத்தைப் பேண விரும்பினர்.

சில கருமங்களை உத்தேசித்து ஒற்றுமைப்பட்டிருக்கவும், வேறு சில கருமங்களுக்காகப் பிரிந்து நிற்கவும் நாட்டமிருக்குமானால் சமஷ்டியாட்சி நிச்சயம் அமைந்துவிடும். ஒரு சமஷ்டி ஆட்சி வெற்றி பெறப் பின்வரும் காரணங்கள் துணைபுரியும்:

- (i) சமஷ்டி ஆட்சி முறையை விரும்பும் மனோபாவம்
- (ii) ஒத்த அரசியல் ஸ்தாபனங்களும், சமூகத்தாபனங்களுமிருத்தல்.

(iii) எந்த ஒரு தனிநாடோ, சம அரசோ சமஷ்டியில் சேரும் மற்றை நாடுகளைவிடப் பலமுள்ளதாக இருக்கக்கூடாது. மேலும் எந்த நாடுகளும் கூட்டாகச் சேர்ந்து மற்ற அங்கத்துவ நாடுகள் மீது அதிகாரஞ் செலுத்தக்கூடாது.

சமஷ்டி ஆட்சியில் இருவகையான பற்றுநிதிகள் அல்லது அடிபணிவுகள் உண்டு. ஒன்று அங்கத்துவ நாட்டுக்குரிய அபிமானம் மற்றும் சமஷ்டி ஆட்சிக்குரிய பற்று. இப் பற்றுகளில் ஒன்று மற்றையதை மிஞ்சுமானால் சமஷ்டி ஆட்சி சிதறிப்போகும். ஒன்றில் சமஷ்டி அங்கத்துவ நாடுகள் பிரிந்துவிடும்; அல்லது சமஷ்டி அமைப்பு ஒற்றை ஆட்சி முறையாகிவிடும். அங்கத்துவ நாட்டின் மீதான பற்று அதிகரித்து சமஷ்டி மீதுள்ள பற்றுக் குறையுமானால், தனித்தனி நாடுகளாகப் பிரிய வேண்டிவரும். மாறாக சமஷ்டி மீது அதிக பற்றும் அங்கத்துவ நாடு மீது குறைந்த பற்றுமிருந்தால் ஒற்றையாட்சி முறையுண்டாகும்.

சமஷ்டியின் வெற்றிக்குப் புதியதொரு தேசிய உணர்ச்சி நிலவ வேண்டும். இடையறாது தொடர்ந்து அங்கத்துவ நாடுகள் என்ற அபிமானத்தை மிஞ்சிய பொதுத் தேசாபிமானம் நிலவ வேண்டும்.

சமஷ்டி ஆட்சி பணச் செலவுண்டாகும் ஆட்சியானபடியால் போதியளவு பொருளாதார வளங்கள் சமஷ்டி அரசின் கையிலிருக்க வேண்டும். மத்திய நிர்வாகத்தை நடத்தவும், தனிப்பட்ட சம அரசு நிர்வாகங்களை நடத்தவும் பணம் தேவைப்படும். சமஷ்டி அரசுக்கு இம் மேலதிக செலவைச் செய்ய வசதி வேண்டும். இல்லாவிட்டால் சமஷ்டி அமைப்பு ஒற்றைத் தனியரசாகும் அல்லது முற்றாகச் சிதறிப்போய்விடும்.

அந்நியாயம் XI

சட்டம்

குறிக்கப்பட்டதொரு பிரதேசத்திலிருக்கும் குடிமக்களைச் சட்டத்துக்குட்பட ஆட்சி செய்வதே அரசு என்றும், சட்டம் என்பது இறையின் ஆணை என்றும், அரசியல் நூல்கள் சட்டம் பற்றி எடுத்துக் கூறுகின்றன. சட்ட நோக்கில் பார்க்கும்போது இவ் வரைவிலக்கணம் உன்னதமானதாகவும், உரையளவில், திட்டவட்டமானதாக இருந்தபோதிலும் சட்டம் வேறு பல காரணங்களால் நிச்சயிக்கப்படுகின்றது எனச் சில ஆராய்ச்சியாளர் சுட்டிக் காட்டினர்.

சட்ட நோக்கின்படி அரசு ஆணையிட்டு நீதிமன்றங்களினால் அவை அமுல் நடத்தப்படாத வரை சட்டங்கள் சட்டங்களாகா. அவற்றுக்கு மக்கள் எவ்வளவு கீழ்ப்படிந்து நடந்தாலும் அவை சட்டங்களாகக் கொள்ளப்படமாட்டா. ஆகவே சட்டம் என்றால் என்ன? அதற்கும் அரசுக்குமுள்ள தொடர்பு என்ன என்பதை மேற்கூறிய கருத்துகள் விளக்க முயற்சிக்கின்றன. மேற்சொன்ன விளக்கம் பலவகையான நூல்களால் பாவோடப்பட்டுள்ள ஒரு நெசவுப் பின்னலில், ஒரு நூலையே பொறுக்கியெடுத்துத் தருகிறது. இவ்விளக்கத்தின்படி அரசினரி சட்டத்துக்கு இருப்புக் கிடையாது என்பதையும், அரசு இருப்பதாலேயே மக்கள் சட்டத்துக்கு அடிபணிந்து நடக்கிறார்கள் என்பதையும் காட்டுகின்றது.

வரலாற்று வாதிகளான சேர் கென்றி மெயின் போன்றோர் சட்டத் பிறந்தது மாற்றமில்லாத சர்வ வியாபகமானதொரு இயற்கை விதியிலிருந்தல்ல, அரசாங்கத்தின் ஆணைகளிலிருந்துமல்ல, இது மக்களின் சித்தத்திலிருந்தே என்று கூறினார். இந்தச் சித்தம் மக்களின் பழக்க வழக்கங்களழலே வெளிப்படுமெனவும் எடுத்துக் காட்டினார். அதாவது சட்டத்தில் அடங்கியிருக்கும் பொருளை அரசு நிர்ணயிப்பதில்லை என்றும், சட்டவடிவிலே தோன்றுபவை சரித்திரரீதியாக வந்தவற்றின் உருவமே எனவும் கூறினார்.

சரித்திரவாதிகளின் கோட்பாட்டையும், அறிவியல் வாதிகளின் கோட்பாட்டையும் இணைக்க விரும்பிய வூட்றோ வில்சன் பின்வரும் முடிவுக்கு வந்தார் : ஸ்தாபனமாகியுள்ள எண்ணம், வழக்கம் என்பன விசேடமாகவும் ஒப்பாசாரயபடியும், ஒரே தன்மையான கட்டளைகள் மூலம் அரசாங்கத்தின் ஆதரவைப் பெறுமானால் அவை சட்டமாகும் என்றார்.

சட்டத்தின் சரித்திர ரீதியான மூலங்களை நாம் உடுத்து நோக்கினால் அல்லது அதன் தார்மீக அடிப்படைகளை ஆராய்வதானால் சட்ட உரை கல்லைக் கைவிட்டு, சட்டத்தின் அடியில் அமிழ்ந்திருக்கிற அரசியல் மயமானதும், சமூக மயமானதுமான விடயங்களை ஆராய வேண்டும். இதற்குச் சட்டத்தினை அரசியல் நோக்கிலும், சமூக நோக்கிலும் ஆராய வேண்டும். சட்டங்களை மக்கள் அனுசரித்து நடப்பதும், அவற்றுக்கு அடங்கி நடப்பதும், அரசின் கையிலுள்ள தண்டனைக்கு அஞ்சியா? என்பதை ஆராய்வதோடு சட்டத்தின் உண்மையான பிறப்புக்குக் காரணம், அதன் தன்மை என்பவற்றையும் ஆராய வேண்டும். இதன் பயனாக நாம் சட்டம் பற்றிய புதியதொரு கருத்தையும் அரசுக்கும் சட்டத்துக்குமுள்ள வேறு வகையான தொடர்புகளையும் அறியலாம். சட்டத்துக்கு மக்கள் ஏன் கீழ்ப்படிந்து நடக்கிறார்கள் என்பதை ஆராய்ப்புகும் போது, அதில் இரண்டு விடயங்கள் அடங்கியுள்ளமையைக் காணலாம்.

(1) மக்கள் ஏன் சட்டத்துக்கு அடங்க வேண்டும்.

(2) மக்கள் ஏன் சட்டத்துக்குப் பணிகிறார்கள்

அரசு அமுல் நடத்தும் கடமைப்பாடுடையபடியால் சட்டங்கள் சட்டங்களாக, சட்டங்கள் பொதுப்படையான ஒழுக்க விதிகளையே அடக்கியதாக இருக்கும். இவை சமூகத்தைக் கட்டியெழுப்ப உதவுவன எனப் பழமைவாதிகள் கூறுவர். ஆனால் சட்டத்தின் பொருட்க்கமும் தோற்றமும் அரசினால் அல்லது இறையினால் நிர்ணயிக்கப்படுவதில்லையென வரலாற்று வாதிகள் கூறுவதும் பொருத்தமுடையதாகத்தான் தெரிகிறது. சட்டத்தின் பொருள் சமூகத்தினாலேயே வெளிப்படுத்தப்படுகிறது. அரசியல் வாழ்வில் பங்கெடுக்கும் சகல ஸ்தாபனங்களும், சங்கங்களும் அதன் பொருட்க்கத்தை நிச்சயிக்கின்றன. எனவே சர்வ வல்லமையுடைய எதிர்ப்பில்லாத இறையின் கட்டளைகள் எல்லாம் சட்டம் எனப் பழமைவாதிகள் கூறுவது தவறு எனத் தெரிகின்றது.

ஆதிகாலம் தொடக்கம் வளர்ந்துவந்த அரசியல் ஸ்தாபனங்களையும் சமூகக் கட்டுப்பாடுகளையும் ஆராய்ந்து பார்க்கும்போது சட்டத்தின் சாராம்சமும் அதன் தோற்றமும், அதற்கு அடங்குதல் போன்ற விடயங்கள் அரசிலேயோ, அதன் தன்மையிலோ தங்கியிருக்கவில்லை என்பதைக் கண்டுகொள்ளலாம். சமூகத்துக்கு அவசியம் எனக் காணப்பட்ட ஒழுக்க முறைகளே பொதுவாக எல்லோராலும் ஏற்று ஒப்புக் கொள்ளப்பட்டன. இவை சில சமயங்களில் கட்டளைகளாலும் வழக்கத்தின் பயனாகவும் நடத்தப்பட்டன. ஆகவே சமுதாயத்தில் கைக்கொள்ளப்பட்ட பழக்க வழக்கங்களே, ஒழுக்க ஏதுக்களே காலக்கிரமத்தில் சட்ட ரூபம் பெற்றன என்று தெரிய வருகின்றது. மன்னரே மக்களின் மத்திய மயமான அதிகார பிம்பமாக இருந்து வந்த காலத்திலும் பழக்க வழக்கங்களே

முக்கிய சட்டங்களாக ஒழுங்கு சாதனங்களாக அமைந்திருந்தன. ஆகவே இறைமை அதிகாரமுடையது. சட்டம் இறையின் ஆணை என்பதனை ஏற்றுக் கொள்ள முடியாதிருக்கிறது. மத்திய காலத்தில் இன்றைய சட்டங்களிலும் பார்க்க கண்டிப்பாகவும், உறுதியாகவும், பழக்கம் பற்றி வந்த வழக்கங்கள் அமுல் நடத்தப்பட்டன என்பதை அறிகிறோம். ஆனால் பழமைவாதிகளோ, இச் சட்டங்களுக்கு சட்டம் என்று பொருள் கொள்ள முடியாதென்றும், முந்திய காலங்களில் அரசனுடைய அதிகாரம் நிர்வாகமயமானதும், நீதிமயமானதாகவும் இருந்ததெனக் கூறினர். மன்னனே பழக்க வழக்கங்களை அமுல் நடத்துபவனாகவும், அவற்றுக்கு விளக்கம் கொடுப்பவனாகவும் இருந்தான் என்றும் கூறினர். சட்டம் என்பது அரசனது கட்டளை என்பது மத்திய காலத்தில் கூட கற்பனை வடிவானதாகத்தான் கருதப்பட்டது. பழமைவாதிகள் இந்த விவாதத்திலிருந்து தப்புவதற்காக அரசன் எதை அனுமதிக்கிறானோ அதனைக் கட்டளையிடுகிறான் எனக் கூறினர். "சமூக வாழ்வு சிக்கலுடையதாகவும் பலவகை அமைப்புக்களையுடையதாகவும் வளர்ச்சியடைந்தபடியால், வழக்கத்தையும், சட்டத்தையும் அமுல் நடத்த வேண்டிய பொறுப்பு அரசுக்கு உண்டானதென்பதுதான் உண்மை. இந்தக் கருத்தின்படி அமைந்த அரசு பாடநூல்களிலே எடுத்துக் கூறப்படுகின்ற முழு அதிகாரமுள்ள அரசன்று. சட்டம் அந்த அரசினுடைய கட்டளையுமல்ல. அவ்வாறு தனியதிகாரமுள்ள இறையாகக் கருதப்படுவதற்கு ஒரு காரணமும் இருந்தது. அதாவது மானிய முறை உருக்குலைந்து தான்தோன்றித்தனமாய் அதிகாரம் செலுத்திய திருச்சபை சீரழிந்து வந்தபோது, அவற்றைத் தடுப்பதற்கு இறை முன் வந்து தனது சரித்திரரீதியான கடமையை நிறைவேற்றியது. அதனால் அது தனியதிகார அரசாகக் கருதப்பட்டது. எனவே தனியதிகார அரசு, சட்டத்தை அமுல் நடத்தத் தொடங்கியதற்கு முன்னரே சட்டம், சட்டமாக இருந்ததென்பதையும் காணலாம். அதாவது மத்திய காலத்தில் நிலவிய இயற்கைச் சட்டமும் இன்று நிலவும் சர்வதேச சட்டம், அரசியலமைப்புச்சட்டம் என்பனவும் அத்தகையன. அரசு தோன்றுவதற்கு முன்னரே சட்டத்திற்கு மக்கள் அடங்கி நடந்தனர் என்பதையும், அரசின் கட்டளைக்குப் பயந்தே மக்கள் சட்டத்திற்கு அடங்குகிறார்கள் என்பதையும், முற்றாக ஏற்றுக் கொள்ள முடியாது என்பதைச் சரித்திரச் சான்றுகள் எடுத்துக் காட்டுகின்றன. ஆகவே வரலாற்று ரீதியில் பார்க்கும்போது சட்டம் அரசுக்கு முந்தியே தோன்றியது எனலாம்.

சட்டம் பற்றிய ஒரு பழைய கோட்பாடே சட்டம் இறையின் கட்டளை எனக் கொள்கிறது. இது சட்டத்துக்கும், அரசுக்கும் ஒரு வகையான தொடர்பை உண்டாக்குகின்றது. மற்றொரு யதார்த்தப் போக்குடைய வரைவிலக்கணம், சட்டம் என்பது பொதுப்படையாக ஒப்புக் கொள்ளப்பட்ட

ஒழுக்க விதிகள் என்றும், தனிப்பட்டவர்கள் இவ்விதிகளை அநுசரிப்பது தமது கடமையெனவும், பிறர் கடமையெனவும் ஒப்புக்கொள்வர் எனவும், முன்னேற்றம் உள்ள அரசியற் சமூகங்களிலே இந்த ஒழுக்க விதிகளோடு அரசியல் அதிகார தாபனங்களும், நிபுணர்களும் தங்கள் விதிகளையும் இதனோடு சேர்ப்பர் என்றும் கூறுகிறது. எனினும் இவை அரசுடன் சட்டத்திற்குரிய தொடர்பை வேறுவகையானதாக்கிச் சிக்கலாக்கு-மெனவும் கருதப்பட்டது. ஒரு பக்கத்தில் அரசு சட்டத்தின் புற அமைப்பைப் பரிபாலிக்கிறது. அந்த அமைப்புக்குள்ளே, தனிப்பட்டோர் பலவகையான சொந்தத் தொடர்புகளையும் நடைமுறையிற் கொண்டு வருவர். இந்தச் சட்டப் புற அமைப்புக்கு மக்கள் அடங்கி நடப்பது அரசின் பலாத்கார சக்திக்கு பயந்தன்று. சமூகக் கடமைப்பாடுகளை நிறைவேற்ற வேண்டுமென்ற நோக்கத்தைக் கொண்டே இவ்வாறு செய்யப்படுகிறது. இது பல வகைப்படும். சட்டத்தை எல்லோரும் எப்போதும் அனுசரிப்பர். அதிலும் சமூகத்தில் பெரும்பான்மையோர் அனுசரித்தே வருவர். ஆனால் இவ்விரு சாராருக்குமிடையில் எல்லைக்கோடுகளில் வாழுகின்ற சிலர் சட்டத்துக்கு அடங்காதிருப்பர். அவர்களை அடக்குவதற்கு அரசு கடைசியில் அதனுடைய பயமுறுத்தும் முறைகளைப் பயன்படுத்தும். அரசின் கட்டளைகள் கீழ்ப்படிவுக்குரிய பல காரணங்களில் ஒன்றாகும். மறுபுறமாகப் பார்க்குமிடத்து, சட்டத்திற்குக் காரணமாயிருப்பது அரசு மாத்திரமல்ல என்பதும் சர்வதேச சட்டங்களும் சட்டம்தான். அரசு தனது அங்கீகாரத்தைக் கொடுத்து விட்டது என்ற காரணத்துக்காகச் சட்டத்தைச் சட்டமாகக் கொள்ளமுடியாது. சட்டத்தளத்திலே மட்டும் வைத்து அவ்வாறு ஒப்புக் கொள்ளலாம். இவ்வுண்மையினை அரசுக்கும் சட்டத்துக்குமுள்ள வரலாற்று ரீதியான தொடர்புகளினாலும், இன்று நிலவும் தொடர்புகளினாலும் அறிந்து கொள்ளலாம். அரசினால் உருவாக்கப்பட்ட சட்டம் அரசு அமுல் நடத்துவதினால் சட்டமாக இருக்கிறது. ஆனால் அரசு நிகழ்வதனாலேயே சட்டம் சட்டமாயிருக்கிறது என்று கூறமுடியாது. ஆனால் சட்டம் நிகழ்வதனாலேயே அரசு அரசாக இருக்கிறது. அரசு சட்டத்தை அமுல் நடத்தி அதைக் காப்பாற்றுவதால் சட்டமே அதன் தன்மையை நிச்சயிக்கின்றதன்றி அரசு சட்டத்தின் தன்மையை நிச்சயிப்பதில்லை. பழமைக் கோட்பாட்டாளர் அரசு சர்வவல்லமையுடையதென்றும், அது தன்னை மட்டுப்படுத்திக் கொள்கிறது என்றும் எடுத்துக் கூறுவர். இருந்தும் விரிவானதொரு சட்டத்தொகுதி உண்டு. அரசு அவற்றை நிர்ப்பந்தத்தின் மூலம் அமுல் நடத்தும் என்ற உறுதியிலேயே அது பொதுவாக ஏற்றுக் கொள்ளப்படுகின்றது என்பதை இவர்கள் ஏற்றுக் கொள்கிறார்கள். அத்தகைய சட்டங்களே, சர்வதேச சங்கங்களுக்கும், அரசியல் அமைப்புச் சட்டங்களுக்கும் அடிப்படையாக அமைகின்றது.

தார்மீக பலத்திலும், சமூகவியல் ஸ்தாபனங்களிலும் சட்டம் தங்கி நிற்கிறதென்பதைச் சமூகங்களால் ஏற்றுக் கொள்ளப்படும் பிரமாணங்களும் சட்டத்தளவிலே பிரச்சினைகளுக்குத் தீர்வு கூறி தானே தன்னை மட்டுப்படுத்திக் கொள்கிறது என்பது காட்டுகின்றது. சர்வதேச சட்டங்களும், அரசியல் அமைப்புச் சட்டங்களும் சில சமயம் அவமதிக்கப்படலாம் என்று கூறுவதில் அர்த்தமில்லை. ஏனெனில் அரசின் சட்டங்களும் அவ்வாறு சில சமயங்களில் மீறப்படுகின்றது. அரசே இன்று சட்டங்களின் பெரும்பகுதியை உருவாக்கிப் பரிபாலிக்கின்றது. இருந்தும் அதுவே சட்டத்திற்கு விடயமாகவும் மாறிவிடுகிறது. சர்வதேச சட்டம், அரசியலமைப்புச் சட்டங்கள் எல்லாம் அரசியலை விடயமாகக் கொண்ட சட்டங்கள். அதனால் அரசைச் சட்டத்தின் தந்தை எனவும், சாதன் எனவும் மைக்ஐவர் கூறுவார். இவ்வாறு கூறுவதனால் சரித்திர ரீதியாக மாத்திரமன்றி தார்மீக அடிப்படையிலும் சட்டம் அரசுக்கு முந்தியது என்பது தெரிகின்றது.

சரித்திர ரீதியாகப் பார்க்குமிடத்து அரசு என்பது சமீப காலத்தில் உண்டானதென்பதையும், அது வழக்கில் வந்த சட்டங்களை அமுல் நடத்த வந்ததென்பதையும் கண்டோம். தார்மீக ரீதியாகப் பார்க்கும் போது அரசுக்கு முந்தியதே சட்டம் என்பது தெரியவரும். சமூகம் என்பது ஒருமைப்பாட்டின் வெளிப்பாடு. மக்கள் ஏற்றுக் கொள்ளும் விடயங்களை ஒழுக்கம் நிறைவேற்ற விரும்புகிறது. அரசு இந்த நோக்கங்களை நிறைவேற்றுவதற்கு அமைந்த சாதனமாகும். ஸ்டம்லர் (Stammler) கூறியது போன்று அரசின்றியே சட்டத்துக்கு இருப்பு உண்டு. ஆனால் சட்டமின்றி அரசு நிலைக்க மாட்டாது. மேலும் அரசு அமுல் நடத்துவதனால் சட்டம் சட்டமாவதில்லை. சமூகம் அமுல் நடத்துவதை விரும்புவதாலேயே சட்டம் சட்டமாகிறது.

ஆகவே, சட்டம் என்பது ஒரு அரசின் அங்கத்தவர்களின் நடத்தை பற்றிய விதியாகும் என்பதும், இதை மீறினால் அரசின் அதிகாரத்தின் தண்டனைக்குள்ளாக நேரிடும் என்பதும் தெரிய வருகிறது. சட்டம் என்பது அடிப்படையில் கட்டாயப்படுத்தும் முறையேதான். அது சமூகத்தினால் விரும்பப்படும் சில நிலைமைகளை நிலைநாட்ட முயல்கிறது என்பதும் தெரிய வருகின்றது. நெல்சன் என்பவர் குடிமக்களின் சட்டவிரோதமான செயல்களைத் தடை செய்யக் கட்டாயமாகச் சில விதிகளுக்குட்படுத்துவதன் மூலம் அதனைச் சாதிக்க முயல்கிறது என்று கூறினார். அரசு தனியே சட்டம் இயற்றுகின்ற தொழிலை மாத்திரம் செய்வதில்லை. வுட்றோவில்சனின் கருத்துப்படி ஓர் ஆட்சிப் பிரதேசத்தினுள் சட்டத்திற்காக ஒழுங்குற அமைந்த மக்களே அரசு. ஏனெனில் அரசின் எல்லைக்கு வெளியே அதன் சட்டங்கள் செயற்படுவதில்லை. சட்டத்தை இயற்றி வெளியிடுவதனால் மாத்திரம் அரசு அரசாகிவிடுவதில்லை. அரசின் அதிகாரம் தான் சட்டத்தைச் சட்டமாக்குகின்றது. தற்காலச் சட்டங்களை,

- (i) ஒரு ஒழுங்குக்கமைய நடத்த வேண்டிய காரியங்களை அமுல் நடத்துகின்ற சட்டங்கள்.
- (ii) சமூகத்தின் பொதுநல வாழ்வுக்குத் தேவையான சிலவகைச் செயல்களைக் கட்டளைப்படுத்தும் சட்டங்கள்.
- (iii) சமூக இலக்குகளை வெளிப்படுத்தும் சட்டங்கள் எனப் பிரிக்கலாம்.

பெரும்பாலான சட்டங்கள் இன்றைக்குள்ள சமூக, பொருளாதார முறைகளைக் காப்பாற்றும் நோக்குடையனவாக உள்ளன. இவை ஒரு குறிப்பிட்ட காலத்து குறிப்பிட்டதொரு சமூக அமைப்பின் வெளியீடுகளாக அமைகின்றன. சட்டபூர்வமான ஆணைகள் ஆற்றல் நிறைந்த தேவையின் விளைவு என்பதனால் பொருளாதாரச் சமத்துவம் அவசியமாகின்றது. சட்டங்கள் பாரபட்சமற்ற நீதி வழங்கக் கூடியதாக இருப்பதில்லை என்று சிலர் குறை கூறுவர். மக்கள் விரும்பாததொரு சட்டம் இயற்றப்பட்டால் அதை எதிர்ப்பது பிழையானதொரு காரியமல்ல. ஆனால் எதிர்ப்பது எப்போதும் ஒரு உரிமையாக இருக்க முடியாது. அது ஒரு கடமையாகத்தான் இருக்க முடியும். அதை எதிர்க்காமலிருப்பது தனிமனிதனைப் பொறுத்தவரை தனது மனச்சாட்சிக்கும், சமுதாயத்திற்கும் துரோகம் செய்வதாக இருக்கும். எதிர்ப்பு சமூகக்கட்டுகளைத் தளர்த்தி ஒற்றுமையைக் குலைக்கிறது. ஆகவே சட்டத்தை எதிர்க்கும்போது, வேடிக்கையாகவோ, சிந்தனையின்றியோ இறங்கிவிடக் கூடாது. மனம் போனபடி அமையக்கூடாது.

எதிர்ப்பது எப்பொழுது சரியானது? எப்படியான எதிர்ப்புச் சரியானது? எந்தச் சட்டத்துக்கும் எப்போதும் கீழ்ப்படிய வேண்டும் என்ற நியதி கிடையாது. ஆனால் தாங்கள் வெறுக்கும் சட்டங்களுக்கு எதிராக ஒவ்வொருவரும் இதே போக்குடையவர்களாக இருந்தால் சமுதாயத்திற்குக் கேடு ஏற்படும். கீழ்ப்படியாமைக்கு விதிக்கப்படும் தண்டனை போதுமானளவு கடுமையாக இருக்குமானால், நல்ல காரணமின்றிக் கீழ்ப்படியாதிருக்க எப்பொழுதும் முயல மாட்டார்கள். ஒரு நியாயமற்ற சட்டத்தை அது பெரும்பான்மையான மக்களின் விருப்பங்களை வெளியிடவில்லையானால் அதனைப் பலபேர் எதிர்ப்பார்கள். இதனால் அது நியாயமற்ற சட்டம் என்பதை அறிந்து கொள்ளலாம். ஆகவே பொதுமக்கள் அபிப்பிராயம் எதைச் சரியானதென்று நினைக்கிறதோ அதைச் செய்வதற்குப் பாதுகாப்பும், உறுதியும் அளிக்கப்படுகிறது. சட்டத்தின் தன்மை, பயன் ஆகியன பற்றிப் பலவிதமான கருத்துக்கள் உண்டு. ஒவ்வொரு கொள்கையாலும் ஒவ்வொரு கருத்துச் சிறப்பானதாக அமைகிறது. பொதுவாகச் சட்டம் என்பது மக்கள் சம்மதம் பெற்றதாக இருக்க வேண்டும். மேலும் சட்டம் சமூக ஒற்றுமையை அடிப்படையாகக் கொண்டிருக்க வேண்டும். அப்பொழுதுதான் அது யாவராலும் வரவேற்கப்படுகின்றதொரு சட்டமாக அமையும்.

உரிமைகள்

இறைமைபற்றி அறிவியலாராய்ச்சி வடிவிலும், சட்டவியல் ஆராய்ச்சி வடிவிலும் உண்டான மரபுகளின் பயனாய் உரிமைகள் சம்பந்தமாய்ச் சட்டமயமானதொரு கோட்பாடு உருவாயிற்று. உரிமைகள் இறைமையினால் வழங்கப்பட்ட சலுகைகள். இந்த முறையே அவற்றை நிலைநாட்ட வேண்டுமென்று கருதப்பட்டது. இதிலிருந்து தனி மனிதனுக்கு, அரசுக்கு எதிரிடையான உரிமைகள் கிடையா என்பது பெறப்படும். இவ்வாறு பார்க்குமிடத்து உரிமை பற்றிய சித்தாந்தம், ஒழுக்கம், தருமம் என்ற கோட்பாடுகளிலிருந்தும் ஒதுக்கப்படுகிறது. இஃது உரிமையன்றென்பதெல்லாம் விதிகளுக்குட்பட்டதன்று; இது உண்டா இல்லையா என்ற ஆராய்ச்சிக்குரியது. உரிமை இவ்வாறிருக்க வேண்டும். அவ்வாறிருக்க வேண்டும் என்பதன்று. அது இருக்கிறதா இல்லையா என்ற ஆராய்ச்சியின் அப்பாற்பட்டது. அமெரிக்க அரசியலமைப்புச் சட்டத்தின் முகவுரையிலே உயர்ந்த கோட்பாடுகளும், சொல்லடுக்குகளும் காணப்படுகின்றன. அவற்றிலே பொருள் கிடையாது. ஆனால் அதிலிருந்து பிறந்த உரிமைச்சாசனம் உரிமைகளை விதிக்கிறது. இத்தகைய உரிமை அட்டவணை எந்த ஒரு அரசியல் அமைப்புச் சட்டத்திலும் உண்டு. ஆனால் அவற்றுக்கு அதிக அர்த்தமில்லை. ஏனெனில் இந்த நோக்கின்படி அந்தக் காலத்தில் இருந்த இறை மக்களுக்கு வழங்கிய விதிவிலக்குகளாகவே அவையிருக்கும். இதிலிருந்து மற்றுமொரு விஷயம் தெளிவாகிறது. அதாவது சில உண்மைகள் மூலாதாரமானவையாகவும், சமூகத்தின் வாழ்வோடு இணைந்தவையாகவுமிருந்த போதிலும், அவற்றை நீதிமன்றம் ஒப்புக் கொள்ளாவிட்டால், அவை உரிமையாகச் செல்லுபடியாகா என்பதே. பிரிட்டனில் "வாய்ப்பட்டுச் சட்டம்" இருந்த காலத்திலே பேச்சுச் சுதந்திரமும், பத்திரிகைச் சுதந்திரமும் மக்களின் உரிமைகளாகக் கருதப்படவில்லை.

அரசியல் ஒழுக்கம் என்பன பற்றிய பொருளுள்ள ஒரு கோட்பாட்டுக்கு உரிமை பற்றிய இத்தகையதொரு நோக்குத் தகுதியுடையதன்று. அரசியல் விஞ்ஞானி (அத்தகைய ஆராய்ச்சியாளர் ஒருவர் இருப்பாரானால்) உரிமை பற்றிய தகுதி வாய்ந்ததொரு சித்தாந்தத்தை உருவாக்க, அரசுக்கு அப்பால் தமது ஆராய்ச்சியைச் செலுத்த வேண்டும். சமூக அமைப்பிலே உரிமைகள் என்ன பங்கைக் கொள்கின்றது;

அரசியல் கட்டுப்பாடுகள் எவ்வாறு அவற்றில் தங்கியுள்ளன என்பவற்றை ஆராய வேண்டும். உண்மை என்னவென்றால், பிரச்சினை வேறு வகையான ஒரு தளத்திலிருந்து ஆராயப்பட வேண்டியதாகும். அரசியற் கோட்பாடுகளை ஆராய்வவர், உரிமைகளின் தோற்றம், தன்மை, நோக்கம் என்பவற்றையே ஆராய்வார். சட்ட அறிஞர் எல்லா உரிமைகளுக்கும் உற்பத்தித் தானமாக அரசியலமைப்புச் சட்டத்தில் ஒரு குறிப்பிட்ட பிண்டமான தானத்தை விரும்புகிறார். ஒவ்வொரு சிவில் உரிமையும், தனிப்பட்டவரிடத்து முன்னரே உள்ள ஒரு இயற்கை உரிமையிலே தங்கியுள்ளதென பெய்ன் என்பவர் கூறினார். முன்னர் நிலவிய இந்த உண்மையையே நாம் ஆராய்கிறோம்.

எனவே பெய்ன் காட்டிய உரிமைக் கோட்பாட்டிலிருந்து நாம் ஆராய்ச்சியை ஆரம்பிக்க வேண்டும். இங்கே இயற்கைச் சட்டம் இயற்கை உரிமை என்ற மிக நுட்பமான கருத்துலகில் உலாவ வேண்டி ஏற்படுகிறது. இச்சட்டங்கள் மத்தியகாலத்திலே கூடக் காணப்படுகின்றன. அக்காலத்தில் இவை தெய்வச் சட்டங்களாகவே கருதப்பட்டன. சமூக உடன்படிக்கைக் கோட்பாடு ஆரம்பமான காலத்திலே தான் இயற்கை உரிமைக் கோட்பாடு பெருவழக்காயிருந்தது. இவ்வாறு கருதப்பட்ட உரிமைகள் அரசு அனுபவிக்கும் உரிமையன்று. தன்னுடைய மிகச் சிறந்த பண்பை மலரச் செய்வதற்கேற்ற நிலைகளல்ல. ஆனால் கலப்பற்ற தூய அறிவியற் கோட்பாடுகள் அவற்றை நிறைவேற்றவே சமூகம் உருவாக்கப்படுகிறது. அமெரிக்க அரசியலமைப்புச் சட்டம் கூறிய பிரகாரம் இவை சுயப்பிரமாணமானவை. இவற்றுக்கு வேறு பிரமாணங்கள் தேவையில்லை. தாமே தமக்குப் பிரமாணமாயமைந்ததை, "பிறப்பொக்கும் எல்லா மனிதர்க்கும், அவர்களைப் படைத்த இறைவன், அவர்களுக்கு மாற்றமுடியாத சில உரிமைகளையும் வழங்கினான். அவற்றுள் ஒவ்வொருவருடைய உயிரும், சுதந்திரமும் இன்பத்தை அடைவதற்கு அவர்கள் செய்யும் பிராயத்தனமும் எவராலும் மறுக்கமுடியாத உரிமைகள். இவற்றைப் பெறுவதற்கே மக்களிடையே அரசாங்கங்கள் ஸ்தாபிக்கப்படுகின்றன".

இந்த உரிமைகள் தனியுரிமைகள் என்பது இதிலிருந்து தெரிகிறது. எனவே மாறும் சமூகத்தின் தேவைகளுக்கேற்ப இவை மாறுவதில்லை. மனிதனுடைய இவ்வுரிமைகள் இயல்பானவை. விதிகளுக்கு அடங்கியவையல்ல. பிறப்புரிமைகளானாபடியால் அரசின் அங்கீகாரமோ, சமூகத்தின் சம்மதமோ அவற்றுக்குத் தேவையில்லை. இந்த உலகம் அறிவியல் அடிப்படையில் அமைந்தது. அதில் ஒரு கூறாகவுள்ள மனிதனுக்கு இந்த உரிமைகள் பிறப்புரிமைகள். இவற்றை வேறொருவருக்கும் மாற்றி வழங்கமுடியாது. இவை தர்க்கரீதியாகவும் காலக்கிரமப்படியும் சமூகத்துக்கு முற்பட்டவை. சமூகம் அமைவதற்குக் காரணமானவை. இவற்றைப் பாதுகாக்கவே சமூகம் உருவாகிறது எனலாம்.

இவை நோக்கம் கருத்து ஏற்பட்டவையல்ல. மனிதன் சிறப்பான வாழ்வு நடத்துவதற்கு இவை நிபந்தனைகளன்று. இவை இயல்பாயமைந்தவை. மனிதனிடத்துச் சரித்திரரீதியாக அமைந்த பண்புகள் இயற்கையில் அமைந்தவை. அவற்றை மனிதன் தனது சிவில் சமூகத்தில் கொண்டு வந்து சேர்த்தான்.

இந்த உரிமைகள் யாவை என்ற வினா இயல்பாகவே எழும். அரசியல் அமைப்புகளின் நோக்கம் மனிதனுடைய இயல்பான பிறப்புரிமைகளைக் காண்பதேயெனவும், சுதந்திரம், சொத்துரிமை, பாதுகாப்பு, கொடுமைக்கு அடிபணியாதிருத்தல் என்பனவே இந்த உரிமைகள் எனவும், பெய்ன் என்பவர் உடனடியாகவே பதில் கூறுவார். ஆனால் அவருக்கு எப்படித் தெரியும் என்று எவராவது விடயம் அறியாதவர்கள் கேட்டால் அவர் மாட்டு அனுதாபம் கொள்ள வேண்டியதே. ஹொப்ஸ் ஆசிரியரிடம் கேட்டால் மனிதன் எதை விரும்புகிறானோ, எதைப் பெற்று வைத்துக் கொள்ளும் தகுதியுடையவனோ, அவையெல்லாவற்றுக்கும் அவன் இயல்பான உரிமையுடையவன் என்று கூறுவார். லொக், ரூசோ போன்ற ஆசிரியர்கள் வேறு ஒரு அட்டவணையைத் த்ருவார்கள். சொத்துரிமை மாற்ற முடியாததென்றும், தவிர்க்கமுடியாததென்றும் லொக் கருதினார். ஆனால் அவை அத்தகையவை என்று இன்று கருதப்படுவதில்லை. கொடுங்கோன்மைக்கு எதிராகப் புரட்சி செய்ய மனிதனுக்கு உரிமையுண்டென்ற விஷயம் ஆதிகாலந் தொட்டே விவாதத்திற்குரிய விடயமாக இருந்து வருகிறது.

இரண்டாவதாக, இந்த உரிமைகளுக்குப் பாக்கியதை உடையவர் யார் என்ற வினா எழுகிறது. மனிதன் என்ற வகையில் இவ்வுரிமைகள் அவனுக்குப் பிறப்புரிமைகளா? என்றால், குழந்தைகள், பைத்தியக்காரர் ஆகியோருக்கும் அவை சொந்தமானவையா? பெண்களுக்குச் சம-வுரிமை உண்டாவென அவர்கள் கேட்க விரும்புவர். மூன்றாவதாக, இந்தப் பிறப்புரிமைகளிற் சில ஒன்றுக்கொன்று முரணுடையனவாயிருக்கலாம். லொக் என்பவர் வகுத்த சுதந்திரம், சம உரிமை என்ற சார்பற்ற உரிமைகள் ஒன்றுக்கொன்று முரணுடையனவாகக் காணப்படுகின்றன.

சார்பற்ற சுவதச்சித்தமான உரிமைகள் காலத்தை அனுசரித்து வித்தியாசப்படுகின்றன. 18ஆம் நூற்றாண்டிலே நிலவிய உடைமை பற்றிய தனி உரிமை இன்றுள்ள உரிமையில் வித்தியாசமாயிருப்பதால் இரண்டும் ஒன்றெனக் கூறமுடியாது.

அரசியல் துறையிலும் ஓரளவுக்கு ஒழுக்கத்துறையிலும், காரண-காரிய அனுமானத்தால் பொதுப்படையான கோட்பாடுகளை விதிக்க முடியாது. அவ்வாறு செய்வது ஆபத்தானதும் கூட. உயர்ந்த கருத்து-மயமான பொது விதிகள் பெரும்பாலும் அரசியல் நிகழ்ச்சிகளோடு

சம்பந்தமற்றனவாயிருக்கலாம். மேலும் மாறிக் கொண்டிருக்கும் அரசியல் நிலைமைகளுக்கு அவை பொருத்தமற்றனவாயிருக்கலாம். இக் காரணத்தை மேற்கொண்டே பேர்க் என்பவர், இயற்கை உரிமை என்ற கோட்பாட்டையும், அதற்குக் காரணமாயிருந்த அரசின் உற்பத்தி சம்பந்தமான சமூக உடன்படிக்கைக் கோட்பாட்டையும் கண்டித்துத் தள்ளினார்.

அரசு வளர்ச்சியுள்ளதொரு முழுப்பொருள் என்ற புதிய கருத்து உரிமை சம்பந்தமான வேறு கோட்பாடொன்றைத் தோற்றுவித்தது. இதன்படி உரிமைகள் சார்பற்றவையென்றோ, மாற்றமில்லாத கோட்பாடுகளென்றோ கருதப்படவில்லை. உரிமைகள் பிறப்போடு உடன் தோன்றியவையல்ல; சமூகத்தின் இயல்புக்கு அனுசரணையானவையுமல்ல; மனிதனுடைய வாழ்க்கையின் நோக்கம் என்ன என்பதையும் கொண்டே அவை நிச்சயிக்கப்படுகின்றன. இக்கருத்துக் கிறின் என்பவரால் முதலில் கூறப்பட்டது. பின்னர் ரிச்சி என்பவர் இதை வளர்த்தார். வாஸ்கி விஸ்தரித்து மிதப்படுத்தினார். இவ்வாறு கருதப்பட்ட உரிமைகள் தனியுரிமைகளல்ல; காரண காரியத் தொடர்பால் உண்டானவையுமல்ல; அரசு வழங்கிய சலுகைகளும்ல்ல; தனி மனிதன் தன்னிடமுள்ள சிறப்பெல்லாவற்றையும் நிறைவேற்றிக் கொள்வதற்கு அளிக்கப்பட்ட சந்தர்ப்பங்களே. இந்தச் சந்தர்ப்பங்களை அரசும் ஆதரிக்கின்றது. ஆனால் சமூகத்தின் சித்தமே அவற்றுக்குப் பரந்த முறையில் அங்கீகாரமளிக்கிறது.

இது நோக்கவாதம். அதாவது எல்லாம் ஒரு நோக்கத்தைக் கொண்டே வளர்ச்சியடைகின்றன என்ற கோட்பாடு. இதன்படி உரிமைகளெல்லாம் ஒரு நோக்கமுடையன என்ற கருத்து வெளியாகும். அந்த நோக்கமாவது மனிதன் தன்னிடத்து அடங்கியுள்ள சிறப்புகளையெல்லாம் வெளிப்படுத்திப் பயனடைய வேண்டுமென்பதே. "ஒருவன் தன்னுடைய உயர் நலத்தை வெளிப்படுத்திக் கொள்வதற்கு இந்த உரிமைகள் வேண்டும். சமூக வாழ்க்கையில் விதிக்கப்படும் இந்த நிபந்தனைகளில்லாவிட்டால் அவன் அந்நிலையை அடையமாட்டான். இந்த நிலைமைகளே உரிமைகள் என்றார் வாஸ்கி. இத்தகைய உரிமைகள் நிலவ வேண்டுமானால் சமூகம் தனிப்பட்டவர்களின் தொகுதியாயிருக்க வேண்டும். இதை லாஸ்கியும் உணர்ந்து கொண்டார். தனி மனிதனைப் பற்றி வலியுறுத்திக் கூறப்படுவதற்குக் காரணம், அவனுக்கு வாழ்க்கையின் பயனாகக் கிடைக்கக் கூடிய உறுதிப் பொருள் அதாவது புருஷார்த்தங்களெல்லாவற்றுக்கும் அவனே களஞ்சியமாகவும், மதிப்பீடு செய்வோனாகவுமிருக்கிறான். இவ்வறுதிப் பொருள்கள் சமூகத்தின் அனுசரணையோடு சமூகத்திலிருந்த கொண்டே பெறப்பட்ட போதிலும், தனிமனிதனே அவற்றை மதிப்பிடுவனும் அவற்றுக்குக் கருவூலமாகவுமிருக்கிறான். உரிமைகள் தனிப்பட்டவருடைய ஆன்ம பாவத்தைக் கொண்டே உருவாக்கப்படுகின்றன.

அதாவது தனிமனிதனுடைய ஆளுமையின் அத்திவாரத்திலே தான் அவை கட்டி எழுப்பப்படுகின்றன. சமூகத்தின் சுபீட்சம் ஈற்றில் தனி மனிதனின் சுபீட்சத்திலேயே தங்கியிருக்கிறது. இந்த வகையில் இங்கே கூறப்பட்ட உரிமை பற்றிய கோட்பாடு தனித்துவமயமானதே.

தனிமனிதனுடைய சிறந்த தன்மையை வெளிப்படுத்துவதற்கே இந்த உரிமைகள், நிபந்தனைகளாகவும், சந்தர்ப்பங்களாகவும் இருக்கின்றன. வென்றால், தனிமனிதனே அதனை அனுபூதியிற் கொண்டு வரவேண்டும். செயற்படுத்திப் பயன்பெற வேண்டாம். இலட்சியத்தை நிறைவேற்றுவதற்கு உரிமைகள் சாதனங்களே. நிபந்தனைகளும், சந்தர்ப்பங்களும். இந்த இலட்சியத்தை அடைவது தனி மனிதனுடைய கடமையாகும்.

மனிதன் சமூகமாக இயங்கும் பிராணி என்கிறார் அரிஸ்டோட்டில். கிரீன் கருதிய நல்வாழ்வைச் சமூகத்தின் மூலந்தான் அடையலாம். நல்வாழ்வென்பதும், அடைவதற்குரிய வழிகளும் எல்லாம் சமூகத்தினால் உண்டாக்கப்பட்டனவே. மனிதன் தன்னுடைய பூரணமான ஆன்மபாவத்தை விருத்தி செய்வதன் பயனாக உண்டாகும் சமநிலையே சமூகத்தில் அவன் வாழ்ந்து பெறும் உறுதிப்பயனானதால், அது சமூகத்தின் மூலமாகவே கிடைக்க வேண்டும். இந்த அளவுக்கு உரிமைகள் சமூகத்தின் சிருஷ்டிகளே. அவை சமூகத்தின் சித்தத்திலேயே பரிபாலிக்கப்படுகின்றன.

மனிதன் தன்னுடைய சிறந்த தன்மையைப் பெற்றுக் கொள்வதற்கு நிபந்தனைகளாயமைந்தவையே உரிமைகளானாலும், அந்த நிபந்தனைகளைச் சமூகத்திலிருந்து பிரித்து நிலைத்துக் கொள்ள முடியாது. இவ்வாறு கருதப்படும் உரிமைகள், கடமைகளுக்கு எதிரிணையானவை. சமூகத்திலே மனிதன் வகிக்கும் நிலையிலிருந்து பெறப்படும் குடிநிலைச் சமன்பாடே இந்த நிலையாகும். சமூகத்திலிருந்தாற்தான் மனிதன் தனது உயர்ந்த நிலைமையை வெளிப்படுத்த முடியும். அவன் தன் கடமைகளைச் செய்வதன் மூலந்தான் ஒழுக்கநிலையில் பூரண சிறப்பைப் பெறுவான். சமூகமே அவனுக்குச் சில உறுதிப் பொருள்களைப் பெற உதவி செய்தால் அரசியற் கடப்பாடுகள் இந்த நிலையிலிருந்தே தோன்றுகின்றன. தார்மீக ஆன்மபாவத்தை வெளிப்படுத்தத் தேவையான இந்தக் கடமைகளைச் செய்வதற்குக் கூட அவனுக்குச் சில உரிமைகள் வேண்டும். சமூகத்திலே அவனுக்கு விதிக்கப்பட்ட கடமைகளை நிறைவேற்றவும், நல்வாழ்வு வாழவும், இந்த உரிமைகள் அவசியமாகின்றன.

உரிமை பற்றிய இத்தகைய கருத்து, இதுவரை ஒப்புக்கொள்ளப்பட்ட உரிமைகளிலும் பார்க்கத் தாராளமானவையும் விரிவானவையுமாயிருக்கும். இது பரம்பரையாய் வந்த தனிப்பட்ட உரிமைகளை மாத்திரம் கருத மாட்டாது. உயிர் வாழ்வதற்கும், தொழில் செய்வதற்கும், நட்பு பெறுவதற்கும், சமூக வாழ்க்கையாலுண்டாகக் கூடிய நன்மை

களைப் பெறுவதற்கும் உள்ள உரிமைகளையும், சமய சுதந்திரம், உயிர்ப் பாதுகாப்பு முதலிய உரிமைகளையும் அடக்கும்.

ஒரு சமூகத்திலே ஒருவன் அதன் அங்கமென்ற முறையில் மாத்திரம் தனது கடமைகளைச் செய்ய வேண்டியதில்லை. அவனுடைய ஆன்ம பாவத்தை விருத்தி செய்வதற்கும் அது அவசியமாகிறது. அத்தகைய சமூகத்தின் சுபீட்சத்துக்குத் தேவையான ஆய்ந்தறிந்த யோசனைகளைக் கூற அவனுக்குப் பேசுஞ் சந்தர்ப்பத்தையும் அந்தச் சமூகம் வழங்கும். இந்தச் சந்தர்ப்பம் பரம்பரையாக வந்த உரிமைகளுக்குப் புறம்பானதாகவும், வாக்குச் சுதந்திரம், பத்திரிகைச் சுதந்திரம், சங்கமாகக் கூடும் சுதந்திரம் என்பவற்றை உள்ளடக்கியதாகவும், நியாயமானதொரு வாழ்க்கைத்தரத்தையும், கல்வி பெறுவதற்கான உரிமையையும் உள்ளடக்கியதாகவுமிருக்கும். இந்த உரிமைகளின் தன்மையும், பரப்பும் இவற்றின் நோக்கத்திலேயே தங்கியிருக்கிறது. நோக்கம் மனிதன் தன்னுடைய சிறப்புகளையெல்லாம் வெளிப்படுத்துதல். பேச்சுச் சுதந்திரம் கூட அவனுடைய முழு ஆன்ம பாவத்தையும் வெளிப்படுத்தும் அளவுக்கே பயன்படுத்தப்பட வேண்டும். தன்னுடைய உடமைகளைச் சமூகத்திலே செய்யும் அளவுக்கே பயன்படுத்த வேண்டும். மற்றவர்களுடைய உரிமையையோ, சமூகத்திலே அராஜகத்தை உண்டாக்கும் நிலைமையைத் தூண்டுமானால் அந்த உரிமை மட்டுப்படுத்தப்பட வேண்டும். மனிதனுடைய தனி ஆன்மபலத்தை முற்றாக வெளிப்படுத்தும் அளவுக்கே சொத்துரிமையும் உண்டு.

ஆய்வற்றறிந்த யோசனையைப் பொதுமக்களுடைய நலன் கருதி ஒருவன் பூரணமாக வழங்குவதனால், அவனுக்கு அரசியல் அதிகாரமும், அதிலிருந்து பிறந்த வாக்குரிமை, பிரதிநிதித்துவ உரிமை, நிருவாகத்திலே பதவி வகிக்கும் உரிமை என்பன இருக் வேண்டும். பொருளாதாரத் துறையிலே உரிமை பற்றிப் பழைய கருத்துக்கள் பரவாதபடியால், உரிமைக் கோட்பாட்டில் அங்கே நியாயமான வேலை நிலைமை நிலவ வேண்டுமென்ற நிலைமையும், கைத்தொழில் உரிமை சம்பந்தமான கோட்பாடும் தொழில் நிபந்தனைகளை நிச்சயிக்கும் விடயத்திலே பங்குபற்றும் உரிமையும் அடங்கும். பழைய உரிமை கோட்பாட்டிலே சட்டம் அனுமதிக்கும் உரிமைகளும், தனி இயற்கைச் சட்டத்தினால் அங்கீகரிக்கப்பட்ட உரிமைகளுமே ஒப்புக் கொள்ளப்பட்டன. ஆனால் மேலே குறிப்பிட்ட நோக்கின்படி உரிமைகள் மிக்க விரிவுடையனவாயிருக்கின்றன.

உரிமைகளின் பரப்பு விஸ்தரிக்கப்பட்ட போதிலும், சில உரிமைகள் அவற்றின் நோக்கம் கருதி வரையறுக்கப்பட்டுள்ளன. மனிதன் தன்னிடத்திலுள்ள மிகச் சிறந்த இயல்புகளை வெளிப்படுத்துவதற்குச் சமூக வாழ்விலே நிலவ வேண்டிய நிபந்தனைகளை உரிமைகள் என்று

கொண்டால், அவை எல்லாரும் தமது சிறப்பை வெளிப்படுத்த உதவுவதோடு எவருக்கும் இடையூறாக இருக்கக்கூடாது. எனவே சமூகத்தன்மையை அனுசரித்தும், இலட்சியங்கள், நோக்கங்கள் என்பவற்றை அனுசரித்தும் அவ்வுரிமைகள் வரையறுக்கப்படும். தனிப்பட்ட ஒருவருக்குச் சொத்துடைமை பற்றிய உரிமை, அது மற்றவர்கள் நமது சிறப்பை வெளிப்படுத்துவதற்கு எவ்வளவு தடையாயிருக்கிறதோ அவ்வளவுக்கு வரையறுக்கப்படும். பேச்சுச் சுதந்திரம், மற்றவர்களை வைவதற்கும், புறங்கூறுவதற்கும், கட்டுப்பாடின்றிப் பேசிக் கொண்டிருப்பதற்கும் பயன்படுத்தப்படுமானால், அதை வரையறுக்க வேண்டியதே. இந்த நோக்கில் ஆராய்ந்தால், உரிமைகள் சார்பற்றவையென்றோ மாறாத கோட்பாடுடையவையென்றோ, இயற்கை உரிமைவாதிகளின் கோட்பாட்டுக்கு இணங்கமுடியாது எனக் கூறமுடியாது. நோக்கத்தை அனுசரித்து இந்த உரிமைகள் வரையரையுடையன

உரிமை பற்றிய இந்த நோக்கு ஒழுக்க அடிப்படையையுடையது. உரிமைவாதத்துக்கு இது மிக அவசியமானதே. சில உறுதிப் பொருள் உண்டு. இவற்றை அடைய மனிதன் முயல வேண்டும். இந்த உறுதிப் பொருள்கள் சமூகத்தினாலேயே நிச்சயிக்கப்பட வேண்டும்.

உறுதிப் பொருட்களை நோக்கமாகக் கொண்டே உரிமைகள் கருத்திற்கொள்ளப்பட்ட போதிலும், அவை சமூகத்தின் பொதுப்படையான சித்தத்திலிருந்தே தோன்றுகின்றன. ஒரு சமூகத்தின் பழக்கவழக்கங்கள், புராணக்கதைகள் சம்பந்தமாக உண்டாகும் பதிவுகள் என்பவைதாம் உரிமைகளுக்கு மூலவேர். ஒரு சமூகத்தின் இலட்சியத்தை அனுசரித்தே அதனுடைய உரிமைகள் உருவாக்கப்படுவதனால், அந்த இலட்சியமும் சமூகம் நிர்ணயிக்கும் இலட்சியமே. அதை நிறைவேற்றவும் சமூகம் உறுதுணையாயிருக்கிறது. அதனாலே தான் உரிமை பற்றிய பொருளும், கருத்தும், காலத்துக்குக் காலம் மாறுகின்றன. உதாரணமாகச் சொத்துப் பாத்தியத்தைக் காட்டலாம். சார்பற்ற, மாற்றமில்லாத இயற்கை உரிமைகள் என்ற முறையில் இதனை விளக்க முடியாது. ஆனால் சமூக இயல் வகையில் ஆராய்ந்தால், உயர்ந்த வாழ்வு எது என்பது பற்றிய கருத்தும், அதற்குரிய நிபந்தனைகளும், பொருளாதாரநிலை சமூகநிலை என்பவற்றை அனுசரித்து மாற்றமடையும். அத்துடன் சமூகத்திலே நிலவும் பூரண அமைப்பை ஒட்டியும் அது மாறும். ஏனெனில் ஒரு காலத்தில் ஒழுக்க அடிப்படையிலே நியாயமாயிருப்பதே சமூக இயல்வகையிலும் சாத்தியப்படக் கூடியதாயிருக்கும்.

எனவே, சமூகத்தின் சித்தத்தில் தோன்றிய உரிமைக் கிராமங்கள் எந்த ஒரு காலத்திலுமுண்டு. இவை பழைய இயற்கை உரிமைகள் என்ற சார்பற்ற உரிமைகளல்ல. சமூக ஒப்பந்தக் கோட்பாடுகள் வகுத்த சரித்திர ரீதியான இயற்கை உரிமைகள் போன்றவையல்ல இவை.

ஏனெனில் இவை சமூகம் உருவாவதற்கு முன்னரே ஏதோ ஒரு காலத்திலே நிலவியவை. ஏதோ ஓரிடத்திலே நிலவியவை என்ற வகையில் அவை சரித்திரரீதியானவை. அவை அக்காலத்துச் சமூகவாழ்வு, நாகரீகப் பண்பு என்பவவற்றுக்கு அவசியமாயிருந்தன. அவை மாற்றமில்லாத உரிமை அட்டவணைகள் என்ற வகையில் இயற்கை உரிமைகளல்ல. காலத்தின் நிலைமைகளும், சம்பவங்களும் அவற்றை அங்கீகரித்தன என்ற முறையிலே அவை இயற்கை உரிமைகள்.

அரசு அங்கீகரிக்கும் சட்ட உரிமைகளிலும் பாக்க விரிவானவை. ஆழமான வேருடையன. ஒருவனுடைய ஆன்மபாவம் பூரண மலர்ச்சியடைவதற்கு என்ன வகையான சமூக நிலைகள் அவசியமோ, அவற்றையெல்லாம் தம்மகத்து அடக்கியபடியால் இவ்வுரிமைகள் விரிவானவை. அரசு அங்கீகரிப்பதால் மாத்திரம் அவை விரிவுடையனவல்ல. ஆழமான வேருடையனவென்றோம். ஏனெனில் சமூகத்தின் சித்தத்திலேயே இவை தோன்றியவை. அரசின் தோற்றத்திற்கும் அந்தச் சித்தமே அடிப்படை. அந்த உரிமைகளுக்கு மதிப்போ, அங்கீகாரமோ அரசிடமிருந்து கிடைக்கவேண்டியதில்லை. அரசின் சட்டம் அல்லது வேறு சாதனங்களில் உரிமைகளின் பரிபாலனம் தங்கவில்லை. உரிமைகள் சட்டத்திலிருந்து உண்டானவையல்ல; சட்டத்துக்கு முன்னோடிகள் சமூகத்தின் ஆழமான விரிவான பொதுச் சித்தத்திலே தோன்றுவன. அந்தச் சித்தமே அரசின் தோற்றத்துக்கும் அடிப்படை. மனிதன் தன்னுடைய சிறப்பான அம்சங்களையெல்லாம் வெளிப்படுத்துவதற்கான சமூக நிபந்தனைகளே உரிமைகளானாலும் இந்த வாழ்வின் தன்மையும், அதை அடைவதற்கான நிபந்தனைகளும் சமூகத்திலே தான் நிர்ணயிக்கப்படுகின்றன.

சமத்துவம்

அரசின் கடமைகளை ஆராயுமிடத்து, சமத்துவம் என்ற கருத்து மிக முக்கியமானதொரு கோட்பாடாகும். ஏனெனில் எந்தவொரு சமூகத்திலும் சமத்துவமில்லாவிட்டால் ஈற்றிலே சமூக ஏற்றத்தாழ்வும், கட்சிகளும் உண்டாகும். புரட்சிக்கு மூலவோர் சமத்துவமின்மையே என அரிஸ்டோட்டில் கூறினார். சமத்துவம் வேண்டுமென மனிதன் கொள்ளும் தாகத்தைச் சமூகத்திலே நிலை நாட்ட வேண்டும். சமூகம் முன்னேற வேண்டுமானால், தாரதம்மியங்கள் நிறைந்த சமூகத்திலே சமத்துவத்தை நிலைநாட்ட வழி வகுக்க வேண்டும். சமத்துவம் என்ற கருத்துக்கு வரைவிலக்கணம் கூறுவது கஷ்டம். இதற்குப் பல பேர் பலவிதமாக விளக்கங் கொடுத்துள்ளனர். எனவே நடைமுறைக்கேற்றதொரு வரைவிலக்கணம் கூறுமுன்னர் அதைப் பற்றியுள்ள பல தவறான கருத்துக்களை நீக்கிவிடுதல் நன்று.

மனிதன் சமத்துவமுடையவன் என்று கூறும்போது மக்களெல்லோரும் ஒரே தன்மையுடையவரென்பது அர்த்தமன்று. மனிதரெல்லாம் சமம் என்கிறபோது, ஒரு ஆளை ஒரு ஆளாகவே கருத வேண்டும்; ஒன்றுக்கு மேற்படக் கணிக்கக் கூடாது. அதுவும் அரசியல் துறையில் அந்த மதிப்பு முக்கியமென்பதே இதன் அர்த்தம். அதாவது தனியாளர்க்குச் சமூகத்திலே மதிப்புண்டு; எந்த ஒரு சமூகத்திலும் ஆட்சி செய்வோர் மனிதனுடைய ஆன்மபாவத்தையுடையவர்; அதாவது ஒரே விதமான வேகமும், ஒரே விதமான உடலமைப்பும் உடையவர்கள் என்பது அர்த்தமன்று. பரம்பரையாக வந்த திறமைகளும், சமூகச் சூழ்நிலைகளும், ஆளுக்காள் வேறுபடுகின்றன; மனிதனுடைய இயற்கையும் வேறுபாடுடையது. இக் காரணங்களால் எல்லா மக்களும் ஒரே தன்மையுடையவர் என்று கூறுவது முடியாத காரியம்.

மற்றொரு விடயமும் கருத்திற் கொள்ளத்தக்கது. எல்லோரும் சமம் என்று சொல்லும்போது எல்லோரும் ஒரே தன்மையுடையவரென்பது கருத்தன்று; எல்லோரும் சமமானவர்கள்; அதாவது தனித்தனி ஆன்மபாவமுடையவர்கள் என்பதே அதன் பொருள். நமது அரசியல் ஆராய்ச்சிகளெல்லாம் இந்த அம்சத்தையே கணக்கிற் கொள்ள வேண்டும்.

சமம் என்றதும் எல்லோரையும் ஒரே விதமாக நடத்த வேண்டுமென்பது கருத்தன்று. எல்லோரையும் ஒரே விதமாக நடத்தினால், மனிதரிடத்து துணிந்து முயலும் ஆற்றல் கெட்டுப் போகும்; அவனால் திடமற்றதொரு சமூகம் உருவாகும். மக்கள் எல்லோரும் தமக்கு ஒரே விதமான மதிப்புக் கொடுக்க வேண்டுமென்று கேட்பதனால், அவர்கள் எல்லோரும் ஒரே வகையான தார்மீகத் தகைமையும், நியாயமான தகைமையும் உடையவர்களாயிருக்க வேண்டும். இல்லாவிட்டால் ஒவ்வொருவரின் திறமையும், விசேட தகைமையும் எந்தச் சமூகத்திலும் கணக்கில் எடுக்கப்பட வேண்டியதே. திறமையுடைய ஒரு சத்திர சிகிச்சை வைத்தியர்க்கும், எல்லோராலும் விரும்பப்படுகும் பல பாடநூல் எழுதும் எழுத்தாளர்க்கும் விசேட மதிப்புக் கொடுக்க வேண்டியதே. விசேட அறிவையும், நுண்கலைப் பயிற்சியையும் பெற்றவர்க்கும் அத்தகைய விசேட மதிப்புக் கொடுக்கப்பட வேண்டும். பிறப்பினாலோ, முதுசொமாக வந்த தவத்தினாலோ மக்கள் விசேட மதிப்புச் சேராத பட்சத்திலல், சமத்துவம் என்ற கொள்கையைப் பாதுகாக்கலாமென நியாயமாகவே கருதலாம். சமத்துவமென்றால் சம்பூரணமான பொருளாதாரச் சமத்துவமன்று. வளங்கள் மலிந்து கிடக்கும் போது வறுமைக்கு இடமளிக்கலாமா, என்பதே இந்தக் கோட்பாட்டின் தாற்பரியம். சோசலிஸ்ட் இயக்கங்களெல்லாம் முதலாளித்துவ ஆட்சிக்கும், கைத்தொழில் ஆதிக்கத்துக்கும் எதிராக உண்டானவையே. நடைமுறையிலுள்ள சலுகைசார்ந்த சமூகம் வறியவருக்கும், தனவந்தருக்கும் இடையில் இணைக்கமுடியாததொரு இடைவெளியை உண்டாக்குகின்றது. இவ்வாறொரு இடைவெளியிருக்க வேண்டியதற்குத் தார்மீக முறையிலோ, அறிவியல் ஆராய்ச்சி முறையிலோ எவ்வித காரணமுமில்லை என சோசலிஸ்டுகள் முதலாளித்துவ முறையைக் கண்டு பிடித்தனர். பரம்பரையினாலும், செல்வத்தினாலும் சலுகைகள் உண்டாகக்கூடாது. வறியவர் செல்வரிடையே இடைவெளியை நீக்க வேண்டுமென்பதற்காகவே சோசலிஸ்டு இயக்கம் உண்டானது. எல்லோருக்கும் பொருளாதாரத்துறையிலே ஒரே விதமான மதிப்பையளிக்க வேண்டுமென்ற கோட்பாட்டைச் சமத்துவமென்ற கருத்துக் கொடுக்கவில்லை. "ஒவ்வொருவருடைய திறமைக்கேற்றவாறு அவர்களிடமிருந்து சேவையைப் பெற வேண்டும். அவரவர் தேவைக்கேற்றவாறு ஊதியம் கொடுக்க வேண்டும்" என்ற மாக்கிய சித்தாந்தம் கூட இந்தக் கருத்தை ஏற்றுக் கொள்ளுகிறது. ஒவ்வொரு மனிதருக்கும் தேவைகள் வித்தியாசப்படும். தேவையின் தன்மையும், அளவும் வித்தியாசப்படும். எனவே பொருளாதாரத் துறையில் கொடுப்பனைவைப் பொறுத்த அளவில் தனிச் சமத்துவமென்பது கிடையாது. 1931 வரையில் ஸ்டாலின் பின்வருமாறு எழுதினார்: "ஒவ்வொருவருக்கும் ஒரே சம்பளமும், ஒரே அளவு உணவும், ஒலே அளவு பொருளும் வழங்கும் ஒரு சோசலிஸ்ட் முறை மாக்ஸ் சித்தாந்தத்தில்

கிடையாது. நுகர்ச்சி விஷயத்திலும் தனி வாழ்க்கை முறையிலும், சமத்துவமென்பது பிற்போக்கான மத்திய வகுப்புச் சிறிய முதலாளிகள் பேசும் பசப்பு வார்த்தை. இது பூர்வ காலத்துத் தாபசர்க்கே பொருத்தமுடையதன்றி சோசலிஸ்ட் சமூகத்துக்குப் பொருந்தாது".

தார்மீக அடிப்படையில்லாத விசேடச் சலுகைகளில்லாமையே சமத்துவமாகும். இந்த அர்த்தத்தில் பார்க்கப்போனால், சமூகத்திலே, உயர்வு தாழ்வில்லாது சமன்படுத்த வேண்டுமென்ற கருத்து உண்டாகும். சாதி, சமயம், பிறப்பு என்பவற்றால் எவருக்கும் சமூகத்திலே விசேட சலுகையைப் பெற முடியாது. எனவே எல்லோருக்கும் சர்வசன வாக்குரிமையுண்டு. பிரபுக்கள் சபை போன்ற காலத்துக்கொவ்வாத முறைகள் மறைந்துவிடும்.

இரண்டாவதாக, மனிதர் தமது திறமைகளைச் சமூகத்துக்கு நல்ல முறையிலே பயன்படுத்தச் சந்தர்பங்களை உண்டாக்குவதும் சமத்துவமே. எல்லார்க்கும் சம சந்தர்ப்பம் அளிக்கப்படும். வாழ்க்கைப் பந்தயத்திலே தமக்கு நல்ல சந்தர்ப்பம் அளிக்கப்படவில்லை என்று எவரும் முறைப்படத் தேவையில்லை, ஏணியில் ஏறும் முறையில் சமூகம் அமைக்கப்படவில்லை, அதாவது எல்லாரையும் கீழ்ப்படியிலிருந்து ஏற விட்டு விட்டுச் சிலருக்கு, மேலே போக வசதியளிப்பதும் ஏனையோரைக் கீழே தள்ளி விடுவதும் சமத்துவமல்ல. எவரும் மனமடிவற்று வருந்த வேண்டியதில்லை. எனக்கு திறமையும், தகைமையுமிருந்தும் சந்தர்ப்பமில்லாத படியாலும், வறுமையாலும், முன்னேற முடியவில்லையென்று எவரும் துன்பப்பட வேண்டிய நிலைமையைச் சமத்துவம் உண்டாக்கமாட்டாது.

இந்த நிலை ஏற்பட வேண்டுமானால், சமூகத்திலே செல்வத்தினாலும், மற்றவர் உழைப்பைச் சூறையாடுவதனாலும், ஒருவர்க்கு உயர்வும் மற்றவர்க்குத் தாழ்வுமிருக்கக்கூடாது. இதனை நிலவச் செய்வதனால் உயர்ந்த வரி விதிக்க வேண்டும். தேசியமயமாக்கும் முயற்சி நடைபெற வேண்டும். சமூகத்தின் பொருளாதார நிலையை உத்தேசித்தே நட்புக் கொடுப்பதும் ஒழுங்கு செய்யப்பட வேண்டும். செல்வரைச் சூறையாடி வறியவர்க்குக் கொடுக்கும் முறையை அரசாங்கம் மேற்கொள்ள வேண்டும். தற்கால நாகரிகத்தில் எந்த ஒரு சமூகமும், நிரந்தரமான வறிய சமூகமென்று பெறும்.

சிவில் சமத்துவம்

இதனைச் சட்டத்தின்முன் எல்லோரும் சமன் என்பதன் மூலம் விளக்கலாம். தனிப்பட்ட சட்டத்தின் முன் அரசின் எல்லாப் பிரசைகளும் ஒரே அந்தஸ்துடையவர்களாகக் காணப்படுவதால் அவர்கள் சிவில் சமத்துவமுடையவர்களாகச் சொல்லப்படுகிறது. அரசாங்கம் பிரசைகள்

மீது கட்டுப்பாடுகளை விதிக்கும் போதும், பிரசைகள் அரசிடமிருந்து பாதுகாப்பினைக் கோரிப் பெறும்போதும், அவர்கள் சமத்துவமுடையவர்களாகக் கணிக்கப்படுவர் என்பதே சிவில் சமத்துவத்தினை அங்கீகரித்தல் என்பதன் அர்த்தமாகும். ஜேர்மனியின் வெய்மார் யாப்பு பின்வருமாறு குறிப்பிட்டது:

- (அ) எல்லா ஜேர்மனியர்களும் சட்டத்தின் முன் சமமானவர்கள்.
- (ஆ) அடிப்படையில் ஆண்களும், பெண்களும் ஒரே விதமான உரிமைகளும், கடமைகளும் உடையவர்கள்.
- (இ) பிறப்பினால் அல்லது தகுதியினால் வழங்கப்படும் பொதுச் சட்ட முன்னுரிமைகளும் அல்லது வாய்ப்பின்மைகளும் ஒழிக்கப்படும்.

அரசியல் சமத்துவம்

எல்லா அரசியல் சிந்தனையாளர்களளுமே ஒரு நாட்டின் பிரசைகள். ஓரளவு சமத்துவத்தினைத் தமது அரசாங்கத்திடமிருந்து பெறுவது விரும்பத்தக்கது மாத்திரமல்ல, அவசியமானது என்பதனை இப்போது ஏற்றுக் கொள்கிறார்கள். சனநாயகத்தின் அத்திவாரமாக அமைவது, அத்தகைய சமத்துவத்துக்கான கோரிக்கையே. மனிதரிடையேயான சமத்துவத்தின் மீதே, வித்தியாசங்கள் மீதல்ல அதிகாரமுறை கட்டியெழுப்பப்பட வேண்டும். சமத்துவம் வழங்க மறுப்பதே புரட்சிகளுக்கான பிரதான காரணமாகும் என்று அரிஸ்ரோட்டில் குறிப்பிட்டார். சனநாயகத்தின் பிரச்சினைக்கான முக்கிய தடயம் சமத்துவத்தை அபிவிருத்தி செய்வதும், அடைந்து கொள்வதுமாகும். வயது வந்த எல்லாப் பிரசைகளுக்கும் அவர்கள் தகைமையுடையரெனில் பின்வரும் உரிமைகளை வழங்குதல் அரசியல் சமத்துவத்தின் வெளிப்பாடாயிருக்கும்:

- (i) வாக்களிக்கும் உரிமை.
- (ii) தேர்தலில் வேட்பாளராக நிற்கும் உரிமை.
- (iii) நிர்வாக, நீதிப் பதவிகளைப் பெறுவதற்கான சமமான தகைமைகள்.

இத்தகைய ஆகக் குறைந்த அரசியல் சமத்துவத்தை அங்கீகரிப்பதனால், சகல பிரசைகளும் செயற்படுத்தக்கூடிய செல்வாக்கு சமமானது என்று பொருளாகாது. புத்திசாலித்தனமான பிரசைகள் தமது பங்கு பற்றுதலினூடாக அரசாங்கத்தின் மீது அதிகளவு செல்வாக்கினைச் செலுத்துதல் கூடும். மேலே குறிப்பிட்ட உரிமைகள் ஆகக் குறைந்தளவு அரசியல் சமத்துவத்தை ஏற்படுத்தும் என்பதே பெறப்படு-

கிறது. இவை சராசரி மனிதன் அரசியல் அதிகாரத்தினை ஒரு சிலர் தவறாகப் பயன்படுத்துவதைத் தடுப்பதற்கும், அரசியலில் ஈடுபாடு கொண்டோர் பொது வாழ்வில் சட்டப்படியான தமது பங்கினை ஆற்றுவதற்கும் உதவும்.

பொருளாதாரச் சமத்துவம்

பிறைஸ் (Bryce) போன்ற அறிஞர் செல்வத்தில் ஏற்படும் எல்லா வேறுபாடுகளையும் நீக்குதல் லெளகீக பொருட்களைப் பொறுத்து ஆண்களுக்கும் - பெண்களுக்கும் சமமான பங்கினை வழங்குதல் என விளக்கினார்.

ஆனால் நடைமுறையில் இது சாத்தியப்படக்கூடியதா என்பது கேள்விக்குரியது. மனிதர்களுடைய தேவைகள் இயலாவு என்பவற்றிடை யேயான பெரும் வேறுபாடுகள் நிலவுவதனால் செல்வத்தில் சமத்துவத்தினை நிலைநாட்டுதல் சிரமமாகும். ஏனெனில் கியூம் அவர்கள் குறிப்பிட்டது போல கலை, கவனம், ஊக்கம் என்பவற்றில் மனிதர்களிடையே நிலவும் வேறுபாடு சமத்துவத்தை உடைத்துவிடும். ஆனால் செல்வத்திலே நிலவும் மிகைச் சமத்துவமின்மைகளைக் குறைத்தல் என்பது அடையக்கூடியதும், விரும்பத்தக்கதுமாகும். ஆகவே பொருளாதார சமத்துவம் என்பது எல்லோருக்கும் போதுமான சந்தர்ப்பத்தை வழங்குவது என்றே பொருள்படும். வேலை செய்வதற்கான உரிமை, போதுமான வேதனம், நியாயமான வேலை நேரம், ஓய்வு, கைத்தொழில், சுயபூர்த்தி இவைகள் நிலவுமானால் வாழ்க்கையை நியாயமாக ஆரம்பித்து தமது திறமைக்கேற்ப அபிவிருத்தி அடைந்து கொள்ள வாய்ப்பிருக்கும். இவை ஆகக்குறைந்த சமத்துவத்தை உறுதி செய்யும். ஆனால் இது வருமான வித்தியாசத்துக்கு இடமளிக்கும். சமூக நன்மை என்ற நோக்கில் அதனை நியாயப்படுத்த முடியுமானால் வருமான வித்தியாசத்தால் கேடு இல்லை. லஸ்கி குறிப்பிட்டது போல சமத்துவம் என்பது சமமாக நடத்துவது என்று பொருள்படாது. அடிப்படையில் இது ஒரு சமப்படுத்தும் வழிமுறையையே குறிக்கும். பெருமளவுக்கு இது விகிதாசாரப் பிரச்சினையாகும். மற்றவர்களின் தனிப்பட்ட நன்மை காரணமாக எந்தவொரு மனிதனும், ஆளுமை விரக்தியடையக் கூடாதவகையில் அமையும் வாய்ப்பையே சமத்துவம் உணர்த்துகிறது.

சுதந்திரம்

சுதந்திரம் என்பது சார்புப் பொருளுடையது. சார்பு என்பது மற்றொன்றுடன் பொருத்திப் (சார்த்தி) பார்க்கப்படுவது, அதனால் தனிச் சுதந்திரம் என்றொன்றில்லை என்பது தெரிகிறது. அதாவது கட்டுப்பாடில்லாத காட்டெருமையின் சுதந்திரம் போன்று ஒன்றில்லை. அத்தகைய தனிச் சுதந்திரத்துக்குப் பொருளுமில்லை. தனிச் சுதந்திரம் என்று ஒன்றிருக்குமானால், சுதந்திரமற்ற நிலை எத்தகையதெனச் சிந்திக்கவும் முடியாது. சுதந்திரத்துக்கு கட்டுப்பாடு இருந்தாற்றான் சுதந்திரம் என்பது என்ன என்பதனையும் அதனை அநுபவிக்கவும் முடியும். சமூகத்தில் பெரும்பான்மையோரின் நன்மையை கருத்திற் கொண்டு சில வகைச் சுதந்திரங்களைக் கட்டுப்படுத்துதல் அவசியம். இங்கே தான் சமூகத்தின் தேவைகளுக்கேற்றவாறு சுதந்திரத்தை ஒழுங்குபடுத்திக் கொள்ளல் வேண்டும். ஆகவே சுதந்திரம் சமூக சம்பந்தமான சாதனமாகிறது. முழுச் சமூகத்திலும் சுதந்திரத்தை நிலைநாட்டுவதற்காக ஒவ்வொரு சமூகத்திலும் அதனை மட்டுப்படுத்த வேண்டியதொரு அவசியம் ஏற்படுகின்றது. இல்லாவிட்டால் சுதந்திரம், கண்டதே காட்சி கொண்டதே கோலம் ஆகிவிடும். சமூகத்தின் காரியாதிகாரியான அரசு சுதந்திரத்தின் மீது கட்டுப்பாடுகளை உண்டாக்குமானால், அது சமூகத்தின் பொது நலத்துக்கு அவசியமானது என்பதை பிரசைசுகள் மனமார உணர வேண்டும்.

தனிப்பட்ட ஒருவரின் தற்கால நாகரீக வாழ்வே தன் சுய வாழ்க்கையை பாதுகாக்கக் கூடியது. அதற்கு அவசியமான சமூக நிலைகளின் மீது தடைகள் ஏற்படாதிருத்தலே சுதந்திரம் என லஸ்கி வரைவிலக்கணம் தருகிறார்.

தனிப்பட்டவரின் சந்தோசத்தினையும் காக்கும் சமூகநிலை எனக் கூறும் போது ஓரளவு கட்டுப்பாடும், ஒழுங்கும் தேவை என்பது புலனாகும். ஆனால் தனிப்பட்டவர் பெரும்பான்மையோரது நன்மையை உத்தேசித்து சுதந்திரத்துக்கு சில கட்டுப்பாடுகள் அவசியம் என்பதும் முக்கியமானது. ஒரு சமூகத்திலே ஒவ்வொரு பிரசையும் மதிப்பான முறையிலே வாழ்க்கையை நடத்த அவசியமான நிலையை ஏற்படுத்துவது அரசின் கடமையாகும். ஏனெனில் பொருளாதாரப் பாதுகாப்பில்லாவிடின் சுதந்திரம் இல்லாது போய்விடும் அல்லது நிலைநிறுத்த முடியாது போய்விடும்.

பொருளாதாரப் பாதுகாப்பினை ஏற்படுத்த சொத்துரிமையினைக் கட்டுப்படுத்துவது அவசியம். இதனால் சொத்துள்ளவர் நட்புமடைவர். பெரும்பான்மையோரது நன்மையை உத்தேசித்து, சொத்துநிலை கட்டுப்படுத்தப்பட வேண்டுமென சமூகம் அபிப்பிராயப் பட்டால்; சொத்துள்ளவர் அரசு இயற்றும் கட்டளைகளுக்கும், சட்டத்துக்கும் அடங்கி நடப்பது கடமையாகும்.

ஒன்றுகூடி, விடயங்களை நடத்துதல், பேச்சுச் சுதந்திரம் போன்றவற்றில் கட்டுப்பாடுகள் இருத்தல் அவசியம். ஏனெனில் இத்துறையில் எல்லையற்ற சுதந்திரம் நன்மைக்குப் பதில் தீமையையே ஏற்படுத்தும். சமூக நன்மையை உத்தேசித்து சிறியோர் கல்வியை அவசியம் என பெற்றோரை வழங்குதலாம். மனிதர் சர்வதேச விடயங்களையும், அறிவினையும் பெற்று வாழ்க்கை நடத்த இது அவசியம் என்பதை நியாயமான போக்குடைய பிரசைசுகள் எல்லோரும் ஒப்புக் கொள்வர். பிரசைசுகள் தம் ஆன்மாவத்தை பூரணமாக வெளிப்படுத்த அரசு சம சந்தர்ப்பத்தை வழங்க வேண்டியது அதன் கடமையாகும். எந்த ஒரு மனிதனுக்கோ, கூட்டத்தவருக்கோ விசேட சலுகைகள் காட்டக் கூடாது. அவ்வாறு வழங்குவதனால் சமூகம் நன்மை பெறக்கூடாது. அவ்வாறு வழங்குவதனால் சமூகம் நன்மை பெறக் கூடியதாக இருத்தல் வேண்டும். பின்தங்கிய சில சமூகங்களில் தொழில் நுட்ப நிபுணர்களுக்கும், அத்தகைய சலுகைகள் அளிக்கப்பட்டால், அத்தகைய சலுகைகள் முழுச் சமூகமும் காலப்போக்கில் நன்மையடையலாம். பொருத்தமான விடயங்களுக்கு அல்லது சமூக பொது நலத்தை உயர்த்தும் விடயங்களுக்கு சலுகைகள் வழங்கப்படலாம். அதாவது நியாயமான விடயங்களுக்காக இருத்தல் அவசியம்.

பிரித்தானியாவில் பிரபுக்கள் சபை நிலவுவதையோ, சொத்துடையவர்களுக்கு எல்லையற்ற உரிமைகளை அளிப்பதையோ, சரியானதாகக் கொள்ளமுடியாது.

அடங்கி நடப்பதனால் ஏதோ ஒரு வகையில் உண்மையான சுதந்திரத்தைப் பெற முடியுமென ரூசோ, கேகல் (Kegal) போன்ற அரசியல் அறிஞர்கள் பல கோட்பாடுகளைத் தந்திருக்கிறார்கள். ரூசோ பொதுச் சித்தத்திற்கு அடங்கி நடக்க வேண்டுமென்று குறிப்பிடுகிறார். மற்றெந்த கடமைகளிலும் அரசுக்கு அடங்கி நடத்தல் முக்கியமானது. என்கிறார் கேகல். ஆனால் மனிதர்களுடைய ஆன்மாவம் ஒப்புயர்வற்றதென்பதை இவ்விரு கோட்பாடுகளும் ஏற்றுக் கொள்ளவில்லை. எந்த ஒரு சமூகத்திலும் மனிதனின் தனித்தன்மையை வெளிப்படுத்த இடமளிக்க வேண்டும். பொதுச் சித்தத்தின் பொருட்டோ, அரசுக்குச் சேவை செய்ய வேண்டுமென்ற நோக்கத்தின் பொருட்டோ தனித் தன்மையை அடக்குமாறு செய்தல், அது தனிமனிதனை அலட்சியம் செய்வதாகிவிடும்.

பொதுநலன் கருதி சுதந்திரம் கட்டுப்படுத்தப்படும் போது அரசிலடங்கிய ஒவ்வொரு மனிதனும் அக் கட்டுப்பாடு எத்தகையதென்ப பரீட்சித்துக் கொள்ள வேண்டும். சட்டம் தன் போக்குக்கு மாறானதென்றோ, சுதந்திரத்துக்கு மாறானதென்றோ கருதினால் அச் சட்டத்தினை எதிர்க்கலாம். அது மனிதனுடைய கடமையுங் கூட. லாஸ்கி குறிப்பிடுகின்ற கருத்தும் அதுவே தான். ஒரு சமூகத்திலே வாழுகின்ற தனிப்பட்டவர்கள் எவ்வாறு ஒரு சட்டத்தினை வரவேற்கிறார்கள் எனப்பார்த்தே, அச் சட்டங்கள் ஏற்படையனவோ என்பதை நிச்சயிக்க வேண்டும். சட்டம் ஒருவகைச் சுதந்திரத்தில் தலையிடுகிறது எனச் சமூகத்திலே பெரும்பாலோர் கருதினால், அத்தகைய சட்டத்தினை நல்ல குடிமக்களானோர் எதிர்த்து அதனால் வரும் விளைவுகளை ஏற்கத் தயாராக இருக்க வேண்டும். சமூகம் தனது நடவடிக்கையால் சட்டத்திலுள்ள தகுதியற்ற அம்சங்களை உலகுக்கு எடுத்துக் காட்டக் கூடியதாக இருக்கும். ஒருவனுடைய எதிர்ப்பினைச் சமூகம் ஏற்றுக் கொள்ளுமாகில் அவனுடைய கருத்தினைச் சமூகம் ஏற்றுக் கொள்ளக் கூடியதாக இருக்கும். அதாவது சமூகத்தின் கருத்தை அவன் மாற்றக் கூடியவனாக இருப்பான். அதனால் அரசு சட்டத்தை மாற்றவோ, திருத்தவோ நிர்ப்பந்தப்படுத்தப்படும் பெருந்தொகையான மக்கள் கூட்டத்தைப் பாதிக்கிறது. ஏளனஞ் செய்பவர்களின் வலுக்கட்டாயத்தினால் எவ்வித பயனும் ஏற்படாது. அத்தகைய சந்தர்ப்பங்களிலே கீழ்ப்படியாமை ஒரு நாகரிகப் போக்காக மேற்கொள்ளப்படும். நாளடைவில் ஒரு தொற்று நோயாக மாறிவிடும். சட்டத்துக்கு மக்கள் மதிப்புக் காட்ட வேண்டுமானால், அது மனிதருடைய ஆன்மாவத்தை மலரச் செய்யக் கூடியதென்ற எண்ணமும் மக்களிடையே எழ வேண்டும். அதற்கு அரசாங்கம் ஓரளவுக்கு வலுக் கட்டாயப்படுத்த வேண்டியதவசியம். அவ்வாறு வலுக் கட்டாயம் செய்யாவிட்டால், சுதந்திரம் இருப்பதைவிடக் குறைவாகவே இருக்குமென்ற உணர்ச்சியினால் உண்டாகும் வலுக்கட்டாயமாக இருக்க வேண்டும். ஒவ்வொருவரது மனப்போனபடி நடக்கச் சுதந்திரம் அனுமதிக்குமானால் அது உண்மைச் சுதந்திரமன்று. உள்ளத்திலே ஏற்படும் நியாயமற்ற இயல்புக்கத்திற்கும், வேகத்திற்கும் இடம் கொடுப்பதாகவே அது அமையும். ஆனால் நியாயமின்றி வலுக் கட்டாயப்படுத்தவும் முடியாது. வலுக் கட்டாயம் இல்லாவிட்டால் ஒருவன் சட்டத்துக்குக் கட்டுப்பட மாட்டான் என்றும் கூற முடியாது. வலுக் கட்டாயப்படுத்தும் சட்டத்திற்றான் சுதந்திரம் தங்கியிருக்கிறது. நல்வாழ்வு நடத்தி ஒருவன் தனது பூரண ஆளுமையை வெளிப்படுத்துவதிற்றான் சுதந்திரம் தங்கியுள்ளது. தார்மீக சட்டப்படி வாழ்வதே நல்வாழ்வாகும். இந்தக் கருத்திலே சில கடமைகளும், உரிமைகளும் தனக்குண்டென ஒருவன் உணர்ந்து கொண்டாற்றான் சுதந்திரம் மலரும். சுதந்திரம் மலருவதற்குப் பலவகை மனத்தூண்டுதல்கள் அமைய வேண்டும். பைத்தியக்காரனிடமும்

ஒருவகைத் தனித்தன்மையுண்டு. உண்மையான சுதந்திரம் ஒருவனுடைய தனித்தன்மையாலன்றி ஆன்மாவத்திலேயே தங்கியுள்ளது. அது சமூகத்திலே வாழ்வதினாலேயே பெறப்படும் தார்மீக சட்டம், சமூகம், எது நன்மையெனக் கருதுகிறதோ, அதிலே தான் தங்கியுள்ளது. சமூக ஒற்றுமையிலிருந்து சட்டம் பிறக்க வேண்டும். அது சமூகத்திலே இணக்கத்தையும் சமத்துவத்தையும் உண்டாக்குகின்றது. இந்த சமூக இணக்கத்திலேதான் தனிமனிதன் சுதந்திரத்தை அனுபவிக்கின்றான். வெறொருவகையில் கூறுவதானால் ஒரு சமூகம் சரியானது எது என்று எண்ணுகிறதோ அது சட்டத்திலே அடங்கியிருக்கும். இக்கருத்திலிருந்து சமூகத்தின் ஒற்றுமையிலிருந்தும், தார்மீக உணர்ச்சியிலிருந்தும் தான் அரசின் சட்டம் உதயமாகின்றது என்று தெரிகின்றது.

சட்டமென்பதால் அது அரசிலிருந்து மாத்திரம் தோன்றுகிறதெனக் கொள்ளமுடியாது. மக்கள் அதற்கு அடங்கி நடக்கும் கீழ்ப்படிவிலும், அது பலம் பெறுகிறது. சட்டத்திற்கு இவ்வாறு கீழ்ப்படிய அது தார்மீக அடிப்படையில் தோன்றுவதும், சட்டத்தின் இயற்கையான தன்மைகளும் அதில் அடங்கிய விடயங்கள் அறிவியலாராய்ச்சிக்குப் பொருந்துவதாக இருப்பதும், அது தேசவழமை போன்ற வழக்கங்களைப் பரிணமிப்பதாகவும் மக்கள் பொது இலட்சியத்திற்கும் அவர்கள் சிறந்ததென மதிக்கும் விடயங்களுக்கும் பொருத்தமாக இருப்பதுவே காரணமாகும். ஒரு சட்டத்துக்குக் கீழ்ப்படிவதா? இல்லையா? என்பதை நிச்சயிப்பதற்கு ஒருவனுக்கு என்ன ஒழுக்க நெறிக்கோட்பாடுகள் துணைபுரியும். இத்தகைய சந்தர்ப்பத்தில் சட்டத்தின் தகைமையை முடிவில் தீர்மானிப்பவர் தனிப்பட்டவரே என்பதை முதலில் தெரிந்து கொள்ள வேண்டும். தனியொருவரதோ அல்லது கூட்டத்தினதோ அல்லது பெரும்பான்மை அனுபவமோ முழுச் சமூகத்துக்கும் வழிகாட்டியாகவோ செயலில் ஈடுபட வழிகாட்டியாகவோ கொள்ளமுடியாது.

என்னை ஒரு சங்கீத இசையின் ஒரு பகுதியாக நான் கருதவில்லை. அந்த இசை குறிக்கும் பெரும் பொருளின் உடலாக நான் அமையவில்லை. நான் தனித்துவமுடையவன். புறம்பானவன், தனியியல்புகளுடையவன். இந்தப் பண்புகளை அடிப்படையாகக் கொண்டு எனது செயல்களுக்கான கொள்கைகளை நானே அமைத்துக் கொள்ள வேண்டுமென லாஸ்கி (Laski) எடுத்துக் காட்டியுள்ளார். எனவே ஒருவன் செயல்புரிய அவனது சொந்த அபிப்பிராயமே காரணமாகும். அவன் விசயம் குறைந்தவனாகவோ, கல்வியறிவில்லாதவனாகவோ இருக்கலாம். இருந்தும் அவன் செயல் முறையை அவனே நிச்சயிக்க வேண்டும். பாரதாரமான ஒரு செயல் இறங்கமுன்பு சட்டத்தை மீறுவதன்றி இதற்கு வேறு செய்யத்தக்கது ஒன்றுமில்லை என்பதை நிச்சயப்படுத்திக் கொள்ள வேண்டும். ஆனால் விளைவுகள் பற்றிய பயத்தினால் செயலில்

ஈடுபடுவதை விடக்கூடாது. அப்படியானால் எமது மனச்சாட்சிக்கும் எமக்கும் உண்மை உடையவராக இருக்க முடியாது. சுதந்திரம் என்பதின் அர்த்தம் தனக்குரிமையுடையதாக இருப்பதேயாகும். அதாவது தார்மீக ஆன்மாவுக்கு உண்மை உடையதாக இருத்தலாகும். அது நல்வாழ்வு நடத்துவதாலேயே உண்டாகும். நல்வாழ்வு வாழ்ச் சட்டம் இடமளியாவிட்டால் நற்பிரசையாயுள்ளவன் அச்சட்டத்தை எதிர்க்க வேண்டும். அதன் விளைவுகளை ஏற்க வேண்டும். அவ்விளைவு எத்துணை கொடியதொன்றென்றாலும் பரவாயில்லை. சமூக பெருநலத்தை உத்தேசித்து அவ்வாறு செய்ய வேண்டும். அதாவது சுதந்திரத்தின் அர்த்தமே இதுதான். எதிர்ப்பதற்குத் தைரியமுடையவராயிருத்தல் என பேர்லிக்ஸ் (Pereelis) கூறியுள்ளார்.

சமூகக் கோரிக்கைகளுக்கு செவிசாய்க்கவும் அரசியல் சுதந்திரத்தைப் பெறவும் அரைசையோ, ஆள்வோரையோ நிர்ப்பந்தப்படுத்த தாபன முறையிலமைந்த மூலாதார நிபந்தனைகள் அவசியம். ஆள்வோருக்கு எதிராகத் தனிமனிதனுக்கவசியமான பாதுகாப்புக்களைச் செய்ய வேண்டும். இவை எழுத்து மூலம் அமைந்த சட்டங்களில் எழுதப்பட்டிருக்க வேண்டும். இங்கோ தரமான உரிமைகள் காசற வடிவில் எழுதப்பட்டிருக்க வேண்டும். அரசோ அதனுடைய காரிய கர்த்தாவோ அவற்றில் தலையிடுவது கஸ்டமானதாயிருக்கும். தான்தோன்றித்தனமான அவ்வுரிமைகளை மீறிய நடவடிக்கைகளைத் தடுப்பதே இதன் நோக்கமாயிருக்க வேண்டும்.

சுதந்திரம் என்பது ஒருவனின் சுயதருமம் அல்லது சுய நிர்ணயம் தான் என்று பெசாங்குவே கூறுகிறார். அவர் காணும் சுதந்திரம் ஏதோ ஒன்றிலிருந்து விடுதலை பெறுவதை மட்டும் குறிப்பிடுவதன்று. ஏதாவது செய்வதற்கான உரிமையும், ஏதாவது ஒரு நிலையை எய்துவதற்கான வாய்ப்பையும் பெறுவதையே குறிக்கின்றது. வெளிக்குறுக்கீடு அல்லது அடக்குமுறை மூலம் தான் சுதந்திரத்துக்கு வரம்பு விதிக்கப்படலாம். உணர்ச்சிகள், ஆசை, நோக்கங்கள் இவற்றுக்கு உட்படுவது தான் படுமோசமான அடிமைத்தனம் என்கிறார்.

தன் இயல்பான நற்குணத்துடன் இருக்கும் போது தான் மனிதன் சுய ரூபத்துடன் இயங்குபவன் ஆகின்றான். அவன் தனது நிரந்தரமான விருப்பங்களுக்கு உட்பட்டு நடப்பவன் ஆகின்றான். இது தான் மனிதனுடைய உண்மையான சொருபம். எனவேதான் அவனுடைய சுய தருமமே சுதந்திரம் ஆகிறது. சுதந்திரமான நிலையில் தான் எவனும் தனது உண்மையான சுபாவத்தை வெளிப்படுத்துகிறான். அந்நிலையில் தான் அவன் சிறந்தும் விளங்குகின்றான். தான் விரும்பும் உயர்ந்த லட்சியத்தை எய்துகின்ற போது தான் மனிதன் உண்மையான சுதந்திரம் பெறுகிறது.

திரத்தை எய்துகிறான் என்று கூற முடியும். அவனுடைய லட்சியம் நன்மையைத் தன்னுள் கொண்டதாக அமைய வேண்டும். அத்தகைய இலட்சியத்தின் தூண்டுதலுக்கிணங்க நடப்பதில் தான் அவன் சுதந்திரத்தைக் காண்கிறான். அவ்வித உயரிய இலட்சியம் அவனுக்கில்லை எனில் வெளியே அவன் உண்மைக்கெதிரான வெறிகளுக்கும் அரசாங்கங்களுக்கும் பலியாகி விடுகிறான். அவ்வித தீய சக்திகளே அவனை அடிமைப்படுத்துகின்றன.

உணர்ச்சிகள் கண்முடித்தனமாக பிறப்பிக்கும் கட்டளைகளை ஏற்காமல், மனிதனுடைய உண்மையான ஆத்மா பிறப்பிக்கும் உத்தரவுக்கு இணங்குவதே சுதந்திரமாகும். தன் சன்மார்க்க சுபாவத்திற்கு இணங்க நடக்கும் போது சுதந்திரத்திற்கான விதிகளை நிறைவேற்றி வருகின்றான். மனிதன் தனக்குத் தானே நிர்ணயித்துக் கொள்ளும் உரிமையைப் பொறுத்தே இச் சுதந்திரத்திற்குப் பொருள் ஏற்படுகின்றது. தனக்குத் தானே என்ற நிலையில் சரியான பொருளையும் நன்கு தெரிந்து கொள்ள வேண்டும். இது வெறும் தோற்றமளிக்கும் மனநிலை அன்று. மனிதன் விரும்பும் தன்னிலையையே குறிக்கின்றது. இத் தன்னிலையை எய்துகிற இலட்சியம் நிறைவேறும் போது தான், மனிதன் உண்மையான சுதந்திரத்தை அநுபவிக்கிறான் என்று கொள்ள வேண்டும். எனவே மனிதன் தானாகவே இருக்கின்ற நிலையே தான், அதாவது அவன் பரிபூரணமா தன்னிலையை எய்துகிற நிலையே தான் சுதந்திரமாகும்.

பொசாங்குவே இந்தப் பிரச்சினையையும் சரி, மற்றப் பிரச்சினையையும் சரி ஒரு வேதாந்தியின் மாறல் போக்குடன் தான் அணுகுகிறார்.

மனிதன் தானாகவே கடமையின் கட்டளைக்குக் கீழ்ப்படிவதைச் சாதாரணமாகக் காணமுடியாது. சிலசமயம் அவனால் உண்மையான நன்மை எதுவென்று உணர முடிவதில்லை. மற்றும் சில வேளைகளில் அவன் தெரிந்தே நேர்மையான பாதையிலிருந்து விலகிச் செல்கிறான். எனவே தான் அவன் தானாகவே கடமையின் கட்டளையின்று விலகிச் செல்கிறான். ஸ்தாபன ரீதியான வாழ்க்கையில் மதிப்பையும், அதன் விளைவுகளையொட்டி நடப்பதன் அவசியத்தையும், தார்மீக பண்பாட்டு வழியில் வாழ்வதின் சிறப்பையும், அவன் உணர்கிற போதுதான் அவனும் பரிபூரணமாகத் தன்னிலையை எய்தக்கூடிய வழிகாட்டும் பாதையில் அடியை எடுத்துவைக்க முடிகின்றது. இவ்வித தன்னிலையை எய்தக்கூடிய பாதையில் செல்கிறார்களா, செல்ல முடியுமா என்பதை ஆராய்ந்தால் தான் சுதந்திரமாக இருக்கக் கட்டாயப்படுத்தப்படுகிறோம் என்ற பொசாங்குவேயின் கூற்றினைப் புரிந்து கொள்ளாமல், எந்தச் செயல்பகுத்தறிவுள்ள அல்லது சன்மார்க்க விருப்பத்தை ஊர்சிதம் செய்வதாயுள்ள இன்றியமையாத நிலையைப் பிரதிபலிக்கின்றதோ அதுவே தமது பரிபூரணமான வாழ்வுக்கு வழிசெய்யவல்ல ஸ்தாபன முறையையும்

தோற்றுவிக்கிறது. இவ்விதம் உருவாகும் ஸ்தாபனமுறையே நமது சுதந்திரத்தின் வடிவமாகிறது. அத்தகைய அமைப்புக்கே, எம்மிடமிருந்து விசுவாசத்தையும் கட்டுப்பட்டு நடந்து கொள்ளவல்ல பயபக்தியையும் பெற அருகதை உண்டு.

பொசாங்குவேயின் கருத்துப்படி சுதந்திரத்தின் அழித்தல் தன்மை பிறரிடமிருந்து ஏற்படக்கூடிய கட்டுப்பாடு அல்லது அடக்குமுறையற்ற நிலையையே குறிக்கும். அதன் ஆக்கத்தன்மையென்பது மனிதன் தன் சொந்த இழிவான உணர்ச்சியிலிருந்து விடுபடும் நிலையையே குறிக்கும். எனவே, மனிதன் எந்த நோக்கம் கொண்டு செயல் புரிகிறான் என்பதை வைத்தே இந்த வேற்றுமை கற்பிக்கப்படுகிறது என்பது புலப்படுகிறது. கீழ்த்தர உணர்ச்சிகள் உண்மையில் மனிதனுக்குச் சொந்தமல்ல என்றே பொசாங்குவே கருதுகிறார். அவ்விதமானால் கீழ்த்தர உணர்ச்சியிலிருந்து விடுதலை பெறுவதானது, வெளி அடக்குமுறையிலிருந்து விடுதலை பெறுவதற்குச் சமமாகிறது. எனவே மீண்டும் அது சுதந்திரத்தின் அழித்தல் தன்மையைப் பெற்றதாகி விடுகிறது. ஆகவே இலட்சியவாதிகளில் சுதந்திரம் சாத்தியமுள்ளதாக இருக்க வேண்டுமேயானால், கீழ்த்தர உணர்ச்சிகள் பிரத்தியட்சமானவையாக இருக்க வேண்டும் என்றாகி விடுகிறது. ஆனால் இதைத்தான் அவர்கள் மறுக்கிறார்கள்.

இவ்விடத்தில் பொசாங்குவேயின் வார்த்தையினை பிளாமேனட்ஸ் மறுத்துக் கூறுகிறார். கீழ்த்தர உணர்ச்சிகள் இருக்கத்தான் செய்கின்றன. இதில் ஐயமில்லை. ஆனாலும் அது உண்மையாக இருக்க வேண்டுமென்ற கட்டாயமும் இல்லை. மனிதனுடைய தன்மையில் கலந்திருப்பதாக அவை தோற்றந்தான் அளிக்கின்றன என்பதாலும், அதன் விளைவாக மனிதனுடைய தன்மையில் ஒரு பகுதி என்ற உணர்ச்சி ஏற்படுவதாலும், அவற்றினின்றும் விடுபடுநிலையானது ஆக்க சுதந்திரமாகப் பொருள்படுகிறது. வெளி அடக்குமுறையினின்றும் விடுதலையளிக்கும் சுதந்திரத்தை, வெறும் விவகாரமாக மட்டும் எண்ணிவிடக்கூடாது. எனவே இலட்சியவாதிகளின் சுதந்திரக் கருத்தைச் சாத்தியமானதாகக் குவது, கீழ்த்தர உணர்ச்சிகளின் பிரத்தியட்ச நிலை அல்லது உண்மையின் உருவெளித் தோற்றமேயாகும். கீழ்த்தர உணர்ச்சிகளைத் தடுத்து ஒதுக்கி, சமன்படுத்தனாலன்றி தூய உணர்ச்சிகள் உயிர்தரிக்கா இதில் தான் ஆக்க சுதந்திரம் அடங்கியுள்ளது.

பொதுசன அபிப்பிராயம்

ஆரம்பகாலங்களில் ஆட்சியாளர்கள் தெய்வீக உரிமை உள்ளவர்கள் என நம்பியதனால் மக்கள் கீழ்ப்படிவுள்ளவர்களாக ஆட்சியாளர்களின் நடத்தைகள் பற்றிக் கேள்வியோ, கண்டனங்களோ தெரிவிக்காது இருந்தனர். ஆனால் ஜனநாயகம் வளர்ச்சியடைந்து பரவிய போது மக்களுடைய நலன்களைச் சிறப்பாகச் செயற்படுத்துவதற்கான கருவியே அரசாங்கம் எனவும், அரசாங்க உத்தியோகத்தர்கள் மக்களின் விருப்பத்தைச் செயற்படுத்தும் பொதுச் சேவையாளர் என்ற கருத்தும் வளர்ந்தது. அரசாங்கத்தைப் பற்றிய இத்தகைய நோக்கம் மாற்றமடைந்ததற்குப் பொதுசன அபிப்பிராயத்தின் வளர்ச்சியும், அதிகாரமும், அதனை வெளிப்படுத்துவதற்கான முறைகளின் அபிவிருத்தியுமே பிரதான காரணமாகும். மேலும் பொதுக் கல்வி வளர்ச்சியினால் மக்களின் புத்திசாதுரியம் வளர்ந்தமையும், தேர்தல் தொகுதி வளர்ச்சியும் மக்களை அரசாங்கத்தில் பங்குபெற வைப்பதை ஊக்கியது. வெகுசனத் தொடர்பு சாதனங்களின் வளர்ச்சி பொதுமக்களுக்கு எப்போதும் செய்திகளை வழங்கிக் கொண்டிருந்தது. பொது அபிப்பிராயம் என்று நாம் பொதுவாகக் கொள்ளும் அம்சம் பொதுத்தன்மையற்றதும், அபிப்பிராயமல்லாதது என்றும் கண்டிக்கப்படுகின்றது. சிறிய சிறுபான்மை அல்லது ஊன்றிய நலனுள்ள வர்க்கம் - அல்லது சில தலைவர்களின் அபிப்பிராயங்கள் தான் செல்வாக்குச் செலுத்துகின்றன. வழமையாகப் பொதுமக்கள் அறியாமையில் சிக்குண்டு அல்லது தவறான செய்திகளைப் பெறுபவர்களாக உள்ளனர். இதனால் பொதுசன அபிப்பிராயம் என்பது உண்மையில் பொதுவானதாகவே இருப்பதில்லை. இதனைவிடத் தர்க்கத்திற்குரிய பிரச்சினைகளில் இரு எதிர் எதிரான அபிப்பிராயங்கள் நிலவுவதுமுண்டு. வேறு சில சந்தர்ப்பங்களில் ஒன்றுடன் ஒன்று கலக்கும் பல வேறுவிதமான மனோபாவம் நிலவுவதுமுண்டு. இத்தகைய சந்தர்ப்பங்களில் பொது அபிப்பிராயம் என்று கொள்ளக் கூடிய விதத்தில் பொது மன்னிப்பு எது என்பதை அறிவது கஷ்டமாகவிருக்கும்.

பொது அபிப்பிராயம் என்பது வழமையாகக் குழப்பமான பொது அபிப்பிராயங்களது கூட்டாகவே இருக்கும். அபிப்பிராயம் என்பது பரிசீலனைக்கு எடுத்துக் கொள்ளப்படும் விடயத்தைப் பற்றிய சரியான அறிவும், ஆழமான சிந்தனையின் பின்பு எடுத்துக்கொள்ளும் முடிவு அல்லது தீர்ப்பையும் வேண்டி நிற்கின்றது.

அபிப்பிராயம் என்று கொள்ளப்படும் பல, ஏற்கனவே கொள்ளப்பட்ட தப்பிப்பிராயமாகவோ, நம்பிக்கையாகவோ அல்லது அவசர முடிவாகவோ, மரபுக் கொள்கையாகவோ இருக்கும். அபிப்பிராயத்தை உருவாக்குவதற்கு அவசியமான சிரமமான சிந்தனையினைச் செய்வதற்குச் சில ஆட்களிடமே அறிவும், விருப்பமும் இருக்கும். பெரும்பாலானவர்கள் மற்றவர்களால் உருவாக்கப்பட்ட எண்ணங்களை ஏற்று அவை தமது எண்ணம் என நம்புகின்றனர். பொது அபிப்பிராயம் வழமையாகச் சிறிய குழுவான தலைவர்களாலேயே உருவாக்கப்படுகிறது. தனிப்பட்டவர்களுக்கு அபிப்பிராயத்தை உருவாக்கும் அறிவு, நேரம், ஈடுபாடு என்பன இல்லாததால் சிறிய குழுவான தலைவர்களின் அபிப்பிராயத்தை ஏற்கிறார்கள்.

அரசியல் தலைவர்களது தீர்க்கதரிசனம், பொதுநலம் என்பவற்றிலேயே பொது அபிப்பிராயத்தின் பலம் தங்கியுள்ளது. பிரச்சனைக்குரிய விடயத்தின் விசேட அறிவினைப் பிரதிநிதித்துவப்படுத்தும் ஒழுங்குபடுத்தப்பட்ட அபிப்பிராயமே, அரசாங்கத்தின் தேவைக்கான தாக்கமான பொது அபிப்பிராயமாக அமையும். ஒழுங்குபடுத்தப்பட்ட, சத்தமிடும் சிறுபான்மை, அடிக்கடி தனது அபிப்பிராயமே பெரும்பான்மையின் அபிப்பிராயம் என நிலைநிறுத்தப் பார்க்கும்.

பொது அபிப்பிராயம் தாக்கமானதாகவும், பலமானதாகவும் இருக்க வேண்டுமாயின் பின்வரும் முன் நிபந்தனைகள் அவசியம்:

1. பொது மக்கள் புத்திசாலிகளாகவும், பொது விடயங்களில் தொடர்ச்சியான ஈடுபாடுள்ளவர்களாகவும் இருக்க வேண்டும்.
2. சனத்தொகை ஒருமைப்பாடுடையதாகவும், ஒரு பொதுவான நலன்களையுடையதாகவும் இருக்க வேண்டும்.
3. இனம், மதம், வர்க்க நலன்கள் என்பவற்றில் பாரிய வேறுபாடுகள் நிலவினால், பொதுவான அபிப்பிராயம் உருவாவது கஷ்டமாகும்.
4. அரசாங்கத்தின் இயல்பு பற்றியும், தேசிய இலக்குப் பற்றியும் மக்களிடையே ஒருவித ஒருமைப்பாடு நிலவுதல் வேண்டும்.
5. வெகுசன செய்தித் தொடர்பு சாதனங்கள் பரவலானதாகவும், நேர்மையானதாகவும், சுயநலமிகளுக்கு இடம் கொடாததாகவும் இருத்தல் வேண்டும்.
6. அபிப்பிராயம் தெரிவிக்கும், உரையாடும் சுதந்திரம் நிலவுதல் அவசியம்.

7. சிறுபான்மைக் குழுக்கள் சமாதானமுறையில், தமது கருத்துக்களை வெளியிட உரிமையிருக்க வேண்டும்.
8. எல்லாவிதமான அபிப்பிராயங்களும், சுதந்திரமாக வெளிப்படுத்தப்பட்டுப் போட்டியிட இடமிருக்க வேண்டும்.
9. பெரும்பான்மையோரின் விருப்பம் தெளிவாகவும், நீதியானதாகவும் வெளிப்பட இடமிருக்க வேண்டும். இதனைச் சிறுபான்மை ஏற்க வேண்டும்.

ஒரு சனநாயக அரசின் வெற்றி, பலம் வாய்ந்த பொதுசன அபிப்பிராயத்திலேயே தங்கியுள்ளது. இதற்கு எதிராக ஏதோ ஒரு வகையான சர்வாதிகாரமாகவே இருக்கும்.

பொதுசன அபிப்பிராயத்தின் மீது செல்வாக்குச் செலுத்தும் வழிகள்

பொது அபிப்பிராயத்தின் முக்கியத்துவம் காரணமாக, நவீன சனநாயக அரசுகளில் பெரும் ஒழுங்கமைப்புகள், பெரும் பணம் செலவு செய்து மக்களின் அரசியல் சிந்தனைகளை வழிப்படுத்தப் பிரசாரங்கள் செய்தின்றன. இது நேர்மைமுறையில் மக்களுக்குக் கல்வி புகட்டவும், அவர்களது ஆர்வத்தை அதிகரிக்கச் செய்யவுமான முயற்சியாகும். இதனால் சனநாயகமும், பிரசாரமும் பக்கம் பக்கமாக வளர்ச்சியடைந்து வந்துள்ளன.

பொது அபிப்பிராயத்தை உருவாக்கும் முகவர்களுள் பிரதானமானது, பத்திரிகையாகும். குறிப்பாகப் புதினத்தாள்கள், சஞ்சிகைகள், புத்தகங்கள் என்பனவாகும். புதினத்தாள்கள், அதன் புதினங்கள், ஆசிரியர் தலையங்கம் என்பவற்றினூடாக உண்மைகளைத் தந்து அதற்கு விளக்கமளித்து தமது அபிப்பிராயத்தை வெளிப்படுத்துகின்றன. உண்மைகள் சரியாகவும், பக்கச்சார்பற்றும் வெளியிடப்பட்டால் புதினத்தாள்கள் குடிமக்களுக்கு அளவிட முடியாத சேவை செய்கின்றன எனக் கொள்ளலாம். ஆனால் பொது அபிப்பிராயம் வெளியிடப்படும் புதினத்தின் மாதிரி, புதினத்துக்குக் கொடுக்கப்படும் நிறம் என்பவற்றால் பாதிப்புக்குட்படுகிறது. புதினத்தாள்களுக்கு புதினங்கள் தரப்படுவதால் இத்தகைய புதினங்களை அரைகுறையாகவும், தமது நலன்களுக்கு ஒத்தவாறும் பிரசுரிப்பதால், பொது அபிப்பிராயத்தைத் தவறான வழியில் நடத்தக்கூடும். இன்று வானொலி, நிழற்படம் என்பன புதினத்தாள்களின் இடத்தைப் பெற்று வருகின்றன. இவை இலட்சக்கணக்கான மக்களைச் சென்றடையக்கூடியவை. தலைவர்களாலும், மற்றைய பொது மனிதர்களாலும் அபிப்பிராயத்தை இவை பொது மக்களிடையே பரப்புகின்றன.

மேலும், சுவரொட்டிகள், Posters, Placards, Billboards என்பனவும் புதினத்தாள்களை வாசிக்காதோரைக் கவர்கின்றன.

அரசியல் கட்சிகள் தமது நண்பர்களுக்கு உகந்தவாறு பொது அபிப்பிராயத்தை உருவாக்குவதற்காகப் பெரும் பிரச்சினைகளை நடத்துகின்றன. இவை மேடைப் பேச்சு, பிரசார நூல்கள், documents, துண்டுப் பிரசுரங்கள், சுவரொட்டிகள் போன்ற பிரச்சினைகளை மேற்கொள்கின்றன. அரசியல் கட்சிகளுக்கு மேலாக பல சங்கங்கள் சில அரசாங்க கொள்கைகளைக் கடைப்பிடிக்கச் செய்வதற்காகப் பொது அபிப்பிராயத்தின் மீது செல்வாக்குப்பெற முயற்சிக்கின்றன.

உ + ம்: ஐக்கிய அமெரிக்காவில்

(i) Mix Lican Federation of Calour

(ii) Congress of Industrial Organization Political Committee

மேலும் பொது, தனியார் முகவர்களும் மக்களுக்குத் தகவல்களைத் தருகின்றன. இவற்றில் மருத்துவ சங்கம், சட்டத்தரணிகள் சங்கம் ஆகியன Medical and Bar Association முக்கியம் பெறுகின்றன.

அரசியற் கட்சிகள்

அரசியற் கட்சிகள் என்ற பதம் 19ஆம் நூற்றாண்டில் ஐரோப்பா-விலும், ஐக்கிய அமெரிக்காவிலும் பிரதிநிதித்துவ ஸ்தாபனங்களின் அபிவிருத்தியோடும், வாக்குரிமை விஸ்தரிக்கப்பட்டதோடும் எழுச்சி-யடைந்தவையாகும். ஒன்று அல்லது ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட கட்சிகள் தேர்தல் போட்டியினூடாகப் பொதுப் பதவிகளைக் கைப்பற்றுவதை நோக்கமாகக் கொண்ட ஒழுங்கமைப்புகளையே அப்பதம் குறித்து நிற்கிறது. தேர்தல் போட்டிகளில் ஈடுபடாத அரசியல் ஒழுங்கமைப்பு-களையும் சேர்த்துக் கொள்ளும் வண்ணம் கட்சி என்ற பதம் இப்போது விரிவடைந்துள்ளது.

கட்சி என்பது ஒழுங்குபடுத்தப்பட்ட அபிப்பிராயம் என டிஸ்ரேலி (Disraeli) குறிப்பிட்டார். ஆனால் ஒரு நூறு வருடங்களுக்கு முன்பே கட்சி என்பது மேற்சொன்ன கருத்தைவிடப் பரந்ததாயிருந்தது என்பது அவருக்குத் தெரியும். கட்சிகள் கொள்கைகள் அல்லது சித்தாந்தங்கள் (கருத்தொருமைப்பாடு) உள்ளடக்கிய அமைப்புகள் என்ற இன்னொரு கருத்தும் உண்டு. ஆனால் டுவெயர் (Duverger) கருத்தொருமைப்பாடு என்பது கட்சி நடைமுறையிலிருப்பதற்கான பல காரணிகளுள் ஒன்றே-யாகும் என்றார்.

டுவெயரின் கருத்துப்படி கட்சிகள் பொதுமக்களை அரசியல் முறையினுள் கொண்டுவர உதவுகின்றன. ஆகவே கட்சிகள் உள்ளூர் அல்லது தனிப்பட்ட நலன்களின் கூட்டுத்தொகை மாத்திரமல்ல, தெருவில் காணும் மனிதனுக்கு அரசியலில் ஒரு குரல் வழங்கும் அல்லது வழங்குவோம் எனப் பிரசாரம் செய்யும் அமைப்புகளுமாகும்.

ஆகவே அரசியல் கட்சி என்பது, ஓர் அரசியல் அலகாக ஒன்று-பட்டுச் செயற்படும் குடிமக்களை உள்ளடக்கிய, கிட்டத்தட்ட ஒழுங்கு-படுத்தப்பட்ட குழுவெனலாம். அரசின் பிரதான அரசியற் பிரச்சினைகள் வாதப் பிரதிவாதங்கள் பற்றித் தெளிவான அபிப்பிராயங்களும், இலக்குகளும் கொண்டவை. ஒன்றிணைந்து செயற்படுவதினூடாக இது அரசாங்கத்தினைத் தனது கட்டுப்பாட்டினுள் வைத்திருக்க முயற்சி-க்கும். நவீன அரசியலில் கட்சிகள் அதி முக்கியத்துவம் வாய்ந்த பணிகளை ஆற்றுகின்றன. வெகுசன சமூகத்தின் சமூக, அரசியல்

அபிவிருத்தியின் இன்றியமையா முகவர்கள் என அவற்றைப் பலரும் கொள்கின்றனர். கட்சி என்ற சொல் அதன் கருத்தினைப் பொறுத்து ஒப்பீட்டளவில் புதியதாகும். எட்மன்ட் பேக் (Edmand Burk) "தாம் உடன்படுகின்ற சில குறிப்பிட்ட இலட்சியங்களின் அடிப்படையில், தமது ஒன்று சேர்ந்த முயற்சிகளினூடாகத் தேசிய நலனை உயர்ந்த ஒரு குழுவான மனிதர்கள் ஒன்று சேர்தலே கட்சி" என வரைவிலக்கணப் படுத்தியபோது, அச்சொல் ஒப்பீட்டளவில் புதிதாகவிருந்தது. பிரசித்தி பெற்ற பேர்க்கின் இவ்வரைவிலக்கணத்தின் பின்பு, சம காலத்தில் மொறிஸ் டுவெயர் (Maurice Duverger) "மிகவும் நாகரிகமடைந்த நாடுகளில் கட்சிகள் செயற்படுகின்றன. மற்றவற்றில் அவற்றைப் பின்பற்ற முயற்சிகள் எடுக்கப்படுகின்றன" எனக் கட்சிகள் பற்றி அவதானிக்கும்வரை கட்சிகள் கிட்டத்தட்ட உலகளாவிய வளர்ச்சி பெற்றுள்ளன.

அண்மைக்காலம் வரை அரசியல் ஆய்வில் கட்சிகள் பற்றிய ஆய்வு உதாசீனம் செய்யப்பட்ட ஒரு பகுதியாகவே இருந்து வந்துள்ளது. 1951இல் டுவெயர் மேற்கொண்ட கட்சிகள் பற்றிய ஆய்வும், அரசியல் கட்சிகளின் விஞ்ஞானம் பற்றி கோட்பாடுரீதியாக ஒரு கட்டுமானத்தை அபிவிருத்தி செய்ய முயற்சித்ததிலிருந்து ஒப்பீட்டு ஆய்வில் கட்சிகள் ஒரு முக்கியத்துவம் வாய்ந்த அம்சமாகி விட்டது. டுவெயரினதும் மற்றையோரினதும் கட்சிகள் பற்றிய கருத்துக்களைக் கவனத்துள் கொண்டு 1954 இல் சிக்மண்ட் நியூமன் (Sigmund Meuman) பின்வருமாறு ஒரு கருத்தினை வெளியிட்டார்: "காலங் கடந்து இறுதியாக எமது ஆய்வைப் பொறுத்து அரசியல் கட்சிகள் மத்திய மயமானதொரு பங்கினைப் பெறத் தொடங்கியுள்ளன". அவரைப் பொறுத்தது நவீன அரசியலில் அரசியல் கட்சிகளே உயிர்ப்பு மையமாகவும், ஒப்பீட்டு அரசியல் ஆய்வின் பிரதான பகுதியாகவும் அமைந்தது. "அரசியல் கட்சிகளினூடாகவே வேறுபட்ட கண்டங்களினது பலதரப்பட்ட இயல்புகளும், அவற்றின் மாறி வருகின்ற வாழ்வும், எப்போதும் வெளிக்கொணரப்படலாம்" எனவும் அவர் வாதிட்டார். டேவிட் ஈ அப்டர் (David E Apter) "அரசியல் கட்சிகள் பற்றிய அவதானமே எந்த ஒப்பீட்டு அரசியல் ஆய்விலும் மத்திய மயமானதாகும்" என்று வாதிட்டார். அவேறி லிர் சேர்சன் (Avery Lei Serson) "ஒப்பீட்டு அரசியல் ஆய்வில் அரசே மையமாக இருந்தமையை மாற்றி அல்லது மாற்றச் செய்யுமளவுக்கு நவீன அரசியல் வாழ்வில் கட்சிகள் மிக முக்கியத்துவம் பெற்று விட்டன" என்று நிலைநாட்டினார்.

அரசியல் கட்சிகள் பற்றி ஆராயும் பெரும்பாலான மாணவர்கள் கட்சிகளின் தோற்றப்பாடு, வளர்ச்சி என்பவற்றை நவீன சனநாயக அரசாங்கங்களின் தோற்றப்பாட்டுடன் தொடர்புபடுத்துகின்றனர். மக்ஸ் வெபர் (Max Weber) இன்றைய வெகுசனக் கட்சிகள் பற்றிக் கூறும் போது

அவற்றைச் சர்வசன வாக்குரிமை, மக்கள் அபிப்பிராய சனநாயகம் என்பவற்றின் குழந்தைகள் என்றார். நிலப்பிரபுத்துவ அமைப்பில் தனிப்பட்டவர்களைப் பின்பற்றுதல், அதாவது முக்கியஸ்தர்களது கட்சிகளாகவிருந்து, மக்கள் அபிப்பிராயத்தின் வடிவங்களாக கட்சிகள் பெற்ற ஒழுங்கமைப்பு வளர்ச்சியானது. வாக்குரிமை விஸ்தரிப்பு வாக்குகளை ஒழுங்கமைக்க வேண்டிய தேவை என்பனவே தூண்டியுள்ளன எனவும் அவர் குறிப்பிட்டார். வெபரைப் போலவே டுவெயரும் சர்வசன வாக்குரிமை விஸ்தரிப்பையும், கட்சிகளின் தோற்றப்பாட்டினையும் இணைக்கிறார். இருந்த போதிலும் டுவெயர் வேட்பாளர்களை அறிமுகப்படுத்தித் தமது பக்கத்துக்கு வாக்குகளை வசீகரிக்கும் திறமை மிக்க குழுக்களைக் கொண்டு, வாக்காளரை ஒழுங்குபடுத்துவதற்கு மட்டுமல்லாது பாராளுமன்ற அங்கத்தவர்கள் தம்மிடையே பொதுவாக உள்ளனவற்றை அடிப்படையாகக் கொண்டு, தம்மைக் குழுக்களாக அமைத்து ஒத்துழைத்துச் செயற்படவும் கட்சிகள் எழுச்சியடைந்தன. ஆகவே பாராளுமன்றத் தேவைகளும் ஒரு முக்கிய காரணி என வாதிட்டார். மக் ஐவர் (Mac Iver) பெரும் அளவிலான சனநாயகத்தின் தோற்றப்பாட்டினை - அதாவது பொதுசன அபிப்பிராயத்தை கட்சிகள் ஒழுங்கமைப்பது என்பது தவிர்க்கமுடியாதபடி பின்பற்றியது என வாதிட்டார். றோசிற்றர் (C. Rosister) என்பவர் கட்சிகளும் - சனநாயகமும் ஒன்றாகவே தோற்றம் பெற்றன என்றும், இவ்விரண்டுக்குமிடையிலான நெருக்கமான தொடர்பிலேயே அவற்றின் வாழ்வும் அபிவிருத்தியும் தங்கியுள்ளன என்றும், அவற்றில் ஏதாவதொன்று பலவீனமடைந்து வீழ்ச்சியடைந்தால் மற்றையதும் அதனுடன் வீழ்ச்சியடையும் எனவும் வாதிட்டார். மேற் கூறப்பட்ட கருத்துகள் யாவும் கட்சிகள் ஒரு சனநாயக அரசியல் ஒழுங்குபாட்டுடன் மிக அன்னியோன்னியமான தொடர்பினைக் கொண்டுள்ளன என்பதைத் தெளிவாக்குகின்றன.

நியூமன் ஒரு கட்சி தனியே அதன் அங்கத்தவர்கள் ஆதரவாளர்களிடையே நிலவும் ஒத்த கருத்தினை மாத்திரம் அடிப்படையாகக் கொண்டதல்ல, மற்றைய குழுக்களிடையே அபிப்பிராயத்திலிருந்து வேறுபடுதலினையும், அடிப்படையாகக் கொண்டுள்ளது என்றும் அதிகாரத்தினைப் பெறுவதனை நோக்கமாகக் கொண்டும் மக்களை ஒன்றுபடுத்தலினையும், வாக்காளரை - மக்களைத் தீவிரமாகப் பங்குபற்றவைத்தலினையும் நோக்கமாகக் கொண்டும் இயங்கும் என்றும் எடுத்துரைத்தார்.

சனநாயக அரசாங்கத்தினது பொது, சிறப்பு வளர்ச்சி என்பவற்றில் கட்சிகள் பிரதான பங்கு கொள்கின்றன என்பது இப்போது ஏற்றுக் கொள்ளப்படுகின்ற போதிலும், கட்சிகள் தோற்றம் பெற்ற ஆரம்ப கட்டத்தில் இது ஒரு பொது அம்சமாக இருக்கவில்லை என்பதோடு

அப்போது கட்சிகள் சனநாயக அரசாங்கத்துக்கு ஆபத்தானது எனவும் கொள்ளப்பட்டன. ஏனெனில் மக்களிடையே பிளவுகளை ஏற்படுத்தும் அவற்றின் இயல்பு பற்றி ஜோர்ஜ் வாஷிங்டன் (George Washington) போன்றோர் கவலை கொண்டனர். மேலும் ஒரு கட்சியில் ஏற்படும் இப்பேராட்சிப் போக்குப் பற்றியும், இது ஏற்படுத்தக்கூடிய விளைவுகள் பற்றியும், பற்றோ (Pareto), மொஸ்கா (Mosca) என்போர் எடுத்துக் கூறினர். இந்தக் கருத்தினை ரோபேட் மிச்செல்ஸ் என்பவர் "சிலராட்சி இரும்புவிதி" என்பதினூடாக வெளிப்படுத்தினார்.

கட்சிகளுடைய சமூகப்பணிகள் பற்றியும், ரசியல் சமூக அபிவிருத்தியில் கட்சிகளுடைய பிரதானமான பணி பற்றியும் வற்புறுத்துவதே இப்போதைய போக்காகவுள்ளது. பொது விருப்பத்தை ஒழுங்குபடுத்துவதில் அவை ஆற்றும் பணியும் மக்களுக்கும் அரசாங்கத்துக்கும் இடையே அவை ஏற்படுத்தும் தொடர்புமே, கட்சிகளுடைய சமூகப் பயன்பாடு என்பது முக்கியமாக வற்புறுத்தப்படுகின்றது.

இத்தொடர்பில் கப்ரியல் அல்மன்ட் என்பவரின் கருத்துகள் அவதானத்துக்குரியவை. கட்சிகள் நவீன சமூகத்தில் பல்வேறு நலன்களது கூட்டுத்தொகையாக அமைவதோடு அரசியலில் உயர்ந்தோர் குழுவினரைச் சேர்த்துக் கொள்வதில் ஒரு பிரதான பங்கை வகிப்பதோடு, அரசியல் சமூக மயமாக்கலின் பலம் மிக்க முகவர்களாகவும் விளங்குகின்றன.

அரசியல் கட்சிகள் பற்றிய ஆய்வு இரண்டு பிரதான தன்மைகளை உள்ளடக்கியுள்ளது.

- (i) கட்சிகள் வரலாறு, அவற்றின் கொள்கைகள், ஒழுங்கமைப்பு, சமூகத்தளம், பலக்கட்டமைவு பற்றிய ஆய்வு.
- (ii) கட்சி அலகுகளிடையிலான போட்டி முறையிலமைந்த தொடர்பின் மாதிரிகள் பற்றிய ஆய்வு.

இவற்றுள் கட்சிமுறை என்பதை எடுத்துக் கொண்டால், போட்டி முறைகளே அலகுகளிடையேயான பரஸ்பர தொடர்புகளை நிர்ணயிக்கின்றன. பரஸ்பர தொடர்புகளின் மாதிரி வேறுபாடுகள் பற்றிச் சிந்திக்கும் போது முதலில் மனதில் எழுவது, தொடர்புபடும் கட்சிகளின் எண்ணிக்கையே. இந்தவகையில் கட்சிமுறைகளை மூன்றாகப் பிரித்தல் மரபு முறையானது. அவை முறையே :

- (i) ஒரு கட்சி முறை
- (ii) இரு கட்சி முறை
- (iii) பல கட்சி முறை என்பனவாம்.

ஒரு கட்சி முறை

சரியான அர்த்தத்தில் பார்த்தால் ஒரு கட்சி முறை என்பது கட்சிமுறையில் இடம்பெற முடியாது. ஏனெனில் இதன்கீழ் போட்டிக்கும், பரஸ்பர தொடர்புக்கும் இடமில்லை. அதே போன்று இரு கட்சி முறை என்பதையும் நடைமுறையில் காண்பதரிது. இரு கட்சிமுறைக்கும் பிரபல்யம் பெற்றுள்ள பிரித்தானியாவில் கூட பெரிய கட்சிகளோடு எப்பொதும் பல சிறிய கட்சிகள் நடைமுறையிலிருந்து வந்துள்ளன. பல கட்சிமுறை என்பது கூட, தர்க்க ரீதியில் பிரச்சினைகளை ஏற்படுத்துகிறது. ஏனெனில் இதன்கீழ் ஒரு நாட்டிலுள்ள சகல கட்சிகளையும் உள்ளடக்கமுடியும்.

இரு கட்சி முறை

இரு கட்சி முறைக்கும், பல கட்சி முறைக்குமிடையேயுள்ள வேறுபாடுகளைச் சுட்டிக்காட்டுவது எப்போதும் சிரமமாயுள்ளது. ஏனெனில், பிரதான கட்சிகளோடு சிறிய குழுக்கள் எப்பொதும் இயக்கத்தில் இருந்து வருவதனால், ஐக்கிய அமெரிக்காவில் சனநாயக, குடியரசுக் கட்சிகளோடு மிகச் சிறிய குழுக்களான தொழில், சோசலிஸ்ட், விவசாயினகள், முற்போக்குக் கட்சிகள் இருந்து வருகின்றன. சில சம அரசு சட்டசபைகளில் அல்லது மா நகர சபைகளில் இவற்றுள் ஏதோ ஒன்று குறிப்பிடத்தக்க செல்வாக்கினைச் செலுத்தக் கூடியதாகவுள்ளது. அடிக்கடி காங்கிரசில், சிலசமயம் செனேட்டில் கூட ஒரு சில ஆசனங்களைக் கைப்பற்றுகின்றன. இருந்தும் இவற்றுக்கும் பெரும் கட்சிகளுக்குமிடையில் வெளிப்படையாகத் தெரியும் பெரும் சமமின்மை வித்தியாசமும், இவை உள்ளூர் கட்சிகளாகவும் பெரும் கட்சிகள் நாடளாவிய கட்சிகளாயிருப்பதாலும், உதாரணமாக ஐக்கிய அமெரிக்கா ஒரு இரு கட்சி முறையையுடைய நாடு எனக் கொள்ளுதல் சாத்தியமாகிறது.

இங்கிலாந்தில் 1906க்கு முன்பு அதன் வரலாறு முழுவதும் இரு கட்சிகளைக் கொண்டிருந்தது. ஆனால் 1906இல் தொழிலாளர் இயக்கம் வளர்ச்சியடையத் தொடங்கியதிலிருந்து, அதாவது 1918இல் இருந்து விசேடமாக 1924இல் இருந்து படிப்படியாக லிபரல் கட்சி நீக்கப்படும் ஒரு வழிமுறையையும், ஒரு புதிய இரு கட்சி முறையைப் புனர் நிர்மாணஞ் செய்ய முற்பட்டதையும் காண்கிறோம். சம காலத்தில் இவ்வழி முறை முடிவுக்கு வருகிறது. ஏனெனில் லிபரல் கட்சி பாராளுமன்ற ஸ்தாபனங்களில் 96 % ஆனவற்றையே பெறுகிறது.

வரலாற்று ரீதியாக இங்கிலாந்திலும், அமெரிக்காலிலும் நீண்ட காலமாகப் பழக்கத்திலிருந்த (இரட்டைத் தன்மை) இருமை (dualism) தற்போதைய பலத்துக்கான வெளிப்படையான ஒரு காரணியாகும்.

ஆனால் நாம் தொழில் நுட்பம் சார்ந்த இன்னொரு காரணியினை மறக்கக் கூடாது, அது தேர்தல் தொகுதி முறையாகும். பின்வரும் முறையில் அதனை நாம் விளக்கலாம். எளிய பெரும்பான்மை தனிவாக்களிப்பு முறை இரு கட்சி முறைக்குச் சாதகமானது, அல்லது அதனை வளர்க்கிறது எனலாம். கிட்டத்தட்ட முழுமையான ஒரு தொடர்பினை இவற்றுக்கிடையே நாம் அவதானிக்க முடியும். எளிய பெரும்பான்மை தனி வாக்களிப்பு முறையும், இரு கட்சிமுறையும், எளிய பொரும்பான்மை தனி வாக்களிப்பு முறை (The simple majority single ballot system) கட்சிகளில் பிரிவுகள் ஏற்படும் போதும், புதிய கட்சிகள் தோன்றினாலும், இரட்டைத்தன்மையைப் பராமரிக்கும் தன்மை கொண்டது. ஒரு புதிய கட்சி தன்னை நிலைநிறுத்த வேண்டுமாயின், உள்ளூர் ரீதியில் பலமான ஆதரவையும் அல்லது தேசிய மட்டத்தில் மாபெரும் பலமான ஒழுங்கமைப்பைக் கொண்டிருத்தல் வேண்டும். இவற்றுள் முதலாவது மாதிரியில் அது தோற்றம் பெற்ற புவியியல் பிரதேசத்திலேயே கட்டுண்டிருந்து மெதுவாகவும், சிரமத்தின் மத்தியிலுமே எழுச்சியடையும். இரண்டாவது மாதிரியில் விரைவாக அபிவிருத்தியடைவதோ: இரண்டாவது பெரிய கட்சி என்ற ஸ்தானத்தையும் பெறும்.

இரு கட்சி முறை என்பது, ஆளும் கட்சியும் ஒரு எதிர்க்கட்சியுமே பிரதானமான இடம் வகிக்கும் முறையைக் குறிக்கும். இங்கிலாந்தையும், அமெரிக்காவையும் இம்முறைக்கு உதாரணமாகக் கொள்வர். இங்கிலாந்தில் கொன்சர்வேட்டிக் கட்சியும், தொழிற்கட்சியுமே மாறி மாறி ஆட்சிக்கு வருகின்றன. அமெரிக்காவில் சனநாயகக் கட்சியும், குடியரசுக் கட்சியுமே இருபெரும் கட்சிகளாகும்.

இரு கட்சிமுறையின் அனுகூலங்கள்

- (i) ஒரு உறுதியான பலமான அரசாங்கம் அமைய உதவும்.
- (ii) எதிர்க்கட்சி மிகவும் பொறுப்புணர்ச்சியுடன் செயலாற்றும்.
- (iii) மாற்றரசாங்கம் ஒன்றினை அமைப்பதற்கு எதிர்க்கட்சி எப்போதும் தயாராக இருக்கும்.
- (iv) மக்கள் தெளிவாக ஒரு அரசாங்கத்தை ஏற்படுத்த வாய்ப்புண்டு.

இரு கட்சிமுறையின் குறைபாடுகள்

- (i) சட்டமன்றத்தில் மிகுதிப் பெரும்பான்மையை ஒரு கட்சி பெறுமானால் தான் விரும்பியவாறு செயலாற்ற முற்படலாம்.
- (ii) கட்சி நலனுக்கேற்றவாறு சட்டங்கள் இயற்ற முற்படலாம்.
- (iii) மக்களுக்கு இரு கட்சிக் கொள்கைகளிலும் விருப்பம்

இல்லாவிடின், வேறொரு கட்சியைத் தேர்ந்தெடுக்க வாய்ப்பில்லை.

(iv) அமைச்சரவை சர்வாதிகாரமாக நடக்க வாய்ப்புண்டு.

பலகட்சி முறை

பலகட்சிமுறையினைப் பகுப்பாய்வு செய்வது கடினமானது. மூன்று கட்சிகள் என்பதிலிருந்து எண்ணிறந்த கட்சிகள் என்பது வரை கணக்கற்ற மாதிரிகளை இதன் கீழ் அடக்கமுடியும். ஒவ்வொரு மாதிரியின் கீழும் பல்வேறு வித்தியாசங்களுண்டு. இருந்தாலும் பலகட்சிமுறை எவ்வாறு நடைமுறைக்கு வந்தது என்பதைக் கொண்டு சில பொதுவான இயல்புகளைக் காணக்கூடியதாயிருக்கிறது. இரு கட்சிமுறையில் கட்சிகளிடையே இழுக்குகளும், பிரிவினைகளும் ஏற்பட்டு அவற்றிடையே தொடர்ந்து ஒரு பொது நிலைப்பாட்டில் செயலாற்ற முடியாது போகும் போது, அது பல கட்சிமுறைக்கு வித்திடுகின்றன எனலாம். இந்த முறையிலேயே சுவீற்சலாந்தில் தீவிரவாதிகளுக்கும், தாரண்மைவாதிகளுக்கும் (1848 இல்) ஏற்பட்ட பிரிவு ஆரம்ப இருகட்சிமுறையில் வெடிப்பை ஏற்படுத்தி ஒரு மூன்று கட்சிமுறையை உருவாக்கிற்று. (சோசலிஸ்டுக்கள்) இது பின்பு நான்கு கட்சி முறையானது. இது பிரான்சுக்கும் பொருந்தும். படிப்படியாக தீவிரவாதக்கட்சி ஆரம்பிக்கப்பட்டமை குடியரசுவாதிகளிடையே பிரிவினை ஏற்படுத்தியது. இதன் விளைவான 19ஆம் நூற்றாண்டின் முடிவின் போது மூன்று அடிப்படையான போக்குகள் தென்பட்டன. பழமைபேண்வாதிகள், மிதவாத குடியரசுவாதிகள், தீவிரவாதிகள்.

தேர்தல் தொகுதிமுறையைப் பொறுத்து இரண்டாவது வாக்களிப்பு முறையுடன் கூடிய எளிய பெரும்பான்மை முறை விகித சம பிரதிநிதித்துவமுறையும் பல கட்சி முறை வளர்ச்சியடைய உதவுகின்றன.

இரண்டுக்கு மேற்பட்ட கட்சிகள் நடைமுறையிலிருக்கும் முறையையே பலகட்சி முறை எனக் கொள்வர். பிரான்ஸ் இதற்கு ஒரு எடுத்துக்காட்டாகக் கொள்ளப்படுகிறது. நாட்டின் அபிப்பிராயத்தைப் பாராளுமன்றத்தில் சரியாகப் பிரதிபலிக்கப் பலகட்சிமுறை உதவுகிறது. பலகட்சி முறை உள்ள நாட்டில் கூட்டரசாங்கங்கள் அமைய வாய்ப்புகள் அதிகமாக இருப்பதால், அது உறுதியற்ற அரசாங்கத்துக்கு வழிவகுக்கும் எனப்படுகிறது. ஆனால் மக்களுக்குத் தாம் விரும்பிய ஏதாவது கட்சியைத் தேர்ந்தெடுக்கும் வாய்ப்பு இதன் கீழ் அதிகமாகும்.

அத்தியாயம் XVII

அமுக்கக் குழுக்கள்

அமுக்கக் குழுக்கள் சில வரையறைக்குட்பட்ட விடயங்கள் கொள்கைகள் மீது செல்வாக்குச் செலுத்துவதற்காக உருவாக்கப்படுகின்றன. சில சமயங்களில் ஒரே ஒரு விடயத்துக்காக மாத்திரம் அத்தகைய குழுக்கள் அமைக்கப்படலாம். உ + ம்: வர்த்தக ஒலிபரப்பு, விவசாயம், மரணவரி, முன்னைநாள் படைவீரரின் ஓய்வூதியம் என்பவற்றுள் ஒன்றுடன் மாத்திரம் தொடர்புபடலாம். இதற்காக இக் குழுக்கள் அரசாங்கத்தின் மீதோ, பாராளுமன்றத்தின் மீதோ, உள்ளூர் சபைகளின் மீதோ செல்வாக்குச் செலுத்த முயற்சிக்கின்றன. ஆனால் அவை தாமே அரசாங்கமாக நடக்க முற்படுவதில்லை. அதாவது இவை அதிகாரத்தைப் பெறுவதை நோக்கமாகக் கொண்டவை அல்ல. முன்னர் ஒரு காலத்தில் முக்கியத்துவம் பெற்ற ஆமுக்கக் குழுக்கள், வருங்காலத்தில் அத்தகைய முக்கியத்துவம் பெறாதும் போகலாம்.

அமுக்கக் குழுக்கள் தமது நடவடிக்கைகளைப் பெருமளவுக்கு அரசாங்கங்களினது ஒழுங்கான கட்டமைவுகளுக்குத் தக்கவாறு (அத்திட்டம்) அமைத்துக் கொள்வதில்லை. மாறாக அரசாங்கத்தில் பல்வேறு கருவிகளுக்கிடையேயுள்ள தாக்கமான அதிகாரப் பங்கீட்டின் மீதே செல்வாக்குச் செலுத்த விளைகின்றன. தீர்மானங்கள் எடுக்கும் வழிமுறையின் கட்டமைவு மீது மாத்திரமல்ல, அரசாங்க நடவடிக்கைகளுக்கான பிரதான வாய்க்கால்களின் மீதும் செல்வாக்குச் செலுத்துகின்றன. சில குறிப்பிட்ட சமூகங்களில் அமுக்கக் குழுவே அரசியலின் மாதிரியை நிர்ணயிக்கின்றன. அவை நேரடியாகப் பாதிக்கும் உள்பாங்கு, மறைமுகமாகப் பாதிக்கும் உள்பாங்கு, அரசியல் திட்டத்துக்குப் புறம்பான உள்பாங்கு என வேறுபடும். பிரித்தானியாவில் இம்மூன்று காரணிகளும் தனியொரு திசையிலேயே செல்கின்றன. அங்கு அமுக்கக் குழு நடவடிக்கைகள் நிர்வாகத் திணைக்களங்களை நோக்கியே அறிவுறுத்தப்படுகின்றன. அங்கு தீர்மானங்களை எடுக்கும் தெரிவு செய்யப்பட்ட அங்கத்தவர்கள் மீது அமுக்கத்தைச் செலுத்த முயலும் அமுக்கக் குழுக்களது நோக்கம், எப்போதும் தாம் நினைத்த விளைவுகளைக் கொண்டு வரத்தக்கதாக அதிகாரத்தை நிர்ப்பந்தப்படுத்துவதே.

பாராளுமன்றமே அரசியல் அரங்கின் மத்திய நிலையமாக இருக்கும் வரை, நலன் பேண் குழுக்கள் அல்லது அமுக்கக் குழுக்கள்

பாராளுமன்ற அங்கத்தவகளினூடாகத் தமக்குகந்த நடவடிக்கைகளை எடுக்கும்படி தூண்டப்படலாம். மேலும் முக்கியமான சட்ட மாற்றங்களுக்காகப் பொதுசன ஆதரவைத் திரட்டும் நோக்கம் கொண்ட குழுக்களாகவும் இவை செயற்படும். அரசாங்க கட்டமைவு, கொள்கைகள், அரசியல் உள்பாங்கு என்பவற்றுக்கிடையிலான தொடர்புகளில் ஆழுக்கக் குழுக்கள் பிரதானமான செல்வாக்கினை ஏற்படுத்த முயற்சிக்கும்.

அழுக்கக்குழு அரசியல் என்பதன் மூலம் தனியே செல்வாக்குச் செலுத்தும் வாய்க்கால்கள் மாத்திரம் எனப் பொருள் கொள்ள முடியாது. அரசாங்க அமைப்புகளுக்கும் குழுக்களுக்குமிடையே நிலவும் தொடர்புகளையும் அது குறிக்கிறது. ஒரு குறிப்பிட்ட விடயத்தில் அரசாங்க அமைப்பு தீர்மானம் எடுக்கும் போது அவ்விடயத்தில் ஆர்வம் கொண்ட அழுக்கக்குழு, உண்மையான சம்மதத்திலேயே தங்கியிருப்பதும் அத்தீர்மானத்தை நிராகரிக்கும் உரிமையை அவற்றுக்கு வழங்கும் போது அங்கு பேச்சு வார்த்தைகள் இடம் பெறுகிறது. அது போன்றே குழுக்களது கருத்துக்கள் நிலைபெற்றனவாகி அதைக் கவனத்துள் எடுக்கும் போது கலந்துரையாடல்கள் ஏற்படுகின்றன.

கொள்கைகளைத் தாக்கமானதொரு முறையில் நடைமுறைப்படுத்துவதற்கு குழுக்களது நேர்கணிவு ஒத்துழைப்பு அவசியமாகின்றது. குழுக்களுக்கு நேரடியானதொரு குரலைக் கொடுப்பதைவிட, கொள்கைகளை உருவாக்குவதிலும், நிர்வகிப்பதிலும் இடமளிப்பதே சிறந்ததாகும். ஏனெனில் குழுக்களின் ஆதரவின்றி இவற்றை நிர்வகிக்க முடியாதிருக்கும்.

பேச்சுவார்த்தைகள், உரையாடல்கள், ஆலோசித்தல் என்பன மட்டும் தான் அழுக்கக் குழுக்கள் எடுக்கும் நடவடிக்கைகள் எனக் கொள்ள முடியாது. கட்சிகளுக்கும், அழுக்கக் குழுக்களுக்கும், உண்மையான வித்தியாசங்கள் காணப்படாத பல கட்சிமுறையில் தீர்மானங்கள் அடிக்கடி அழுக்கக் குழுவுக்கிடையிலான பேச்சுவார்த்தைகள் மூலமே எடுக்கப்படுகின்றன.

குழுக்களை அரசியல் மயப்படுத்துவதற்குச் சற்றுக் குறைவானதும், அரசியல் மயமாக்கலின்மைக்குச் சற்று அதிகமானதுமான ஒரு நிலையையே அழுக்கக்குழு அரசியல் பிரதிநிதித்துவப்படுத்துகிறது. அது, அரசியல்-அரசியல் தன்மையற்ற இரண்டுக்குமிடைப்பட்ட ஒரு நிலையை வகிக்கிறது.

இரு கட்சி முறை, அழுக்கக்குழுக்கள் உருவாவதற்கு உதவுகின்றது. ஏனெனில் விசேட நலன்களை ஆதரிப்போர், இவ்விரு கட்சிகளிலும் தொடர்ச்சியாக இருக்க மாட்டார்கள். இரு கட்சிமுறை தன்னளவில் பிரிவுகளையும், உப குழுக்களையும் கொண்டனவாயும், தொடர்ச்சியாகச் சிலவகையான நலன்களை வெளிப்படுத்துபவையாகவும் இருக்கின்றன.

மாறாக, பல கட்சி முறை ஒழுங்குபடுத்தப்பட்ட அழுக்கக் குழுக்களின் தோற்றத்துக்குத் தடையாக இருக்கின்றன. ஏனெனில் அங்கு கட்சிகளே விசேட நலன்களின் அமைப்புகளாக இருக்கின்றன. ஆகவே, பல கட்சிகள் தம்மளவில் அரைகுறை அழுக்கக் குழுக்களே. உயர்ந்த அளவிலான அழுக்கக் குழு நடவடிக்கைகள் தர்க்கரீதியில் உயர்ந்த அளவிலான சமூக வேறுபாடுகளை உணர்த்தலாம்.

அழுக்கக் குழுக்களது பலம் ஓரளவுக்கு அரசாங்கக் கட்டமைவினாலும் நிர்ணயிக்கப்படுகிறது. உ+ம்: அதிகாரம் குவிக்கப்பட்ட அரசியல் முறைகளை விட, பரவலாக்கப்பட்ட முறைகள் வித்தியாசமானவை. அமெரிக்க அரசாங்க முறையில் குழுக்கள் தமக்குத் தேவையானவற்றை இலகுவில் பெற்றுக் கொள்கின்றன. அழுக்கக் குழுக்களின் தாக்கத்துக்கும், நிர்வாகக் கட்டமைப்பின் இயல்புக்குமிடையே நெருங்கிய தொடர்பு எப்போதுமுண்டு. அரசாங்கக் கட்டமைவினுள் ஒரு நிரந்தர பேச்சாளரைக் கொண்டிருப்பதன் மூலம் இதனை அடைந்து கொள்ளலாம்.

ஆகவே, அழுக்கக்குழு என்பதை. ஒன்றோடு ஒன்றுக்கு மேற்பட்டதோ பொதுவான நோக்கம் கொண்ட மக்களை உள்ளடக்கிய ஒரு ஒழுங்கான ஒழுங்கமைப்பு எனவும், அது வழமையான நிகழ்வுகள் மீது செல்வாக்குச் செலுத்த முயற்சிக்கும் ஒன்றெனவும், குறிப்பாக அரசாங்கம் உருவாக்கி நிர்வகிக்கும் பொதுக் கொள்கை மீது செல்வாக்குச் செலுத்தி தமது நலன்களைப் பாதுகாத்து முன்னேற்றுவன எனவும் வரைவிலக்கணப்படுத்தலாம்.

இவை பின்வரும் மூன்று வேறுபடும் நுட்பங்களைப் பயன்படுத்தி தமது நோக்கங்களை அடைய முயற்சிக்கும்:

- (i) பொதுப் பதவிகளில் தமது நலன்களை முன்னேற்றும் ஆட்களைப் பதவியில் இருத்த முயற்சிக்கும்- தேர்தல் முறையில் செல்வாக்குச் செலுத்தும் நுட்பமாகும்.
- (ii) பொது உத்தியோகத்தர்களை அவர்கள் தமக்குச் சாதகமாக இருக்கிறார்களோ, இல்லையோ தமது நலன்களை முன்னேற்றுமாறு தூண்டுவார்கள் - தூண்டுதல் நுட்பமாகும்.
- (iii) அது பொதுசன அபிப்பிராயத்தின் மீது செல்வாக்குச் செலுத்துவதன் ஊடாக அரசாங்கத்தின் மீது மறைமுகமாகச் செல்வாக்குச் செலுத்த முயற்சிக்கும் - இது பிரச்சார நுட்பமாகும்.

அக்த்யாயம் XVIII

சட்டசபை

ஆதிகால அரசுகளில் சட்டத்தினை ஆக்குதல் அரசாங்கத்தின் முக்கியமான கடமையாக இருக்கவில்லை. சட்டம் தெய்வீகத் தோற்றங் கொண்டது. அல்லது நீண்டகாலமாக இயக்கத்தில் இருந்த மரபுகளையும், சம்பிரதாயங்களையும் அடிப்படையாகக் கொண்டது. அல்லது அடிப்படை இயற்கைத் தத்துவங்களிலிருந்து பெறப்பட்டது என்ற கருத்து நிலவியது. புதிய சட்டங்கள் ஆட்சியாளர்களால் அல்லது நீதிபதிகளினால் அல்லது நேரடிச் சபைகளில் கூடிய சுதந்திரமான குடி மக்களால் உருவாக்கப்பட்டன. பிரதிநிதித்துவம் வாய்ந்த சட்டசபைகளின் தோற்றம் ஒப்பீட்டளவில் அண்மைக் காலத்தவையே. இவை அரசாங்கத்தின் நிரந்தரமான கருவிகளாக ஆகியதும் அண்மையிலேயே.

ஆதிகால ரீயூரோனிய கிராமத்தவர்களிடையேதான் வடஐரோப்பிய நாடுகளில் இத்தகைய சபைகள் எழுந்தன என மரபுரீதியான கோட்பாடு குறிப்பிடுகிறது. இச்சபைகள் குலமரபுக் குழுக்களின் முன்னணி அங்கத்தவர்களைக் கொண்டதாக, ஒரு ஆலோசனைச்சபையாகவும், பொதுக் கொள்கையின் பிரதான பிரச்சினைகளைத் தீர்மானிப்பனவாகவும் அமைந்தன. புத்திசாலிகளின் சபை (Witenahemot) என அழைக்கப்பட்ட இத்தகைய சபை, ஒன்று ஒவ்வொரு வருடமும் பல தடவைகள் மன்னனால் கூட்டப்பட்டதோடு, இது இராசதானியின் முக்கியமான மனிதர்களையும் கொண்டிருந்தது. இச்சபை படிப்படியாக இராசதானியின் மாபெரும் சபையாக அபிவிருத்தியடைந்ததோடு, புதியவரி விதிப்பதற்கு இச்சபையின் அனுமதி அத்தியாவசியமாகவும் இருந்தது. இதிலிருந்தே பிரதிநிதித்துவம் வாய்ந்த தேசிய சட்டசபை முதன்முதலாக அபிவிருத்தியடைந்தது.

சமூகத்தில் புதிதாகத் தோன்றிய சில வகுப்பினருக்குப் பிரதிநிதித்துவம் வழங்கும் முறையை அறிமுகப்படுத்தி, இச்சபையினைப் பரவலாகக்கியதன் மூலம் பிரித்தானியப் பாராளுமன்றம் எழுச்சியடைந்தது. இதனைத் தொடர்ந்து இதன் அங்கத்தவர்கள் இரு தெளிவான கிளைகளாக, அல்லது சபைகளாகப் பிரிந்தனர். அரசர்களுக்குப் பணம் தேவைப்பட்டபோது இந்நிலச்சுவாந்தர் எண்ணிக்கையில் அதிகமாக இருந்தமையால், ஒன்றாகக்கூடி முடிவுகளை எடுக்கமுடியாதிருந்தது. இதனால் இவர்கள் தமது பிரதிநிதிகளைத் தெரிவு

செய்து, அப்பிரதிநிதிகளினூடாகத் தமது உடமைகள் மீது அரசு வரிவிதிக்கச் சம்மதம் தெரிவித்தனர். 1265இல் இருந்து நாட்டின் எல்லாப் பகுதியினரும், பட்டினங்களில் உள்ள உதவி செய்யக்கூடிய (barons), மதகுமார், knights, (burgess) எல்லோரும் இச்சபையில் கூடினர். இவ்வாறு உருவாகிய பாராளுமன்றம் அரசாங்கமுறையின் ஒழுங்கான இயல்பாகியது.

முதலில் பாராளுமன்றம் ஒரு மன்றாகவே கூடியது. ஆனால் பின்னர் மூன்று வர்க்கங்களைப் பிரதிநிதித்துவப்படுத்தும் மூன்று குழுக்களாகப் பிரிந்தது - பிரபுக்கள் (nobles), குருமார் (clergy), பொதுமக்கள் (Commons). காலக்கிரமத்தில் உயர் பிரபுக்களும், குருமாரும் ஒரு குழுவாகி அதுவே பிரபுக்கள் சபையாகியது. மற்றது பொதுமக்கள் சபையாகியது.

சட்டசபையின் மிகவும் பிரதான கடமையான சட்டமியற்றும் அதிகாரம் மெதுவாகவே வளர்ச்சியடைந்தது. ஆரம்பத்தில் இம்மன்றங்களின் கூட்டங்கள் ஒழுங்கற்றதாகவும், சொற்ப நேரத்துக்குமே நடத்தப்பட்டன. நிதிவிடயங்கள் மீதான கட்டுப்பாடு அதற்கொரு நெம்புகோல் போல் அமைந்தது. அதன் நிலையினைப் பலப்படுத்த உதவியது. அரசாங்கச் செலவுகளுக்கும், யுத்தச் செலவுகளுக்கும் அரசனுக்குப் பணம் தேவைப்பட்டபோது பாராளுமன்றத்திடம் கோரிக்கை விடுத்தபோது, அதற்குப் பிரதியுபகாரமாகப் பாராளுமன்றம் புதிய சட்டங்கள் தேவை எனக் கோரிக்கை விடுத்தது. இவை அரசனால் கட்டளைச் சட்டங்களாக அனுமதிக்கப்பட்டன. இந்த வழக்கம் காரணமாக வரிவிதிக்கும், சட்டம் இயற்றும் அதிகாரங்கள் இரண்டும் தேசிய சட்ட சபையின் கைகளை வந்தடைந்தன.

சட்டசபையின் கட்டமைவு

நவீன சனநாயக அரசாங்கம், திட்டமிடுதல் கொள்கைகளை வகுத்தல், முரண்படும் நோக்குகளிடையே இணக்கம் காண்பதற்கு விவாதங்கள், கூட்டங்கள் நடத்துதல் என்பவற்றில் கவனம் கொள்கிறது. அதனால் எல்லா நலன்களையும், வர்க்கங்களையும் போதியளவு பிரதிநிதித்துவப்படுத்தத் தக்கதாகப் பெரிதாகவும், தாக்கமான முறையில் கலந்துரையாடும் அளவு சிறியதாகவும், தேர்தல் தொகுதியை அடிப்படையாகக் கொண்ட வெகு சனங்களிடமிருந்து இறுதியாக அதிகாரத்தைப் பெறுவதாகவும் சட்டசபை அமைய வேண்டியதவசியம். சபை ஆற்ற வேண்டிய கடமைகள், தீர்க்க வேண்டிய பிரச்சினைகள், வழிமுறைகள் என்பவற்றைப் பரிச்சயப்படுத்தும் அளவுக்குப் பிரதிநிதிகளின் ஆயுட்காலம் நீண்டதாகவும், அதேவேளை பொதுசன அபிப்பிராயத்துடன் தொடர்பற்றுப் போகாதவாறு குறுகியதாகவும் அமைய வேண்டும்.

சட்டசபைகளின் ஒழுங்கமைப்பும் வழிமுறைகளும்

சட்டசபைகள் தமது உள்ளார்ந்த ஒழுங்கமைப்பு வழிமுறைகளை அரைகுறையாக அரசியல் யாப்புக்களில் குறிப்பிட்டாலும் அவற்றைத் தாமே வேறாக நிர்ணயித்துக் கொள்கின்றன. நவீன சட்டசபைகளது அளவும் அவைகள் செய்யவேண்டிய கடமைகளின் அளவும் வேலைப்பிரிவினை அவசியமாக்கியுள்ளன. அதற்காக விசேட குழுக்கள் பலவற்றை அமைக்கின்றன. மசோதா ஒன்றின் அவசியமற்ற பெரும்பகுதிகளை அகற்றி, மிகுதியாகவுள்ளவற்றைச் சட்டசபை முழுவதும் விவாதத்துக்கு எடுத்துக் கொள்ளத்தக்க வகையில் செப்பனிடும் பணியைக் குழுக்களே செய்து கொள்கின்றன.

சட்டசபைகள் வருடாவருடம் கூடுகின்றன. ஆனால் ஒரு கூட்டத்தொடரின் காலப்பகுதியினைத் தீர்மானிப்பதில் வேறுபடுகின்றன. இது கூட்டத்தொடரை முடிவுக்குக் கொண்டு வருதல், விசேட தொடர்களைக் கூட்டுதல் என்பனவற்றையும் உள்ளடக்கும். எல்லாச் சட்டசபைகளும் வழிமுறை பற்றிய சில விதிகளை உருவாக்குகின்றன. அவசரமாகச் செயற்படுவதையும், தீமை பயக்கும் நடவடிக்கைகளை அதே வேளையில் மிக நீண்ட கால விரயம், குழப்பம் என்பவற்றை அடைந்து கொள்வதே இவ்விதிகளின் நோக்கமாகும். இந்த நோக்கங்களை அடைந்து கொள்வதற்குப் பெரும்பான்மை தனது விருப்பத்தை அடைந்து கொள்ள வாய்ப்பளிப்பதற்கு வழிமுறைகளும், Methods உம் அவசியமாகின்றன. விதிகளுள் மிகவும் முக்கியமானது கோரம் அல்லது சட்டசபை நடவடிக்கைக்கு அவசியமான பிரச்சன்னமாயிருக்க வேண்டிய பிரதிநிதிகளின் எண்ணிக்கையாகும். மேலும், நிகழ்ச்சி நிரல், ஒழுங்கு, வாக்குகளை எண்ணுதல், விவாதவழிமுறை என்பனவும் முக்கியமானவை. சில அரசுகளில் விசேடமாக ஜனாதிபதி ஆட்சிமுறை நாடுகளில் நிர்வாகிக்கு சட்டமாக்குதல் மீது செல்வாகக்குச் செலுத்தும் உரிமையுண்டு. இது வழமையாக நிர்வாகியின் ரத்ததிகாரமாகவே இருக்கும். இதனால் சட்டசபை ஒரு மசோதாவை மறுபரிசீலனை செய்யவோ அல்லது மேலதிகமான வாக்குகளால் திரும்பவும் மசோதாவை அனுமதிக்கவோ வேண்டிவரும்.

சட்டசபையின் கடமைகள்

சட்டசபையின் கடமைகளைப் பின்வருமாறு வகுக்க முடியும் :

- (i) அவை நாட்டின் சட்டங்களை உருவாக்குவதோடு தேவையற்ற விதிகளை நீக்கவும், நவீன வாழ்வின் மாறிவரும் சூழ்நிலைகளுக்கேற்ப புதிய சட்டங்களையும் இயற்றவும் முடியும்.
- (ii) பல நாடுகளில் அவை முழுமையாக அல்லது பகுதியாக அரசியல் திட்டத்தினைத் திருத்தும் அதிகாரங்களைக் கொண்டிருக்க-

கின்றன. இவ்வாறு அரசியல் திட்ட சட்டத்தினை உருவாக்கும் பங்கும் அவற்றிற்குண்டு.

- (iii) பணத்தைச் சேர்க்கும் முறைகளைத் தீர்மானித்தல், எவ்வளவு தொகை சேர்க்க வேண்டும், எவற்றுக்குச் செலவு வெய்தல் வேண்டுமென்பனவற்றை உள்ளடக்கிய அரசின் நிதிகள் மீதான கட்டுப்பாடு.
- (iv) அரசின் சர்வதேச தொடர்புகள் மீதும் படிப்படியாகக் கட்டுப்பாடுகள் செலுத்துகின்றன. நிர்வாக அதிகாரத்தில் தொடர்ந்திருக்கும் மிகவும் முக்கியமான இப்பரப்பில் அமைச்சு, நிதி, ஒப்பந்தங்கள் என்பவற்றின் மீதான அவற்றின் அதிகாரத்தால் அவை கண்காணிப்புச் செலுத்துகின்றன.
- (v) தூய்மையான சட்டசபையல்லாத பல அதிகாரங்களையும் இவை செயற்படுத்துகின்றன. நடந்து முடிந்த தேர்தல்களைத் தீர்மானித்தல், மற்றைய உத்தியோகத்தர்களை நீக்குதல் என்பவற்றில் நீதித்துறை அதிகாரங்களைச் செயற்படுத்துகின்றன. சில நாடுகளில் சட்டசபைகள் - அப்பீல் நீதிமன்றங்களாகக் கடமையாற்றுகின்றன. உத்தியோகத்தர்களை நியமித்தல், ஆணைக்குழுக்களை நியமித்தல் போன்ற நிர்வாகக் கடமைகளையும் ஆற்றுகின்றன.

நிர்வாகத்துறை

பரந்ததொரு முறையில் பொருள் கொள்வதாயின், சட்ட அல்லது நீதித்துறையில் கடமையாற்றுவோர் தவிர மற்றைய எல்லா அரசாங்க உத்தியோகத்தார்களையும் நிர்வாகத்துறை உள்ளடக்கியிருக்கிறது. சட்டத்தின் மூலமாக வெளிப்படும் அரசின் விருப்பத்தை நடைமுறைப்படுத்தும் அரசாங்கத்தின் சகல முகவர்களையும் இது உள்ளடக்கி உள்ளது. ஆகவே நிர்வாகம் பின்வருவனவற்றை உள்ளடக்குகிறது.

- (i) **நிர்வாகத்தின் தலைவர்** : இப் பதவியினைப் பொறுத்து அதன் தெரிவு முறை, பதவிக்காலம், அதிகாரங்கள் என்பன அரசுக்கு அரசு வேறுபடுகின்றன.
- (ii) **நிர்வாக சபை** : இது சட்டம் இயற்றும் சபையிலிருந்து தெளிவாக வேறுபடுகின்றது. ஆனால் சட்டசபை இதன் பெரும்பாலான அதிகாரங்களைப் பெற்று வருகின்றது.
- (iii) **மந்திரிசபை** : தனியொரு அலகாக இது செயற்படுவதோடு இதன் நிலை, இது நிர்வாகத் தலைவர், சட்டசபை என்பவற்றோடு கொள்ளும் தொடர்புகள் அரசுக்கு அரசு வேறுபடுகின்றன.
- (iv) **சீவில் சேவை** : நிர்வாகத் திணைக்களங்களில் பல தரப்பட்ட உத்தியோகத்தார்கள், அரசின் ஆயுதப் படைகளின் அதிகாரிகள் என்போரையும் இது உள்ளடக்கும். இவர்களைத் தெரிவு செய்யும் முறை, பதவிக்காலம், ஒழுங்கமைப்பு என்பன நாட்டுக்கு நாடு வேறுபடுகின்றன.

நிர்வாகத் தலைவர்

ஆரம்ப காலங்களில் ஒரு குழுவான மனிதர்களிடமே அதிகாரம் தங்கியிருந்தது. வயது அல்லது தீர்க்கதரிசனம் அல்லது ஆளுமை காரணமாக அவர்களிடையே ஒரு தலைவன் எழுச்சி பெற்றான். பிறப்பால் மக்கள் தெரிவால் அல்லது வலுவினால் இத் தலைமைப் பதவியைப் பெறக்கூடியதாயிருந்ததோடு தெய்வீக உரிமை என்ற சிந்தனையால் ஆதரிக்கவழப்பட்டது.

அண்மைக் காலங்களில் பரம்பரையாகப் பதவி பெறும் தலைவர் முறை நீக்கப்பட்டு, நிர்வாகத் தலைவர் தேர்தல்களினூடாகத் தெரிவு செய்யும் முறை நடைமுறைக்கு வந்துள்ளது. யப்பானில் தெய்வ அனுமதியினுடனான மன்னராட்சிமுறை இன்றும் நிலவுகின்றது. அரசியல் யாப்பு, பாராளுமன்றம், மந்திரிசபை என்பவற்றால் கட்டுப்படுத்தப்படும் பரம்பரை மன்னராட்சி முறை இன்றும் பல நாடுகளிலுண்டு.

நவீன அரசுகளின் நிர்வாகத் தலைவர்களைப் பாகுபடுத்தும் போது பின்வரும் மூன்று அம்சங்கள் முக்கியத்துவம் பெறுகின்றன:

- (அ) தெரிவு முறை
- (ஆ) பதவிக்காலம்
- (இ) உண்மை அதிகாரம்

(அ) நிர்வாகத் தலைவர்களைத் தெரிவு செய்வதற்கு நான்கு முறைகள் பயன்படுத்தப்படுகின்றன

- (1) பரம்பரை முறை
- (2) நேரடியாக மக்கள் பங்குபற்றும் தேர்தல் முறை
- (3) தெரிவு செய்யப்பட்ட தேர்வாளர் மறைமுகமாகத் தெரிவு செய்தல்
- (4) சட்ட சபைகளினால் தெரிவு செய்யப்படுதல் .

(ஆ) நவீன அரசுகளில் நிர்வாகத் தலைவர்களின் பதவிக்காலம் 2 வருடங்களிலிருந்து 7 வருடங்கள் வரை வேறுபட்டுக் காணப்படுகின்றது.

(இ) பெயரளவு நிர்வாகி, உண்மை நிர்வாகி என்பவற்றுக்கிடையிலான வேறுபாடு நிர்வாகத்துறைக்கும் - சட்டசபைக்குமிடையிலான தொடர்புகளைக் கொண்டே நிர்ணயிக்கப்படுகிறது. நவீன அரசுகள் மந்திரி சபை முறை, ஜனாதிபதி முறை என இரு பெரும் மாதிரிகளைக் கொண்டிருக்கின்றன இவற்றுள் முன்னையதில் நிர்வாகத் தலைவர் பெயரளவு நிர்வாகியாக இருக்க, உண்மையான நிர்வாக அதிகாரம் மந்திரி சபையின் கையில் இருக்கும். ஆனால் இதன் பதவிக்காலம் சட்டசபையின் ஆதரவிலேயே தங்கியிருக்கும். மறுபுறம் தெரிவு செய்யப்பட்ட ஜனாதிபதிகளையுடைய நாடுகளில் ஜனாதிபதியே உண்மையான நிர்வாகியாக அமைந்து சுதந்திரமாக அதிகாரங்களைச் செயற்படுத்துவார்.

நிர்வாகத்தின் கடமைகள்

நிர்வாகம், நலன்கள், கோரிக்கைகள் என்பவற்றைத் தீர்மானங்களாக மாற்றும் பிரதான பங்கினை ஆற்றுவதால் அது முதலாவதாக உற்பத்திக் கடமைகளை ஆற்றுகிறது. இருந்த போதிலும் பிரதான சமூக நலன்பேண் குழுக்களைப் பிரதிநிதித்துவப்படுத்த இடமளிப்பதால் அது ஒரு ஒருமைப்பாட்டின் கடமைகளையும் ஆற்றுகிறது. கொள்கைகளை தீர்மானிக்கும் மத்திய பீடமாகக் கடமையாற்றுவதோடு, சட்டங்களை நடைமுறைப்படுத்தும் உபகருவிகளை மேற்பார்வை செய்யும் கடமைகளையும் அது ஆற்றுகிறது.

நிர்வாகத்தலைவரின் கடமைகளைப் பின்வரும் தலைப்புகளின் கீழ் அடக்கலாம்:

1. இராஜதந்திரம்

இராஜதந்திரக் கடமைகள், வெளிநாட்டுத் தொடர்புகளை நடத்துவதோடு பெருமளவு தொடர்புபடுகிறது. ஒப்பந்தங்களை முடிவாக்குதல், வெளிநாட்டு அரசுகளோடு சர்வதேச ஒப்பந்தங்களைச் செய்தல், வெளிநாட்டு இராஜதந்திர தூதுவர்களை வரவேற்றல், தனது நாட்டின் பிரதிநிதியாகச் செயற்படுத்தல் என்பவற்றையும் உள்ளடக்கும்.

2. இராணுவம்

நிர்வாகத்தலைவர், வழமையாக இராணுவப்படைகளது தலைவராகவும் கடமையாற்றுவார். அதனால் அவர் உத்தியோகத்தர்களை நியமிக்கவும், நீக்கவும், போரை நடத்தவும் அதிகாரமுடையவராக இருப்பார்.

3. ஆட்சியியல்

உள்நாட்டுப் பரிபாலனத்துக்குப் பொறுப்பான நிர்வாகி சட்டங்கள் நடைமுறைப்படுத்தப்படுவதை வழிப்படுத்துவதோடு அதனை மேற்பார்வையும் செய்வார். இதற்காக உப-பரிபாலன உத்தியோகத்தர்களை நியமிக்க, நீக்க, மேற்பார்வை செய்யும் அதிகாரங்களைக் கொண்டிருப்பார். சில அரசுகளில் சட்டசபையின் அனுமதியுடனேயே இவற்றைச் செய்ய முடியும். பரிபாலனத்தினைக் கொண்டு நடத்துவதற்காக நிர்வாகத் தலைவர், Decrees, கட்டளைகள், Proclamations, விதிகள் என்பவற்றை விடுவிப்பதோடு பல்வேறு திணைக்களங்கள், சபைகள், அறக்குழுக்கள் என்பன சட்டங்களையும், அறிவுறுத்தல்களையும் விடுக்கும்.

4. சட்டசபை

மந்திரிசபை முறையான அரசாங்கங்கள் உள்ள நாடுகளில் நிர்வாகத் தலைவர்கள் தமக்கு ஆதரவு நிலவும்வரை நேரடியாகச் சட்டமியற்றுவதில் பங்கு கொள்கிறார்கள். அதன் கொள்கைகளை வழிப்படுத்தியும், ஆலோசனை வழங்கியும் வருகின்றன. ஜனாதிபதி முறை அரசாங்கம் உள்ள நாடுகளிலும் ஓரளவு நிர்வாகம், சட்டம் இயற்றுதல் என்பதில் பங்கு கொள்கிறது. வழமையாக நிர்வாகம் சட்டசபைகளைக் கூட்டுவதில், கலைப்பதில் அல்லது தள்ளிவைப்பதில், விசேட கூட்டத் தொடரை நடத்துவதில் சில கட்டுப்பாடுகளைக் கொண்டிருக்கும். நிர்வாகத் தலைவர் நேரடியாகவோ, மறைமுகமாகவோ சட்டங்களை இயற்றுவதை ஆரம்பித்து வைக்கிறார். சட்டசபைக்குத் தேவையான தகவல்களையும், நாட்டின் தேவைகளையும் சட்டசபைகளுக்கு வழங்குவதோடு எடுக்கப்பட வேண்டிய நடவடிக்கைகளையும் சட்டசபைகளின் கவனத்துக்குக் கொண்டு வருகிறார். பல நாடுகளில் ரத்ததிகாரத்தின் மூலம் சட்ட சபையின் சட்டங்களை நிராகரிக்கவும் நிர்வாகத் தலைவர்களுக்கு அதிகாரமுண்டு.

5. நீதித்துறை

குற்றவாளிக்கு மன்னிப்பு வழங்குதல் அல்லது சட்டவிரோத நடவடிக்கைகளில் ஈடுபட்டோருக்கு மன்னிப்பு வழங்குதல் என்பன நிர்வாகத்துறையைச் சார்ந்ததே. குற்றவியல் சட்டத்தின் இறுக்கம் காரணமாக நீதியைப் பரிபாலனம் செய்வதில் ஏற்படும் பிழைகளைத் திருத்துவதற்கு இது ஒரு வழியாகச் செயற்படுகின்றது.

நீதித்துறை

ஒரு அரசாங்கத்தின் சிறப்பான இயக்கத்திற்கு நீதித்துறையின் சுதந்திரமும், பாரபட்சமற்ற நீதி நிர்வாகமும் அத்தியாவசியம். பிறைஸ் பிரபு "ஒரு அரசாங்கத்தின் சிறப்புக்கான சோதனை அதன் நீதித்துறையின் நிர்வாகமே" என்று குறிப்பிட்டார். ஆரம்ப பாலங்களில் நீதித்துறை நிர்வாகத்துறையின் ஓர் அங்கமாகவே இருந்தது. (உ + ம்: மன்னராட்சி). இம்முறை சிறந்ததல்ல என்பது பின்னர் உணரப்பட்டது. ஏனெனில் இந்த முறையில் அரசனுக்கெதிரான வழக்கில் அரசன் தானே நீதிபதியாகக் கடமையாற்றுவதாக அமைந்தது. சட்டசபை தேவையான சட்டங்களை இயற்றுகிறது. இவற்றை அனுசரித்து நிர்வாகத்துறை நிர்வகிக்கின்றது. நிர்வாகத்துறை வரம்பு மீறிப் போகும் போதோ அல்லது சட்டசபை மக்களின் உரிமைகளை மீறும்போதோ மக்கள் நீதித்துறையில் தான் நம்பிக்கை வைக்கிறார்கள். இந்தக் காரணத்தால் தான் நீதித்துறை மக்கள் உரிமைகளின் பாதுகாவலனாக அமைவதோடு, அதனை மற்றைய இரு துறைகளதும் கட்டுப்பாட்டிலிருந்து நீங்கிச் சுதந்திரமாக இயங்க வழிவகுக்கப்பட்டுள்ளது.

இன்று நிர்வாகத்துறையினதும், சட்டத்துறையினதும் பணிகள் அதிகரித்து வருகின்றன. நீதித்துறையினை நிர்வாகம் கண்காணித்தும் வருகின்றது. இருந்தும் நீதித்துறையின் மீது மற்றைய துறைகள் கட்டுப்பாடு செலுத்துவது மக்கள் உரிமைகளுக்கு ஊறு விளைவிக்கும் என நம்பப்படுகிறது.

பெரும்பாலான நாடுகளில் நிர்வாகத்தின் தலைவரே சட்டமன்றத்தின் ஒப்புதலோடு நீதிபதிகளை நியமிக்கிறார். நீதிபதிகளது நியமனமுறை, ஊதியம், தகுதி, பதவியுயர்வு போன்றன திட்டவட்டமாக நிர்ணயிக்கப்பட்டுள்ளது.

நீதி வழங்கப்படுவது மாத்திரம் முக்கியமன்று

நீதி வழங்கப்பட்டது முறையானது என்பது காட்டப்படவும் வேண்டும். எல்லா சனநாயக நாடுகளிலும் அவற்றின் அரசியல் திட்டங்களை வரைந்தோர், நீதித்துறை அரசியல் தலையீடுகளின்றி இயங்க வேண்டுமென்பதில் கவனம் கொண்டிருந்தனர். இதன் பொருட்டு நீதித்-

துறையினை அரசியலின் மற்றைய துறைகளினின்றும் பிரித்து அமைத்துள்ளனர். பொதுவாக நீதித்துறை நிர்வாகத்தினைத் திறம்பட நடாத்த உதவுவதாகவும், சமூகத்தினைச் சம நிலையில் வைத்திருக்கவும் உதவுகிறது. ஒரு பிரசைக்கும், இன்னொரு பிரசைக்குமிடையில் தகராறு ஏற்படும் போது அதனை மனிதத்தன்மையுடனும், நேர்மையாகவும், சமத்துவ அடிப்படையிலும் தீர்த்துவைக்க உதவுகிறது. அது போன்ற ஒரு பிரசைக்கும் அரசுக்கும் எழும் பிரச்சினைகளையும் தீர்க்கிறது.

நீதிபதிகளும் சாதாரண பிரசைகளே. அவர்களும் தாம் வாழ்கின்ற சூழ்நிலை, சமுதாயப் பழக்கவழக்கங்களினால் கட்டுண்டு நின்று தான் நீதி வழங்குகின்றனர். பெரும்பாலான நீதிபதிகள் மத்தியதர வர்க்கத்திலிருந்தே தெரிவு செய்யப்படுகிறார்கள். அரசியல்வாதிகள் நீதிபதிகள் மீது செல்வாக்குச் செலுத்தாதிருப்பதற்காக அரசியல் திட்டங்களில் காப்பீடுகள் செய்யப்பட்டுள்ளன.

நீதித்துறையின் கடமைகள்

1. அரசியலமைப்பு, யாப்புச் சட்டம், வழக்காறுகள், அறநெறிக் கோட்பாடுகள், சில வழக்குத் தீர்ப்புகள் என்பவற்றினைப் பயன்படுத்தி நீதி வழங்குவது.
2. பக்கம் சாராது நீதி வழங்குதல். இதற்காக இவர்களுக்குத் தாராளமாக ஊதியம் வழங்கப்படுகிறது. இது சுயேட்சையாகவும், சுதந்திரமாகவும் நீதி வழங்க உதவுகிறது.
3. அரசியல் திட்டத்தில் வரையறுக்கப்பட்டுள்ள மக்களுடைய உரிமைகளுக்குப் பாதுகாப்பளிப்பது நீதித்துறையின் கடமையாகும்.
4. சமஷ்டியமைப்புடைய நாடுகளில் நீதித்துறையின் பொறுப்பு அதிகமாக உள்ளது. அங்கு சம அரசுகளுக்கும், மத்திய அரசுகளுக்குமிடையேயும் ஏற்படும் பிணக்குகளைத் தீர்த்து வைக்கும் பொறுப்பு நீதித்துறையிடமே உண்டு.
5. அரசியல் திட்டத்திலும், மற்றைய சட்டங்களிலும், குறிப்பிடப்பட்டிருக்கும் வார்த்தைகளுக்கு இறுதி விளக்கம் தருதல்.
6. நீதிபதிகளின் தீர்ப்புகளே சில சந்தர்ப்பங்களில் சட்டங்களுமாகின்றன.

நீதிபதிகள் ஆழ்ந்த அறிவும் சட்ட நுணுக்கப் புலமையும் பெற்றிருத்தல் அவசியம். சில நாடுகளில் நீதிபதிகள் மக்களால் தெரிந்

தெடுக்கப்படுகிறார்கள். (உ + ம்: சோவியத்ரஷ்யா). வேறு சில நாடுகளில் சட்டசபைகளே நீதிபதிகளை நியமனஞ் செய்கின்றனர் (உ + ம்: சுவீட்சலாந்து ஐக்கிய அமெரிக்காவிலுள்ள சில சம அரசுகள்). இந்த முறையின் கீழ் சட்டசபை மறைமுகமாக நீதித்தறையில் செல்வாக்குச் செலுத்த வாய்ப்புண்டு. வேறு சில நாடுகளில் நீதிபதிகள் நிர்வாகத் தலைவர்களால் நியமிக்கப்படுகின்றனர். (உ + ம்: இந்தியா). இவ்வாறு நியமிக்கப்படுகின்ற நீதிபதிகளைச் சாதாரணமாக நீக்க முடியாது. சட்டசபையின் விசாரணையின் பின்பே பதவி நீக்கம் செய்ய முடியும்.

நீதித்துறையின் அமைப்பு

நீதித்துறையின் அமைப்பு நாட்டுக்கு நாடு வேறுபடுகின்றது. ஆனால் நீதிபதி நடுநிலை-தவறக்கூடாது என்பதில் ஒற்றுமை நிலவுகின்றது.

பல நாடுகளில் உயர் நீதிமன்றமே இறுதி நீதிமன்றமாகவுள்ளது. இங்கிலாந்தில் நீதித்துறை அமைப்பு படிமுறையாக அமைந்து பிரபுக்கள் சபைக்கு அதிக நீதி அதிகாரம் வழங்கப்பட்டுள்ளது (லோட்சான்சிலரும் மற்றும் 8 உதவியாளர்களும்). இவர்களுக்குக் கீழ் மேன் முறையீட்டு நீதிமன்றம், உயர் நீதிமன்றம் என்பன இயங்குகின்றன. அங்கு உயர் நீதிமன்றம் சான்சரி பிரிவு, முடியின் சட்டப்பிரிவு, புரோபட் விவாகரத்து நீதிமன்றங்கள், இராணுவ நீதிமன்றங்கள் எனப் பல பல பிரிவுகளாகப் பிரிந்து கடமையாற்றுகின்றது. இவற்றுக்குக் கீழ் கவுண்டி நீதிமன்றங்கள், இணக்க நீதிமன்றங்கள் ஆகியவை இயங்குகின்றன.

எல்லாக் குற்றவியல் வழக்குகளுக்கும் யூரிமுறை அமுலிலுள்ளது. இங்கிலாந்தில் சட்டப்பிரபுக்கள் என்றழைக்கப்படும் ஒன்பது பேர் கொண்ட சட்டப் பிரபுக்களின் தலைவர் போட்சான்ஸிலர் அரசனால் நியமிக்கப்படுகிறார். இவரது பரிந்துரையின்படி மற்றைய நீதிபதிகள் அங்கு நியமிக்கப்படுகிறார்கள்.

ஜனாதிபதி ஆட்சிமுறையும் மந்திரிசபை ஆட்சிமுறையும்

மந்திரிசபை ஆட்சிமுறையில், பாராளுமன்ற ஆட்சி முறையுடன் சம்பந்தப்பட்ட சில முறையான கருமங்களை அதாவது பிரதம மந்திரியினை நியமித்தல் போன்ற கருமங்களை ஆற்றுவதற்கான அவசியமும், சட்ட திட்டங்களின் படி பாராளுமன்றக் கருமங்கள் ஒழுங்காக நடைபெறுகின்றனவா என்பதைக் கண்காணிக்க, பாரபட்சமற்ற ஒரு நடுவர் இடுக்க வேண்டிய அவசியமும், நிர்வாகத்தினரின் கருமங்கள் பிரிக்கப்படுவதற்கு வழி வகுத்தன. இதனையே பே கொட் என்பவர் நிர்வாகத்தினரின் "மதிப்புக்குரியனவும்" "பயனுடையனவுமான" கருமங்கள் எனக் குறிப்பிட்டார்.

ஜனாதிபதி ஆட்சிமுறைக்கும், மந்திரிசபை ஆட்சிமுறைக்கும் இடையேயுள்ள வேறுபாடுகளுக்கான மூலகாரணம் பின்வருமாறு : முன்னது அதிகாரங்கள் பிரிக்கப்பட்டிருப்பதை அடிப்படையாகக் கொண்டது. பின்னது பொறுப்புக்கள் குவிக்கப்பட்டிருப்பதை அடிப்படையாகக் கொண்டது. ஜனாதிபதி ஆட்சிமுறைக்குரிய அதிகாரங்கள் பிரிக்கப்படுதல் என்ற முறை (1) ஜனாதிபதியின் பதவி ஏற்பு, (2) ஆட்சிப் பீடத்தில் அவரது போக்கு, (3) அவரை இறுதியாக மாற்றுதல் என்பவற்றை நிர்ணயிக்கிறது. இதுவே ஒவ்வொரு கட்டத்திலும், மந்திரிசபை ஆட்சி முறையிலிருந்து ஜனாதிபதி ஆட்சி முறையை வேறுபடுத்துவதற்குக் காரணமாய் அமைந்துள்ளது. அதிகாரங்கள் பிரிக்கப்படல் என்ற முறை ஒரு இறுக்கமான அரசியல் திட்டத்தால் பாதுக்கப்பட வேண்டியுள்ளது.

ஜனாதிபதியினை மக்கள் குறிப்பிட்டதொரு காலத்துக்குத் தெரிவு செய்கிறார்கள். எனவே அவர் சட்ட சபைக்குப் பொறுப்புச் சொல்ல வேண்டியதில்லை. ஜனாதிபதி முறையிலிருந்து வேறுபடும் அமைச்சரவை ஆட்சிமுறைக்கு உதாரணமாய் அமைவது பிரித்தானியாவினாலும். இங்கு நிர்வாக அதிகாரமும், சட்டவாக்க அதிகாரமும் தனியொருவரின் கையில் இல்லாது பல அமைச்சர்களை உறுப்பினராகக் கொண்ட அமைச்சரவையினதாய் இருக்கிறது. இச்சபைக்கு பிரதம மந்திரி தலைமை வகிப்பார். அவர் ஏனைய அமைச்சர்களை நியமிக்கவும், பதவி நீக்கம் செய்யவும் உரிமை பெற்றுள்ளார். இம்முறை இங்கிலாந்தில் மரபு வழியில் தோன்றியதாகும். பெயரளவில் நிர்வாகத்துறை அதிகாரத்தை அரசு செலுத்தி வருகின்ற போதிலும் நடைமுறையில் அமைச்சரவையே உண்மையான நிர்வாகத்தை

நடத்துகின்றது. ஆகவே, அமைச்சரவையை ராம்சே மூர் அரசென்னும் கப்பலைத் திசை திருப்பும் விசை என்றும் குறிப்பிட்டார்.

பொதுத்தேர்தல் ஒன்றில் எக்கட்சி பெரும்பான்மை இடங்களைப் பெறுகிறதோ, அக்கட்சியின் தலைவரை அழைத்து அரசி, அமைச்சரவை அமைக்குமாறு பணிப்பார். அவரே பிரதம மந்திரியாவார். அவர் தம்முடன் ஒத்துழைக்கத் தக்க திறமைசாலிகளைப் பிற அமைச்சர்களாக தெரிவு செய்வார். மாறாக ஜனாதிபதி ஆட்சிமுறையின் கீழ் ஜனாதிபதியைத் தெரிவு செய்யவேனத் தனியாகத் தேர்தல்கள் நடைபெறும். ஜனாதிபதித் தேர்தல்களில் மக்கள் நேரடியாக வாக்களித்து ஜனாதிபதியைத் தெரிவு செய்யும் முறையும், மறைமுகத் தேர்தல்களினூடாகத் தெரிவு செய்யும் முறையும் நிலவுகின்றது. இதற்கு ஐக்கிய அமெரிக்கா சிறந்த உதாரணமாகும். ஜனாதிபதி நிர்வாகத்தை தனிநபர் நிர்வாகம் என அழைக்கலாம். அங்கு சென்றிறிலிருந்தோ, பிரதிநிதிகள் சபையிலிருந்தோ ஜனாதிபதியும், மந்திரிசபையும், நியமிக்கப்படுவதில்லை. மக்கள் தேர்தல் மன்றத்தைத் தெரிவு செய்ய தேர்தல் மன்றம் ஜனாதிபதியினைத் தெரிவு செய்யும். எனவே ஜனாதிபதியின் நிர்வாகத்தைப் பாராளுமன்றத்துக்கு ஸ்ரம்பான நிர்வாகம் என அழைப்பார். ஜனாதிபதி ஒரு கட்சியைச் சேர்ந்தவராயிருக்க, காங்கிரசில் பெரும்பான்மையோர் இன்னொரு கட்சியைச் சேர்ந்தவர்களாயுமிருக்கலாம். இங்கு மந்திரிசபை ஆட்சி முறையிலிருந்து ஜனாதிபதி ஆட்சிமுறை வேறுபடும் முறை தெளிவாகின்றது. மந்திரிசபை ஆட்சிமுறை போலல்லாது ஜனாதிபதியும், காங்கிரசும் தனித்தனியாக மக்களுக்கு, முறையே நிர்வாகத்துக்கும் சட்ட ஆக்கத்துக்கும் பொறுப்பு வகிக்கின்றனர். ஜனாதிபதி ஆட்சிமுறை தடைகளும்- சமன்பாடுகளும் என்ற நெறிமுறையில் அமைந்துள்ளது. ஜனாதிபதி செய்யும் சில உத்தியோகத்தார் நியமனங்கள் செனேற்றினால் அங்கீகரிக்கப்பட வேண்டும். ஜனாதிபதியின் நிர்வாக நடவடிக்கைகள் பற்றிக் காங்கிரஸ் விசாரணை நடத்தலாம். நாட்டுக்கு அவசியமான சட்டங்களை காங்கிரசுக்குச் சிபார்சு செய்யும் உரிமை ஜனாதிபதிக்குண்டு. அதே வேளையில் காங்கிரஸ் ஆக்கிய சட்டங்களை வீட்டோ மறுப்பாணை செய்யும் உரிமை ஜனாதிபதிக்குண்டு. மத்திய உயர் நீதிமன்றம் யாப்புக்கு முரண்பாட்ட சட்டங்களையும், நிர்வாக நடவடிக்கைகளையும் ரத்துச் செய்வதோடு, யாப்புக்கு விளக்கம் தரும்போது புதிய சட்டங்களையும் இயற்றுகிறது.

ஜனாதிபதி நிர்வாகத்தைப் போலன்றி அமைச்சரவை நிர்வாகம் பாராளுமன்றத்துக்குப் பொறுப்புள்ளதாக இருக்க வேண்டும். பொது மக்கள் சபையின் நம்பிக்கையை அமைச்சரவை இழந்து விடுமானால் அஃதுடனே பதவி துறக்கும். இத்தகைய நிலை ஜனாதிபதிக்கு எழுவதில்லை. பொது மக்கள் சபை நினைத்தால் அமைச்சரவையைப் பதவியிழக்கச் செய்யலாம். அவ்வாறு செய்யும்போது அதன் பதவிக்காலம் முடிந்து விடும். ஜனாதிபதி ஆட்சியில் காங்கிரஸ் அவ்வாறு ஜனாதிபதியினை நீக்கிவிட முடியாது.

அமைச்சரவையின் பிரதான இயல்புகளில் ஒன்று கூட்டுப் பொறுப்பாகும். நடைமுறையில் ஓர் அமைச்சரின் தவறான செயலுக்கு அவர் மட்டும் பதவி-துறக்கலாம். அமைச்சரவை ஒரு முடிவு எடுத்தால் அமைச்சர்கள் அக்கொள்கை பற்றி வெளிப்படையாக முரண்பட்டுப் பேசக்கூடாது. இதுவே மெல்போர்ட் பிரபு "நாம் என்ன சொல்கிறோம் என்பது முக்கியமல்ல, ஆனால் எல்லோரும் சொல்கிறோமா என்பது முக்கியம்" என்றார்.

அமைச்சரவை அரசாங்கத்தின் கொள்கையை வகுத்து அதைச் செயற்படுத்துகிறது. வெளிநாட்டுக் கொள்கை, போர், உடன்படிக்கை ஆகியன பற்றியும் தீர்மானிக்கிறது. நிர்வாக அலுவல்கள் அனைத்தும் அமைச்சரவையின் மேற்பார்வையின் கீழேயே நடைபெறுகின்றது.

சட்ட ஆக்கத்தைப் பொறுத்தும் அமைச்சரவை அதிக அதிகாரங்களைக் கொண்டிருக்கிறது. முக்கியமான மசோதாக்களை எல்லாம் அமைச்சர்களே பாராளுமன்றத்தில் சமர்ப்பிப்பார். முக்கியமாக வரவு செலவுத் திட்டத்தைச் சமர்ப்பிப்பது அமைச்சரவையே. இந்த வகையில் ஜனாதிபதி ஒருவருக்குப் பரந்த அதிகாரங்கள் உண்டு. அவரே நாட்டின் பொது நிர்வாகத்துக்குப் பொறுப்பாவார். மேலும் இராணுவம், பாதுகாப்பு எனப்பெற்றுக்கும் மேலும் யாப்பு நிர்வாகம் அனைத்துக்கும் அவரே பொறுப்பு. சமஷ்டி நீதிமன்றத்தின் நீதிபதிகளையும் அவர் நியமிப்பார். அவருக்குத் தலைமை நீதிபதி தவிர்ந்த மற்றைய நீதிபதிகளை நீக்கும் அதிக தரங்களுமுண்டு. அரசின் உயர் அதிகாரிகளையும் செனட்டின் சம்மதத்தோடு அவர் நியமிக்கிறார்.

அமெரிக்க ஜனாதிபதி சட்டமன்றத்தின் உறுப்பினர் அல்லர். எனவே சட்டமன்ற அலுவல்களில் கலந்து கொண்டு கருத்துக்களை வெளியிட அவருக்கு வாய்ப்பில்லை. இந்த இந்தச் சட்டங்களை ஆக்க வேண்டுமென்று கட்டளையும் இடமுடியாது. ஆனால் அரசியலமைப்பு விதிகளின்படி ஜனாதிபதி சட்டமன்றம் கூடும்போது செய்தி அனுப்பலாம். அத்தகைய செய்திகள் சட்டங்கள் இயற்றுவதில் கடைப்பிடிக்க வேண்டிய அடிப்படைக் கொள்கைகளாகவே இருக்கும்.

அமெரிக்க ஜனாதிபதிக்கு மறுப்பாணை என்னும் சக்தி வாய்ந்த அதிகாரம் வழங்கப்பட்டுள்ளது. இது அரசியல் யாப்பு வழங்கும் அதிகாரமாகும். எந்த மசோதாவும் சட்டமாவதற்கு ஜனாதிபதியின் கையொப்பம் அவசியம். ஜனாதிபதியின் கையொப்பத்திற்குச் சட்டமன்றால் அனுப்பப்படும் மசோதா எதுவும் பத்துத் தினங்களுள் அவர் கையொப்பமிட்டால் அது சட்டமாகும். அல்லது நிராகரித்துத் திருப்பிவிட்டால் சட்டமன்றம் மீண்டும் 2/3 பெரும்பான்மையால் அதனை நிறைவேற்ற வேண்டியிருக்கும்.

பாஸிஸம்

தனியுரிமை முதலாளித்துவத்தின் தேய்ந்த நிலையைக் காட்டுவதே பாஸிஸம் என மார்க்ஸ் அதை விபரித்திருக்கிறார். இது முதலாளித்துவம் விரிவடையாமல் விட்டதனால் உண்டான விளைவு. அதனால் முதலாளித்துவம் ஜனநாயகத்தினோடு சம்பந்தப்பட்ட சுதந்திரங்களை நிலைத்திருக்கச் செய்கின்றது. இத்தகைய ஆராய்ச்சியிலே சில உண்மைகளுண்டு. ஆனால் இது முற்றும் உண்மையன்று. முதலாளித்துவ வர்க்கம் பாஸிஸத்தை ஆதரித்தமையினாலேயே தனது சுதந்திரங்களைக் கட்டுப்படுத்திக் கொண்டது. பாஸிஸத்தின் கீழ் முதலாளிகளும் தொழிலாளிகளுமே கட்டுப்பாட்டுக்குள்ளானார்கள். இது இரு கட்சியார்க்கும் பிரியமற்ற நிலையாகும்.

இத்தாலியிலும், ஜேர்மனியிலும் பாஸிஸ்ட் கட்சி தலை தூக்கி வெற்றியடைந்தமைக்குப் பல காரணங்கள் கூறப்படுகின்றன. தேசியப் பேராசைகள் தடைப்பட்டமை ஒரு முக்கிய காரணமாகும். 1918இல் ஜேர்மனி தோல்வியடைந்தது. நேசதேச வெற்றிகளின் பயனாக முதல் உலக யுத்தத்திலே இத்தாலி போதிய நன்மையைப் பெறவில்லை. இவ்விரு காரணங்களும் இவ்விரு நாட்டு மக்களிடையிலும் பெரிய அதிருப்தியை உண்டாக்கி வந்தன. தேசத்திலிருந்த மனக்கசப்பைப் பயன்படுத்தி, பாஸிஸ்டுகள் இத்தாலிக்கு மிக உயர்ந்த ஒரு தானத்தைக் கொடுப்பதாக உறுதி கூறினர். இத்தாலியின் பழம்பெருமைக்கேற்றதொரு ஸ்தானம் வாக்களிக்கப்பட்டது. இடது சாரிகள் இந்த வாக்குறுதியில் அக்கறை காட்டவில்லை. நெடுந்தவணையில் இத்தகைய வாக்குறுதியினால் எவ்வித பயனும் கிடையாதென இவர்கள் எண்ணினர். இடதுசாரிகளின் இந்தக் கருத்துச் சரியென்பது நிரூபிக்கப்பட்டது. ஆனால் ஏதாவதொரு வகையான ஆன்ம விகாசம் அவசியமென்பதை இடதுசாரிகள் அனுதாபத்தோடு கவனியாதபடியால், அது தொழிலாளர்க்கு ஈற்றிலே பெரிய ஆபத்தை உண்டாக்கியதோடு பாஸிஸம் வெற்றி பெறுவதற்கும் துணையாயிருந்தது.

ஜேர்மன் சமூகத்திலும், இத்தாலிய சமூகத்திலும் மூலாதாரமான ஒற்றுமையிருக்கவில்லை. பாஸிஸம் வெற்றி பெற்றமைக்கு இதுவுமொரு காரணமாயிற்று. பிஸ்மார்க் அனுசரித்த வைரமான ராணுவத் திமிர்.

கொண்ட கொள்கையினால் ஜேர்மனியில் ஒற்றுமை வளர்ந்தது. அத்துடன் ரஷ்யா தனது பெருமையை அகன்ற ஜேர்மனியிலே நிலைநாட்ட வேண்டுமெனப் பேராசை கொண்டது. அதுவும் இந்த ஒற்றுமைக்குத் துணையாயிற்று. இத்தாலியிலே கவுர் என்பவர் காட்டிய இராஜதந்திரமும், சூழ்ச்சித்திறமையும் அந்த நாட்டிலே ஒற்றுமையுண்டாவதற்குக் காரணமாயிற்று. இது செயற்கையானதொரு ஒற்றுமை. மக்களிடையேயுள்ள விருப்பத்தின் பயனாக உண்டானதன்று. தற்செயலாக ஏற்பட்ட பல சந்தர்ப்பங்களினாலுண்டானது. நாட்டிலே பொருளாதாரத் தோல்வியுண்டானதும், மக்கள் தம்மிடையேயுள்ள வேற்றுமைகளை அழுத்திக் கூறினார்களேயன்றி. இதுவரை தேசியப் பண்பை வளர்த்த ஒற்றுமைகளைப் பெரிதாகக் கூறவில்லை.

மேலும் இவ்விரு நாடுகளிலும் பாராளுமன்றச் சனநாயகம் வேர் கொள்வில்லை. இத்தாலியிலே இனப் போக்கும், கல்வியறிவின்மையும், அரசியல் நேர்மைக்குறைவும் தாண்டவமாடின. ஜேர்மனியிலே இராணுவப் பயிற்சியினால் கட்டுப்பாடு பெற்றிருந்த ஒரு சமூகம் வீமார் அரசியல் அமைப்பினால் பெறக்கூடிய மனவிரிவைப் பெறவில்லை. (முதலாம் உலக மகாயுத்தத்தின் பின்னர் ஜேர்மனியில் நிலவிய அரசியலமைப்பு வீமார் அரசியலமைப்பாகும்). பொருளாதார நெருக்கடியுண்டான போதும் மக்கள் இந்த அரசியலமைப்பால் பெறக்கூடிய நன்மையைப் பெறவில்லை.

யுத்தத்திற்குப் பிந்திய நிலையிற்கூடப் பொருளாதார நெருக்கடிக்குரிய ஏதுக்களிருந்தன. தொழிலாளர் தீவிர நடவடிக்கைகளில் இறங்கினர். பொதுவுடமைத் தலைவர்களின் செல்வாக்கில் அவர்கள் அடங்கும் அறிஞரிகள் தென்பட்டன. இந்நிலை அமைதியான நடுத்தர வகுப்பாரையும் கலக்கிற்று. பாராளுமன்றத் தாபனங்கள் திடமான அரசியலை நிலைநாட்டத் தவறியபோது மத்திய வகுப்பினர் அதிருப்தி கொண்டனர். சமூகத்திலே வேறு சில இனத்தவரும் பொருளாதாரத் துறையிலே பேராபத்துக்குள்ளாகி அழியுந்தறுவாயிலிருந்தனர். கூட்டுறவுச் சங்கங்கள், பலதிறக் கடைகள், சங்கிலிப்பண்டச் சாய்ப்புக்கள் போன்ற வியாபாரத் தலங்களின் போட்டியினால் சிறிய கடைக்காரர்க்குப் பேராபத்துண்டானது. தனியுரிமையுள்ள கூட்டுக் கம்பனிகளில் சிறிய கைத்தொழிலாளருக்கும் அழிவுண்டானது. வேலையில்லாத திண்டாட்டம் எங்கும் தலைவிரித்தாடிற்று. ராணுவத்திலிருந்து நீங்கியவரிடையே வேலையின்மை காணப்பட்டது. நடைமுறையிலுள்ள பலவித அரசியற்கட்சிகளிலே வெற்றியீட்டிக் கொள்ள முடியாதிருந்த அறிவாளிகளிடையே மனக்கசப்புண்டானது. இத்தகைய சமூகம் பலவகையான அதிருப்திகள் காரணமாக பாஸிஸக் கட்சி வளர்வதற்குத் துணைக் காரணமாயிருந்தன.

இத்தாலியிலேயே பாஸிஸம் முதலில் தோன்றிற்று. இங்கே கம்மானா யிருந்து கொண்டு விடுதிச்சாலை நடத்திய ஒருவருக்கு மகனான பெனிட்டோ முஸோலினி என்பவரே இக்கட்சியின் தலைவரானார். இவர் ஆரம்பத்திலே சமதர்மவாதியாயிருந்து ஏகாதிபத்தியத்தைக் கண்டித்தார். பின்னர் தமது சமதர்மச் சகாக்களோடு விரோதித்துக் கொண்டு தனது சொந்தத்தில் ஒரு கட்சியை உருவாக்கினார். இது 1919ஆம் அண்டு மார்ச்சில் உருவாயிற்று. இச்சமயத்திலே பாவியேடி கொம்பாட்டி மெண்டோ என்ற ஒரு ராணுவப்படை மிலானில் முஸோலினியின் அழைப்பில் பேரில் கூடிற்று. வட இத்தாலியிலும், மத்திய இத்தாலியிலும் கிளைத்தாபனங்கள் தாபிக்கப்பட்டன. முஸோலினி இவ்வியக்கத்திற்குத் தலைவரானார். இதன் நோக்கம் உலக மகாயுத்தத்திலே கிடைத்த வெற்றியின் பங்குகளில் இத்தாலி தனக்குச் சேர வேண்டிய பங்கைப் பெறுதலும், நாட்டின் உள்நாட்டுக் கொள்கையிலே மாற்றங்களை உண்டாக்குவதுமேயாகும். ராணுவத்திலிருந்து விலகியவர்களிற் பலர் இதிலே சேர்ந்தனர். சிறிய நடுத்தர வகுப்பு வாலிபர் பலர் இதிற் சேர்ந்தனர். நாட்டில் நிலவிய தொழிலாளர் சீர்கேட்டிலே அதிருப்தி கொண்ட பலரும் இதிற் சேர்ந்தனர்.

முஸோலினி தனது வேலைத்திட்டத்தை ஒழுங்காக நடத்தியது கிடையாது. 1919இல் மிலானிற் கூடிய மகாநாட்டிற்கு முஸோலினி தயாரித்த விஞ்ஞாபனத்தில் தீவிரமான பல திட்டங்கள் கொடுக்கப்பட்டிருந்தன. செனேட்சபையை ஒழித்தல், உயர் வகுப்பினரிடையே நிலவிய பட்டங்களை ஒழித்தல், எட்டுமணி நேர வேலைத்திட்டம், வெடி மருந்துத் தொழிலைத் தேசியமயமாக்கல், யுத்தத்தில் ஈட்டிய லாபம் அதிற் கிடைத்த சொத்துக்கள் என்பவற்றின் மீது கடுமையான வரி விதித்தல், ரயில் சேவைத் தொழிலாளர் நிர்வாகத்தில் விடுதலை என்பன போன்றவை அதிற் கண்ட திட்டங்களாகும். ஆனால் முஸோலினி தனது கொள்கைகளை மாற்றிக் கொண்டார். நாட்டில் நிலவிவந்த அரசியற் கட்சிகளை ஆராய்ந்தே இவ்வாறு தமது நிலையை மாற்றினார். இது சந்தர்ப்பவாதம். அவர் அதிகாரத்தை எவ்வாறாயினும் பெற்றுவிட வேண்டுமென ஆசைப்பட்டார். இதற்காகத் தனது கொள்கைகளைக் கைவிடவும், இணங்கிப் போகவும், தன்னோடு சேர்ந்தவர்களைக் கைவிடவும், சாணக்கீய தந்திரங்களைப் பயன்படுத்தவும் தயாராயிருந்தார். 1921இல் நடந்த தேர்தலில் முஸோலினி சமதர்மவாதிகளையும், மக்கள் விருப்பக் கட்சியினரையும் எதிர்த்தார். இவர்கள் அரசியலமைப்புக் கூட்டத்தைச் சேர்ந்தவர்களாகக் கருதினர். சில மாதங்களின் பின்னர் இதே கட்சியினரோடு தேர்தல் கருதிச் சேர்ந்துகொள்ள விரும்பினார். ஆனால் அதில் தோல்வியுற்றார். பின்னர் வைதீகக் கட்சியோடு சேர்ந்து, 1921ஆம் ஆண்டு நவம்பரில் தனது இயக்கத்தை

அரசியற் கட்சியாக அமைத்துப் பாராளுமன்றத்திலே தேசியக் கட்சியாரோடு சேர்ந்தார். இதிலிருந்து பாஸிஸம் சந்தர்ப்பவாதம் என்பது நிரூபணமாகும். பாஸிஸம் அரசியற்கோட்பாடு என்ற முறையிலே கொள்கையற்றதும், சமயத்துக்கேற்ற போக்குடையதுவுமென்பது இதனால் விளங்கும்.

இதன் பின்னர் பாஸிஸம், பிற்போக்குடையதாகவும், புரட்சிக்கு மாறானதாகவும், தொழிலாளர் நலனுக்கு மாறானதாகவும் விளங்கிற்று. கைத்தொழிலாளரும் நிலச் சொந்தக்காரரும் இதற்குப் பெரிதும் பண உதவி புரிந்தனர். 1920 - 1922 வரை பாஸிஸ்ட் கட்சியினர் ராணுவம் தாக்கிய கூட்டத்தவராய், தொழிலாளர் வேலைநிறுத்தங்களை முறியடித்தும், தொழிலாளரைத் தாக்கியும், சமதர்ம இயக்கத்தை எதிர்த்தும் வந்தனர். 1922ஆம் ஆண்டு ஒக்டோபர் வரையில் முஸோலினியின் கீழ் இயங்கிய பாஸிஸ்ட் கட்சிக்குத் தொழிலாளரல்லாதார் வர்க்கத்திலேயே நல்ல ஆதரவுண்டாயிற்று. அதனால், அரசன் முஸோலினியை அழைத்து அரசாங்கத்தை அமைக்குமாறு கேட்டுக் கொண்டான். 1925ஆம் ஆண்டு ஜனவரி வரையில் அரசியலமைப்புக்-கமைந்த முறைகளெல்லாவற்றையும் ஒழிக்கும் கட்டம் ஆரம்பமாகி சர்வாதிகார ஆட்சிக்கான அத்திவாரம் போடப்பட்டது.

முஸோலினியின் பாஸிஸ்ட் தத்துவத்துக்குப் பல ஐரோப்பிய அறிஞரின் போதனைகள் ஊற்றாயிருந்தனவென்று கூறப்படுகிறது. காண்ட் என்ற தத்துவ அறிஞரின் போதனைகளும், பிட்சேயின் தேசியக் கோட்பாடும், அரசையே மற்றெல்லாவற்றிலும் பெரிதாகக் கூறும் ஹெகெல் என்பவரின் கருத்தும், ஆதிமனிதன் என்ற தத்துவத்தை உருவாக்கிய நீட்சேயின் கோட்பாடுகளும், சொறொல் என்பவரிடத்துக் காணப்பட்ட தூய்மைநெறிக் கருத்தோடு சேர்ந்த மார்க்ஸ் கருத்துக்களும் முஸோலினியைப் பாதித்தனவென்பர். பாரோட்டோ என்பவரின் சிந்தனைகளும், ஜெர்மன் வரலாற்றாசிரியர்களான ட்ரிட்ஸ்க், வொன்சீபெல், கொம்சென் என்போரின் கருத்துக்களும் அவரைப் பாதித்தன என்பர். ட்றோயிசன் என்பவரைப் பின்பற்றியே முஸோலினி சீசர் மாட்டுப் பக்தி கொண்டாரெனக் கூறப்படுகிறது. ஆனால் பாஸிஸ்ட் தத்துவம் என்பதொன்று கிடையாதென ஒரேயடியாகக் கூறிவிடலாம்.

அரசே வல்லமையிலுள்ளது. தனி மனிதன் அரசுக்கு தன்னைப் பூரணமாக அர்ப்பணம் செய்ய வேண்டுமென்ற கருத்துக்கள் ஹெகெல் கொண்ட கருத்துக்களே. ஒரு தேசத்து மக்களுக்கு வழிகாட்டிகளாகச் சமூகத்தின் அறிவாளிகளான ஆதி மனிதர் முன்வர வேண்டுமென்ற கருத்து ரீட்சே, சொறொல் என்பவர் கொண்ட கருத்துக்களே. சொறொல் கற்பனை இலட்சிய மொன்றிருக்க வேண்டுமென்றும், வருங்காலம் பற்றித் திட்டமானதொரு கோட்பாடிருக்க வேண்டியதில்லை என்றும், அத்தகைய

கற்பனை இலட்சியம் ஏமாற்றம் நீங்கிய கீழ்நிலையுற்ற மக்களின் கற்பனையில் இருப்பது நலமென்றும் கருதினார். இக்கோட்பாட்டை ஆதரித்து முஸோலினி 1922இல் நேப்பின்சில் பேசினார்.

"நாம் எமக்கு அவசியமான கட்டுக்கதையை கற்பனை இலட்சியத்தை உருவாக்கிக் கொண்டோம். இது நமது கோட்பாடு. இது உண்மையாயிருக்க வேண்டியதில்லை. இது எமது இலட்சியம். எமது நம்பிக்கை. எமது கோட்பாடு. இதுவே எமக்குத் தெரியமுட்டுவது. நமது கற்பனை இலட்சியம் நம் நாடு. அது நமது நாட்டின் மகிமையாகும்".

இந்தக் கற்பனை இலட்சியம் இத்தாலியர் மனதிலே பழைய ரோமராச்சியத்தின் பெருமைகளையும், லத்தீன் இனத்துப் பிரதிமையின் மகிமையையும், புனருத்தாரணம் செய்வது போலிருந்தது. ஜெர்மனியரின் கற்பனை இலட்சியம் தாம் ஆரியவம்சத்தைச் சேர்ந்தவர்களென்பதும், அந்த இனத்தின் தூய்மையைக் காப்பாற்ற வேண்டுமென்பதுமே. பாஸிஸ்ட் இயக்கத்துக்கு ஆவேசமளித்த காரணங்கள் எவையாயிருந்தபோதிலும், அது சமயோசிதமாக ஏற்பட்டதொரு கோட்பாடு. அதற்குத் திட்டமான தத்துவ அடிப்படையோ, வைதீகக் கோட்பாடோ கிடையாது. இது அனுசரிக்கும் முறைகள் சந்தர்ப்பத்தை அனுசரித்தவை. எதிர்க் கட்சியினரைப் பலாத்காரத்தாலும், உயிர்ச்சேதத்தாலும் அடக்கும் போக்குடையது. சாதியபிமானம், இழிவான உணர்ச்சி என்பவற்றைத் தூண்டி மக்களை ஆவேசமடையச் செய்வது. அதன் நோக்கம் நன்மையைப் பெறுதலன்று. அதற்கான தத்துவ அடிப்படை அதனிடமில்லை. அது மக்களுடைய மன முடிவுகளையும், கற்பனை இலட்சியங்களையும் அடிப்படையாக வைத்து ஆக்கப்பட்டதொரு கோட்பாடு. பாஸிஸம், மக்களைப் பயமுறுத்தி அதிகாரத்தை உண்டாக்குகிறது. வெற்றியினாலுண்டாகக்கூடிய நன்மைகளில் எவ்வாறு மக்கள் நம்பிக்கை வைப்பார்களோ அந்த நம்பிக்கையை அடிப்படையாகக் கொண்டே அந்த அதிகாரம் அமைக்கப்பட்டது. "இது சமூகத்தை யுத்தநிலைக்கு ஆயத்தம் செய்து வைக்கும் ஓர் இயக்கம். அதில் ராணுவச் சட்டம் நிரந்தரமான அம்சமாயிருக்கும். ஏனெனில் தேசத்தவருக்கு வாய்க்கும் அற்பமான சமாதான காலம் கூட யுத்த ஆயத்தத்திலிருந்தே செலவு செய்யப்படும். சமாதான காலத்திலே அது எவ்வளவுதூரம் பயமுறுத்துகிறதோ அவ்வளவுக்கு அது அதிகாரத்தைப் பெறும். யுத்த காலத்திலே அது எவ்வளவுக்கு வெற்றி பெறுகிறதோ அவ்வளவுக்கு அது நிலைத்திருக்கும்" என இவ்வியக்கத்தைப் பற்றி ஒருவர் சரியாகவே விளக்கம் கொடுத்திருக்கிறார்.

பாஸிஸத்தின் கோட்பாடுகள்

தனியுரிமை முதலாளித்துவத்தின் தேய்ந்த நிலையே பாஸிஸம் என மார்க்ஸ்வாதிகள் அதனைக் கண்டிப்பதுண்டு. சமூகத்திலுள்ள இனத்

தொடர்புகளைப் பாஸிஸம் மாற்றுவதில்லை. யூதர் போன்ற பாதுகாப்பற்ற அவலநிலையிலுள்ளவர்களை அது வதைப்பதைத் தவிர வேறொன்றும் செய்யவில்லையென அவர்கள் எடுத்துக் காட்டுவர். பாஸிஸம் ஒரு முறை அதிகாரத்துக்கு வருமானால், தொழிலாளர் தாபனங்களையெல்லாம் உடைத்தெறிந்துவிடும் என்பதையும், தனியுரிமையாளர் தமது நடவடிக்கைகளைத் தடையின்றி நடத்த இடங்கொடுக்குமென்பதையும் அவர்கள் எடுத்துக் காட்டுகின்றனர். முதலாளித்துவச் சனநாயகம் நடைமுறையிலுள்ள பொருளாதாரச் சமாந்தர சதுர்ப்புஜ சக்திக்குள் தனது விசேட உரிமைகளை நிலைநிறுத்திக் கொண்டு தொழிலாளர் வர்க்கத்தின் அபிலாசைகளைத் திருப்பதிப்படுத்த முடியாவிட்டால், பாஸிஸ்ட் சர்வாதிகாரத்திலே சரண்புகுகிறது. பாஸிஸம் சமூகத்திலுள்ள இனத் தொடர்புகளையெல்லாம் தப்பிக்கச் செய்து விடுகிறது என மார்க்ஸ் வாதிகள் அதனைக் கண்டிப்பார்.

மார்க்ஸ் வாதிகளின் இந்தக் கண்டனத்திலே உண்மை அதிகம் இருந்த போதிலும், சில முக்கியமான விடயங்களைக் கருத்திலே கொள்ளாதிருக்கின்றது. தனியுரிமை முதலாளித்துவம் கையாலாகாத நிலையில் பாஸிஸத்தைச் சரணடைகின்றது என்பது உண்மையே. ஆனால் அதற்கு செய்யும் தியாகம் எத்தகையது?

நம்பி ஏமாற்றமடைந்தோர், வேலையற்றோர், இனப்பிரஷ்டமடைந்த அறிவாளிகள், நடுத்தர வகுப்பிலுள்ள சிறு வியாபாரஞ் செய்வோர், ஏமாற்றமடைந்து மனக்கசப்புற்று இளவயதினர், சில பெண் இனத்தவர் என்போர் எல்லோருக்குமே பாஸிஸ்ட் இயக்கம் தனது வேண்டுகோளை விடுத்தது என்பது கருத்திற் கொள்ளத்தக்கது. அதிருப்தி கொண்ட இந்தக் கூட்டத்தினருக்குத் தைரியமானதொரு வேலைத்திட்டத்தையும், தூரிதமான செயல் முறையையும் தருவதாக வாக்களிக்கிறது. பழைய சிறப்புகளை மறுபடியும் உண்டாகச் செய்தல், முதலீடு செய்வதற்குச் சந்தர்ப்பங்களளித்தல், பூரணமான வேலைவாய்ப்புப் பெறுதல், வெற்றிச் சைனியங்கள் பற்றிய காட்சி என்பனவெல்லாம் மனம் மடிந்துகிடந்த மக்களின் கற்பனையைக் கவர்ந்தது.

ஒருகால் அதிகாரத்தைப் பெற்றதும், இவ்வாறு அதிருப்தியடைந்து கிடந்த மக்களைத் திருப்திப்படுத்த வேண்டியதாயிற்று. பாஸிஸம் சுயநலத்துக்காகவே திறமையோடு உருவாக்கப்பட்டதொரு இயக்கம். இந்த அரசியற் நெறியாளருக்கு முதலாளிகள் உதவி புரிந்தனர் என்பது உண்மையே. பணமும், ஆன்மீக ஆதரவும் அளித்த இந்த முதலாளிகளின் கைப்பொம்மைகளாக இருக்கப் பாஸிஸ்ட் தலைவர்களால் முடியவில்லை. வேலையில்லாத் திண்டாட்டம் உடனடியாகத் தீர்த்து வைக்கப்பட வேண்டியதொரு பிரச்சினையாயிற்று. முதலாவது உலக மகா யுத்தத்தின் பின்னர் மக்கள் அடைந்த பெருந் தோல்வி மனப்-

பான்மையிலிருந்து அவர்கள் மனத்தை வேறுவழியில் திருப்ப வேண்டியதாயிற்று.

எனவே வேலையில்லாதத் திண்டாட்டத்தை உடனடியாக ஒழிப்பதற்காக மக்கள் மனதைக் கவரக்கூடியதொரு பெரிய வேலைத்திட்டத்தை உருவாக்க வேண்டியதாயிற்று. இதுவே முதற்கடமை. இரண்டாவதாக உள்நாட்டில் ஏற்பட்ட பெரிய பொருளாதார நெருக்கடியிலிருந்து மக்கள் மனதைத் திருப்புவதற்காக, வெளிநாட்டுக் கொள்கையை யுத்த நாட்டமுடையதாகவும், சாகசம் நிறைந்ததாகவும் செய்யவேண்டியிருந்தது.

வெளிநாட்டு விவகாரங்களிலே துப்பாக்கி வீரனுக்குரியதொரு கொள்கையைப் பின்பற்றுவதானால் ராணுவ பலம் நிறைய இருக்க வேண்டும். ராணுவபலத்தை அதிகரிப்பதனால் ஆயுதப் பெருக்கத்தை மேற்கொள்ள வேண்டும். பொது வேலைகளெல்லாம் பெரும்பாலும் ஆயுதப் பெருக்கத்தையே நோக்கமாகக் கொண்டன. அதனால் வேலையில்லாத பலருக்கு வேலை கிடைத்தது. ஆயுதப் பெருக்கத்துக்குத் தேசியப் பொருளாதாரத்தைக் கட்டுப்படுத்த வேண்டியதவசியமாயிற்று. முன்னெல்லாம் சுதந்திரம் அனுபவித்த முதலாளிகள் இப்போது கட்டுப்பாட்டுக்குள்ளாயினர். முதலீடு செய்யும் முறையை அரசாங்கம் கட்டுப்படுத்திற்று. இலாபம் பெறும் முறையும் கட்டுப்படுத்தப்பட்டது. ஆயுதப் பெருக்கத்தை உத்தேசித்து எல்லாக் கருமங்களும் அமைக்கப்பட்டன. இவ்வாறு பொது வேலைகள் அதிகரிக்கவே சம்பளங்கள் உயர்ந்தன. சம்பளமுயர விலைகள் உயர்ந்தன. மறுபடியும் அரசாங்கம் தலையிட்டு சம்பளத்தைக் கட்டுப்படுத்தி விலைகளை நிர்ணயித்தது. இதனால் நுகர்வுப் பொருட்கள் கட்டுப்படுத்தப்பட்டன. முதலாளிகள் ஈட்டிய லாடங்களிற் பெரும்பகுதி ஆயுத உற்பத்தியைப் பெருக்குதற்குப் பயன்படுத்தப்பட்டன. நுகர்வுப் பொருட்கள் கட்டுப்படுத்தப்படவே நடுத்தர வகுப்பைச் சேர்ந்த சிறு விவசாயிகள் பாட்டாளி மக்கள் இனத்தில் தள்ளப்பட்டனர். கைத்தொழில் முதலாளிகளுக்கு ஓரளவு பலம் உண்டானபோதிலும், பாஸிஸ்ட் தலைவர்களின் சொற்படியே அவர்கள் நடக்க வேண்டியதாயிற்று. தாம் நினைத்தபடி வியாபார நடவடிக்கைகளை அவர்கள் மேற்கொள்ள முடியாதிருந்தது. இந்த அளவில் பாஸிஸ்ட் இயக்கம் முதலாளி அமைப்பைச் சீர்கெடச் செய்தது. முதலாளியும், தொழிலாளியும் தமது சுதந்திரத்தை இழந்தனர். இருவர்க்கத்தவரும் அரசின் மகிமையையே பெரிதாக எண்ணித் தமது தனித்தன்மையைக் கைவிட வேண்டியதாயிற்று.

அரசின் மகிமைக்காகத் தன்னுடைய எல்லாவற்றையும் அதற்கு அர்ப்பணம் செய்ய வேண்டுமென்ற அடிப்படையிலே தான் பாஸிஸ்ட் இயக்கம் தாபிக்கப்பட்டது. அரசை மகிமையுடையதாகச் செய்வதனால்

அது பழங்காலத்திலே அடைந்திருந்த சிறப்பை அடையலாமென்ற நம்பிக்கையை உண்டாக்க வேண்டும். மக்களிடத்துக் குடிகொண்ட ராணுவ ஊக்கத்தையும், ஏனைய கீழ்த்தரமான ஊக்கங்களையும் தட்டி எழுப்ப வேண்டும். எனவே பாஸிஸ்ட் இயக்கத்தின் சிந்தனையாளரில் ஒருவரான அல்கிரெடோ ரொக்கோ என்பவர் "பாஸிஸம் மற்றெல்லாவற்றையும் விடச் செயலும், உணர்ச்சியுந்தான். அது அப்படியிருக்க வேண்டியது அவசியம். அவ்வாறில்லாவிட்டால் இயக்கத்திலுள்ள பெரிய ஆர்வம் குன்றிவிடும். இப்போது அதனிடத்திலுள்ள புனருத்தாரணச் சக்தி குன்றிவிடும். குறிப்பிட்ட ஒரு சிலரின் இயக்கமாகிவிடும்" என எழுதினார்.

அராஜகம்

அராஜகம் எந்தவிதமான அரசியல் ஆட்சியையும் ஏற்றுக் கொள்வதில்லை. அதனால் இது அரசியலுக்கு மாறானதெனக் கொள்ளலாம். சமீப காலத்திலே அராஜகக் கோட்பாட்டை ஆதரித்துவரும் தத்துவஞானியாகிய பேட்ரண்ட் ரசெல் இக்கோட்பாட்டிலுள்ள இக் குறைபாட்டை நீக்குவதற்காக சில துறைகளிலாவது ஒருவகை அரசாட்சி அவசியமென்றும், இல்லாவிட்டால், சமூகம் குழப்பத்தில் ஆழ்ந்து விடுமென்றுங் கூறவேண்டியதாயிற்று. இவர் ஏனைய அராஜகத் தத்துவஞானிகளைவிடச் செயல்முறைப் போக்குடையவர். வில்லியம் கொடலின் (1756 - 1836), பீர் ஜோசப் பிரெளடன் (1809 - 1865), ரூஷியப் பிரபுவான மைக்கேல் பகுமின் (1814 - 1876), இளவரசர் பீட்டர் குறொ பொட்சின் (1842 - 1921) என்போரெல்லாம் பிரசித்தமான அராஜகவாதிகள். இவர்களோடு ஜீவந்தராயிருக்கும் பேட்ரண்ட் ரசலையும் சேர்த்துக் கொள்ளலாம்.

i. வில்லியம் கொடலின் (1756 - 1836)

அராஜகவாதிகள் வரிசையில் இவரே முதலானவர். இவரெழுதிய சிறந்த அரசியல் நூலான "அரசியல் தருமம் பற்றிய ஆராய்ச்சி" 1793இல் பிரசுரிக்கப்பட்டது. எல்லாவகையான அரசியலாட்சிகளும் தீமையுடையன. ஆனால் மனித சமூகம் அத்தகையதன்று என்பதே அவருடைய கொள்கை. மக்களிடம் இயற்கையாகவே நன்மை குடி கொண்டிருக்கிறதென்பதே அராஜக தத்துவஞானிகள் எல்லாரிடத்தும் காணப்படும் கொள்கை. கொடலினிடத்தும் அந்த நம்பிக்கையிருந்தது. அரசானது மக்களின் கீழ்ப்படிவில் தாபிக்கப்பட்டதாதலால், எதேச்சையான கீழ்ப்படிவுகூட பலாத்காரத்தையே அடிப்படையாகக் கொண்டது. ஆனபடியால் அது நெறியற்றது. ஆகையால் சனநாயக அரசியல் கூட நெறியற்ற கீழ்ப்படிதலையே அத்திவாரமாகக் கொண்டது. எனவே நேர்மையுள்ள எந்த அராஜகவாதியும் அரசு எந்த முறையிலிருந்தாலும் அதனை அழித்துவிட வேண்டும். மக்களாயுள்ளவர்கள், நெறியற்ற வழியிலே செல்லக் கூடும்; தீமையைச் செய்யக்கூடும்; இவற்றை விலக்குவதற்கு வழி பலாத்காரமோ, அரசாட்சியோவல்ல; கல்வியே. ஒரு தீமையை மற்றொரு தீமையான அரசைக் கொண்டு நீக்கக் கூடாது. கல்வியின் உதவியாலேயே அதை நீக்க வேண்டும் என்று வாதித்தார்

கொடலின். ஒருவருடைய ஆன்ம பாவத்தை மற்றவர் அறிந்து மதிக்கும் பண்பை மக்களிடத்து வளர்க்கலாமெனவும், சமூகத்துக்கு மாறான கருமங்களைச் செய்யாதிருக்க அவர்களைப் பற்றி விடலாமென்றும், இதனை நிறைவேற்றுவதற்குச் சில சமயம் அரசாங்கச் சாதனங்களிற் சிலவற்றைப் பரிபாலிக்க வேண்டுமென்றும், ஆனால் பயன்படுத்தும் முறைகள் நீதியுள்ளனவாகவும், அறிவு சார்ந்தனவாகவுமிருக்க வேண்டுமென்றும் கொடலின் கூறினார். மிகக் குறைந்த தொகையினர் விடயத்திலேயே அத்தகைய அரசாங்கச் சாதனங்கள் அவசியம்; பெரும்பாலானோர் தாமாகவே நியாயமான முறையில் கருமங்களை நெறிதவறாது செய்வர் என அவர் நினைத்தார்.

ii. ரியர் ஜோசப் ரிரௌடன் (1809 - 1865)

தான் அராஜிகவாதியென முதன் முதலாகச் சொல்லிக் கொண்டவர் இவரே. சொத்துடமை பல வகையான நேர்மையற்ற வருமானங்களை உண்டாக்கும் எனக் கூறி அதனை இவர் முக்கியமாகக் கண்டித்தார். சொத்து என்று சொல்லப்படுவது திருட்டுப் பொருளே என்பதுதான் இவருடைய கொள்கை. இதை இவர் "சொத்து என்றால் என்ன?" என்ற நூலிலே விளக்கிக் காட்டினார். இலாபம், வட்டி, வாடகை என்பவற்றால் வரும் வருவாயே சொத்து என அவர் அதற்கு வரைவிலக்கணம் கூறினார். சொத்து என்ற அமைப்பு - பின் தனியுரிமை அம்சத்தையும், சுரண்டல் அம்சத்தையும் அவர் எதிர்த்தாரேயன்றி எல்லாவிதச் சொத்தின் அமைப்பையும் அவர் எதிர்க்கவில்லை. தனிப்பட்டவர் சொத்து என்ற அமைப்பிலிருந்து அரசு என்பது ஆதியில் உண்டானது. அதனால் பல விதமான அநியாயமும் கொடுமைகளுமுண்டாயின. இவை தனிப்பட்டவர் சொத்துடைமையால் உண்டாகக் கூடிய தீமையும் அநீதியுமாகும். எனவே மக்களின் அபிப்பிராயத்தை உசாவி அறியாமற் செய்யப்படும் சட்டங்கள் அவர்களைக் கட்டுப்படுத்த முடியாது. எனவே மக்கள் ஆட்சி செய்யப்படுதல் என்பது ஒழுக்கக் கோடுகளில் மிகப் பெரியது. எனவே நடைமுறையிலுள்ள அரசியலமைப்பைக் கவிழ்த்து விட்டால் மாத்திரம் போதாது; எதிர் காலத்திலே சமூக அமைப்பு எப்படியிருக்க வேண்டும் என அதைப் பற்றியும் ஆக்க பூர்வமான யோசனைகளைக் கூறினார். கூட்டுறவு வங்கிகள் தனிப்பட்டவர்களுக்கு வட்டியின்றிக் கடன் கொடுக்க வேண்டுமென்றும், உற்பத்தி வேலைகளில் ஈடுபடும் எதேச்சையான சங்கங்களுக்கும் அத்தகைய வங்கிகள் கடன் உதவ வேண்டுமென்றும் கருதினார். இதன் பயனாக வட்டி உழைக்கும் முதலாளிமாருக்கு வட்டி பெறும் சந்தர்ப்பம் கிடையாதென்றும், தனது அமைப்பின் பயனாக உண்டாகும் கூட்டுறவுணர்ச்சி, பலாத்கார முறையிலே எந்த ஒரு சமூக அமைப்பையும் ஏற்படுத்த விடமாட்டாதெனவும் நினைத்தார்.

iii. மைக்கோல் பகுமின் (1814 - 1876)

செயல்முறை சார்ந்த போக்குப் பெரிதும் உடைய அராஜகத்துவ ஞானிகளில் ஒருவர் இவர். இவர் கிரம முறையானதொரு கோட்பாட்டை விளக்குவதில் அதிகம் முயலவில்லை; கிளர்ச்சி செய்வதிலும், இரகசியச் சங்கங்களின் நடவடிக்கைகளைத் திட்டப்படுத்துவதிலும், நிர்வகிப்பதிலுமே முயன்றார். ஐரோப்பிய பாட்டாளி மக்கள் குழுவிலே இவருடைய செல்வாக்கு அதிகமாயிற்று. இவருடைய எழுத்துக்களிலே ஒழுங்கு கிடையாது. பெரும்பாலும் அவை நிறைவில்லாதனவாகவேயிருக்கும்.

நடைமுறையிலுள்ள சமூகத்தைப் பற்றி இவர் ஆராய்ந்த முறை மார்க்ஸ் ஆராய்ந்த முறையைப் போன்றதே. சமூகத்திலே வாழும் மக்களுட் பெரும்பாலோர் சுரண்டப்படுகின்றார்கள். முதலாளிக்கும் தொழிலாளிக்குமிடையே ஒரு போராட்டம் இருந்து வருகிறது. அரசு என்பது இந்த இரு கட்சிக்காரருள்ளும் முதலாளி வர்க்கத்துச் சொத்தாகவேயிருக்கின்றது. சமூகத்திலுள்ள இந்தப் பண்புகளும், அது பயன்படுத்தும் நிறுவனங்களும், மனித அபிவிருத்தியிலே கீழ்ப்படியிலுள்ளவை. இவையெல்லாம் பயம் என்ற ஆதிமனிதரின் இயல்புக்கத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டவை. எதிர்காலம் நிச்சயமற்றதாயிருப்பதால் மக்கள் சொத்தை விரும்புகின்றனர். அரசானது தனிப்பட்டவர்கள் சொத்தைத் தன்னிடமுள்ள வலுக்கட்டாயச் சாதனங்களுையெல்லாம் பயன்படுத்தி ஆதரிக்கிறது. மனிதன் இறந்த பின்னர் எந்த வகையிலும் உடல் துன்பமடையாமல் இன்பமாகக் காலத்தைக் கழிப்பதற்கே விரும்புகிறான் என்றதனாலேயே சமயத்தை ஆதரிக்கிறான் என்ற காரணத்தால் சமயங்கூட கண்டிக்கப்படுகிறது. மக்கள் நாகரீகமற்ற நிலையிலிருந்து நாகரீக முதிர்ச்சியுள்ள நிலைக்கு முன்னேறும் போது இந்த அமைப்புகளெல்லாம் மாறிவிடும் எனப் பகுமின் கருதினார்.

பகுமினுடைய சித்தாந்தத்தின் சாரம் என்னவென்றால், எல்லா வகையான கொடுங்கோன்மையையும் அவர் எதிர்த்தமையே. சனநாயக அடிப்படையிலுள்ள ஆட்சியைக்கூட இக்காரணத்தால் அவர் எதிர்த்தார். எந்தவிதமான அரசியல் அதிகாரமும் அவருக்குச் சம்மதமானதன்று. சமூகத்திலேயுள்ள பெரும்பான்மையோர் அனுபவமற்றவராயும், அறிவில்லாதவராயுமிருப்பதால், முதலாளிகள் அரசைச் சாதனமாகக் கொண்டு, அவர்களை அடக்கி வைத்துச் சுரண்டி வாழ்கிறார்கள் என்பதே பகுமின் காட்டிய கருத்து.

மக்களுக்கு நியாயங்காட்டித் தெருட்டிச் சமூகத்துக்கு உகந்த சில நடவடிக்கைகளை அவர்கள் மேற்கொள்ளச் செய்வதற்கு பதிலாக அவர்களை நிர்ப்பந்தப்படுத்தி அவர்களுடைய அறநெறி விவேகத்தை அவமானப்படுத்துகிறது அரசு. அது சுரண்டலுக்குத் துணை செய்யும்

சாதனமாயிருப்பதைவிட இதுவே பெரிய கொடுமை என பகுமின் அரசைக் கண்டிக்கிறார். மேலும், அதிகாரமானது அதைப் பயன்படுத்துவோரின் ஒழுக்கத்தைச் சிதைப்பதோடமையாது அவர்களைச் சீரழியக் (கைக்கூலி வாங்கச்) செய்கிறது. தனிமனிதனின் சுதந்திரத்தில் தலையிடும் அந்த முயற்சியையும் அவர் பலமாகக் கண்டிக்கிறார். சுதந்திரம் பங்கமில்லாததொரு தனிப் பிண்டம். அதில் ஒரு சிறு பகுதியைத் தானும் சேதித்து விட்டால் முழுதும் அற்றுப் போன மாதிரித்தான். இக் காரணத்தால் அவர் எந்தவகையான அதிகாரத்தையும் ஒப்புக் கொள்ள மறுக்கிறார். மனிதன் கீழ்ப்படிந்து அடங்கி நடக்கக்கூடிய அதிகாரிகள் இருவரே; ஒன்று கடவுள், மற்றது அரசாங்கம். பரமண்டலத்திலுள்ள அந்த அதிகாரி ஒருவரே போதும், பூமியில் ஆயிரக்கணக்கான அதிகாரிகளை உண்டாக்க என்கிறார் பகுமின். சமயம் மனிதனுடைய ஆன்மலத்தைச் சிறுமைப்படுத்துகின்றது. மனிதனுக்கும், கடவுளுக்குமிடையில் அன்பு உண்டெனச் சமயம் கூறுகிறது. இஃது எவ்வாறு நிகழும்? சமமானவர்களிடையே தான் அன்புக்கு இடமுண்டு.

அரசோவென்றால், திருச்சபைக்குச் சகோதரன். மனித ஆன்ம பாவங்களின் கல்லறைதான் திருச்சபை; அங்கே ஒரு சிறு தொகையினர் பெரும்பான்மையோரை அடக்கியெடுக்குகின்றனர். தனிப்பட்ட மக்களுக்கு மறுக்கப்பட்ட சுதந்திரங்களின் கூட்டுத்தொகையே அரசாங்கம். ஆனபடியால் அதனை ஒழித்துவிட வேண்டும். மனித சமுதாயத்திலிருந்து சமயத்தையும், அரசாட்சியையும் ஒழித்துவிட்டாற்றான் மனிதனுக்குச் சுதந்திர நிலை வாய்க்கும்.

இந்த இலட்சியத்தை நிறைவேற்றுவதற்கு ஓரளவு பலாத்காரம் அவசியமென பகுமின் கருதினார். எனவே வளர்ச்சியும், புரட்சியும் இவருடைய கோட்பாட்டில் இடம் பெறுகின்றன. இங்கே காட்டிய மாற்றங்களை எதிர்க்கும் ஒரு கூட்டம் இருந்தே தீரும். அதனால் அவர்களோடு கலகஞ் செய்ய நேரிட்டால் ரத்தஞ் சிந்தும். அடக்கியெடுக்கப்பட்டவர்கள் புரட்சி செய்து எழுந்தால் தமது விரோதிகளை வஞ்சந்தீர்க்க விரும்புவர். அதனால் பலாத்காரங்களுண்டாகும். பகுமின் பலாத்காரத்தை விரும்பாவிட்டாலும் அதைத் தவிர்க்க முடியாதென அவர் கருதுகிறார். அராஜகவாதிகள் கொள்கை திருச்சபைகளையும், கந்தோர்களையும், ராணுவத்தையும், நீதிமன்றங்களையும், பொலீசையும், சட்டசபைகளையும் அழித்து உடைமைகளுக்குரிய பாத்தியத்தை நக்கிவிடுதல், தம்மிச்சையாக உண்டாக்கப்பட்ட அராஜகச் சங்கங்கள் இந்தத் தொண்டைச் செய்யும். அழிவு வேலைத்திட்டத்தை மத்தியத்தாபனம் ஒன்று கொண்டு நடத்தும். தொழிலாளர் சங்கங்களும் உற்பத்திச் சொத்துக்களெல்லாவற்றையும் அது பகிர்ந்து கொடுக்கும். எந்த வகையான அதிகாரங்களும் மறுபடி உருக்கொள்ளாத வகையில்

நடவடிக்கைகள் எடுக்கப்படும்.

எதிர்காலம் எப்படி இருக்கும்? எதிர்காலச் சமூகம் எப்படி அமைய வேண்டுமென்பதைப் பற்றி பகுமின் கூறத் தயங்கினார். ஆனால் அத்தகைய சமூகம் என்ன உருவத்தில் அமைய வேண்டுமென்பதைப் பற்றி அவர் அடிப்படையான சில திட்டங்களை வகுத்தார். சாதி, நிறம், தேசிய இனம், சமயம் என்ற பாகுபாடுகள் புதிய சமூகத்தில் இருக்கக் கூடாது. எங்கும் சமத்துவம். அச் சமூகம் தன்னிச்சையான சங்கமாகவும், ஒப்பந்தப் போக்குடையதாகவுமிருக்கும். இவையே அவற்றினடிப்படையன்றிச் சட்டமோ, ஏனைய நிர்ப்பந்தங்களோ மக்களைக் கீழ்ப்படியச் செய்யா. எல்லாச் சொத்துக்களும், உற்பத்திச் சாதனங்களும் இப்புதிய சமூகத்தின் கையிலேயே இருக்கும். எந்த மனிதனோ, மனிதர் கூட்டமோ இப்போது உடமையை உற்பத்தி விருத்திக்காகப் பயன்படுத்தலாம். சமூகத்தின் உற்பத்தி முயற்சிகளுக்கு உதவக்கூடிய எந்த மனிதனும் இப் பொதுவுடமையைப் பயன்படுத்தலாம். பலதரப்பட்ட மட்டங்களிலே உற்பத்தியிலீடுபட்ட இப் பலதரப்பட்ட சங்கங்களும், தொகுதிகளும் சமஷ்டியாக ஒன்றுசேரவேண்டுமென்கிறார் பகுமின். அவர் கூற்றின்படி தனியார் பலர் சேர்ந்து குறுநில வட்டமாகச் சேரலாம். குறுகிய வட்டங்கள் பெருநிலமாவட்டங்களாகலாம்; அவை நாடாகலாம்; நாடுகள் பலவும் சேர்ந்து ஐக்கிய ஐரோப்பிய நாடுகளாகலாம்; பின்னர் முழு உலகமும் இவ்வாறு இணைக்கப்படலாம். இத்தகைய தாபனம் சுதந்திரமாகச் சேரும் கூட்டுறவாகவும், மத்திய அதிகார பீடமற்றதாகவுமிருக்கும். இந்தச் சமஷ்டியிலிருந்து எந்தக் கட்டத்திலும், எந்தத் தொகுதியும் பிரிந்து போக வசதியுண்டு. எந்த வகையான அரசியல் ஆட்சியும் இருக்க மாட்டாது. அதற்குப் பதிலாக உற்பத்திச் சக்திகளும் பொருடியிற் சேவைகளுமடங்கிய ஒரு தாபனமிருக்கும். இதுவே ஈற்றில் சமூகமாயமையும். அது மக்களிடையுள்ள மனிதத் தொடர்புகளை ஒழுங்கு செய்யும்; சமூகத்துக்குக் கெடுதியுண்டாக்கும் கருமங்களை மக்கள் செய்யாமல் தடுக்கும்; அவ்வாறு தடுக்கும்போது மனிதருடைய சுதந்திரத்திலே தலையிடாதபடி கருமஞ் செய்யும்"

சனநாயகம்

சனநாயகம் என்பது மக்கள் ஆட்சியாகும். "டிமொக்ரசி" எனும் சொல் "டிமொஸ்", "இராசியர்" என்ற இரு கிரேக்க வார்த்தைகளிலிருந்து பெறப்படுகிறது. முன்னையது மக்களையும், பின்னையது அதிகாரத்தையும் குறிக்கும்.

டிமொஸ் என்பது கி. மு. 5ஆம் நூற்றாண்டிலே, "இக்ளேசியர்" எனும் சந்தை கூடுமிடத்தில் குழுமிய ஏதென்ஸ் நகர் மக்களைக் குறித்தது. "டிமொகிராசியர்" (மக்களின் ஆட்சியதிகாரம்) என்ற சொல் உருவாக்கப்பட்ட போது, அதற்குக் காரணமாயிருந்தவர்கள் கிரேக்க நாட்டின் ஒரு நகரைச் சேர்ந்த மக்களாவர். அந் நகரத்தவர் நெருக்கமாக வாழ்ந்த ஒரு சிறு சமூகத்தவர். உடனுக்குடன் செயற்படுத்தக் கூடிய கருமங்களைப் பற்றி அவர்கள் கூட்டாகத் தீர்மானஞ் செய்து வந்தனர்.

சனநாயகம் பற்றிய எந்த விவாதமாயினும், அது அடிப்படையில் மூன்று கருத்துகளையே சுற்றிச் சுழல்கிறது. அவை :

- (1) மக்கள் இறைமை
- (2) சமத்துவம்
- (3) சுய ஆட்சி

மக்கள் இறைமை என்பதன் பொருள் யாதெனில், சனநாயகமானது ஒரு அரசியல் முறை என்பதும், அதில் மக்கள் தமக்குள்ள அதிகாரத்தைத் தம்மைத் தாங்களே ஆளும் அளவுக்குச் செயற்படுத்தாது, தம்மை ஆளுவோரை மாற்றியமைக்கும் அளவுக்கே செயற்படுத்துகிறார்கள் என்பதுமேயாகும். இதனை வேறு விதமாகக் கூறின், தொட்டதற்கெல்லாம் குறை கூறுவோன் ஒருவனின் கூற்றுப்படி, ஞானிகளால் ஆளப்படுவதற்கு முட்டாள்களுக்குச் சதா காலமும் வழங்கப்பட்டுள்ள சிறப்புரிமையாகும். இறைமையுடைய மக்கள் தங்களுக்குத் தேவையான அளவில் அதிகாரத்தைத் தம்முள் வைத்துக் கொள்ளவும் அதனைச் செயற்படுத்துவதற்கான ஒரே வழி தம்மை ஆளுவோருக்கு எல்லையற்ற அதிகாரத்தை வழங்காதிருத்தலேயாகும்.

பெரும்பான்மை - சிறுபான்மைத் தத்துவத்தினையும் நாம் கவனத்துள் எடுக்க வேண்டும். பெரும்பான்மை சிறுபான்மைத் தத்துவ-

மானது எதிர்க்கட்சியின் உரிமையைப் பாதுகாப்பதை, அதாவது பாராளுமன்றத்திலே சிறுபான்மைக் கட்சியின் அல்லது கட்சிகளின் உரிமையைப் பாதுகாப்பதைக் குறிக்கின்றது. எதிர்க்கட்சிக்கு இடையூறு நேருமானால், அரசியற் சட்டத்திலுள்ள கருத்தின்படி அப்போது பெரும்பான்மையோரின் கொடுங்கோன்மை நிலவுகிறதென நாம் கூறலாம். கமில்டன் கூறியது போன்று :

"பலரிடம் எல்லா அதிகாரத்தையும் ஒப்படை, அவர்கள் சிலரை நசக்குவதற்கு முயல்வர். சிலரிடம் எல்லா அதிகாரத்தையும் ஒப்படை. அவர்கள் பலரை நசக்குவதற்கு முயல்வர். சிலரிடமோ பலரிடமோ எல்லா அதிகாரத்தையும் ஒப்படைக்காமல், அதனை மாறி மாறியும் கூட்டாகவும் முன்னவரிடமும் பின்னவரிடமும் பகிர்ந்தளிப்பதில் தான் சனநாயகத்தின் இரகசியம் சரியாகத் தங்கியுள்ளது".

ஆகவே, சனநாயகத்திற் பாமர மக்களின் மன விருப்பம் என்று விளக்கம் தர முடியாது. அது பெரும்பான்மைத் தத்துவத்தை ஏற்றுக் கொள்வதுடன், பெரும்பான்மையினரின் முடிவுக்கு அனைவரும் கட்டுப்பட வேண்டும் என்று ஓர் உடன்பாடு அல்லது கட்டுப்பாடு இருப்பதாகவும் கருதுகிறது. மற்றொருபுறம், அது தனிப்பட்டவரின் உரிமைகளை உறுதிப்படுத்தவும் முயல்கின்றது.

எனவே, சனநாயகம் சுதந்திரத்துடன் சட்டத்துக்கான அவசியத்தையும், அதனை அமுலாக்குவதையும் இணைக்கப்படுவதற்கான ஒரு முயற்சியேயாகும். முழுச் சமுதாயத்திற்கும் நன்மை தரும் விதத்தில் யாது செய்யப்பட வேண்டும் என்பதில் தன் விருப்பமான உடன்பாட்டை அடைவதற்காக விவாதத்தின்மூலம் ஒவ்வொரு பிரசையும் பங்குபற்றுவதற்கான சந்தர்ப்பத்தை அளிக்கும் ஓர் அரசியல் முறை என்று சனநாயகத்திற்கு வரைவிலக்கணங் கூறலாம்.

ஐனநாயகத்தின் பரிணாம வளர்ச்சி

கிறிஸ்துவுக்கு முன் 5ஆம் நூற்றாண்டில் சில கிரேக்க நகர அரசுகளில் காணப்பட்ட அரசாங்க ஆட்சிமுறை ஐனநாயகத்தன்மை கொண்டதாக இருந்தது. கிரேக்க ஐனநாயகத்தின் பிரதானமான இயல்புகள் பின்வருமாறு:

- (1) ஆட்சி செய்யும் அசெம்பிளியில் மக்களுக்குப் பேசுவதற்கான உரிமை.
- (2) சட்டங்கள் இயற்றுவதில் மக்களின் நேரடிப் பங்குபற்றுதல்.
- (3) மக்கள் தாமே சட்டத்தினை நிர்வகித்தல்.

- (4) சட்டத்தின் முன் ஒவ்வொரு குடிமகனும் சமமானவர்கள்
- (5) ஆட்சியாளர்களுக்கும் மக்களுக்குமிடையே எவ்வித வேறுபாடுகளுமில்லை.
- (6) குடிமக்களுக்கும் - மக்களுக்குமிடையிலான அடையாளம்.
- (7) மக்களுக்கும் - சனத்தொகைக்குமிடையில் அடையாளம் காணாதிருத்தல்.
- (8) தமது உரிமைகளைப் பொறுத்து பொதுமக்கள் ஒத்த கருத்தினைக் கொண்டிருத்தல்.
- (9) அவர்கள் உயர்ந்தளவு ஒற்றுமையுடையவர்களாயிருத்தல்.
- (10) நகரம் பெருமவிற்கு சிறியதாக இருத்தல்.
- (11) குடிமக்கள் ஒரு இடத்தில் கூடி சட்டங்களைப் பற்றி நேரடியாகத் தீர்மானித்தல்.
- (12) குடிமக்கள் பங்குபற்றுதல், அசெம்பிளியினை கட்டுப்படுத்தல்.
- (13) நகரம் சுயாட்சியுடையதாகவிருத்தல்.

கிரேக்க ஜனநாயகத்தின் வீழ்ச்சிக்கும், நவீன அரசியல் யாப்பு ஜனநாயகத்திற்குமிடையில் 2000 வருட இடைவெளியொன்று உள்ளது. நான்கு காரணிகள் நவீன ஜனநாயகக் கோட்பாட்டின் அபிவிருத்திக்கு பங்களித்துள்ளன:

- (1) கிரேக்க மரபு. கிரேக்க நாட்டில் காணப்பட்ட ஜனநாயக நகர அரசுகள்.
- (2) குடியரசு மரபு. உரோமிலிருந்து பெற்றுக் கொள்ளப்பட்ட குடியரசு மரபு.
- (3) பிரதிநிதித்துவ அரசாங்கங்களின் அபிவிருத்தி.
- (4) அரசியல் சமத்துவம் என்ற எண்ணக்கரு.

சனநாயகத்தின் சிறப்பியல்புகள்

- (1) ஒரு அரசாங்கத்தைத் தெரிவு செய்வதற்கு மக்களுக்குள்ள உரிமையாகும். அதாவது தாம் விரும்பும் ஆட்சியாளர்களைத் தாம் விரும்பும் காலம்வரை பதவியில் வைத்திருக்க இறமையுடைய மக்களுக்கு தொடர்ந்து இருந்து வரும் சிறப்புரிமையையே இது குறிக்கிறது.

- (2) ஜனநாயகம் என்பது கட்சிமுறை இருப்பதைக் குறிப்பால் உணர்த்துகிறது. வாக்காளரால் தெரிவு செய்யப்படுவதற்குக் குறைந்தபட்சம் போட்டியாகவுள்ள இரண்டு அரசியற் கட்சிகளாவது இருந்தாலன்றி, வாக்காளர் தாம் விரும்வோரைத் தெரிவு செய்வதற்கு உண்மையான வாய்ப்பு இருக்காது. அதனுடன் எந்தக் கட்சி தேர்தலில் வென்றாலும், தோல்வியுள்ள கட்சி வெற்றி பெற்ற எதிர்க்கட்சிக்கு அதிகாரத்தை அமைதியான முறையில் மாற்றிக் கொடுப்பதற்குத் தடை செய்வதில்லை, என்ற கொள்கையைக் கட்சிகளனைத்தும் ஏற்றுக் கொள்ளுதல் வேண்டும்.
- (3) அதிகாரத்தைப் பெறுவதற்குப் போட்டியிடும் கட்சிகள் ஒன்றையொன்று வன்முறை மூலம் ஒழிக்க முற்படக் கூடாது. அவைகளுக்கிடையில் எதிர்ப்பில்லாத ஓர் உடன்பாடு நிலவ வேண்டும். அதாவது ஜனநாயக சம்பிரதாயங்கள் இயக்கத்தில் இருக்கும் கட்சிகள் ஏற்றுக் கொண்டு செயற்பட வேண்டும்.

ஜனநாயகம் வெற்றியாகச் செயற்படுவதற்குத் தேவையான நிலைமைகள்

- (1) மக்களிடையே மிகவுயர்ந்த அளவில் நேர்மையும் பரஸ்பர மரியாதையுமிருத்தல் வேண்டும். மக்கள் தங்களுக்காக மட்டுமல்ல, மற்றவர்களுக்காகவும் நீதியை நிலைநாட்ட முன்வர வேண்டும். சட்டத்தின் முன் அனைவரும் சமமானவராகக் கருதப்படல் வேண்டும்.
- (2) மக்கள் பெரிதளவு அறிவுக் கூர்மையுடையவர்களாகவும், சிறந்த கல்விமுறை உடையவர்களாகவும் இருத்தல் வேண்டும். கல்வி எனும்போது பொது விவகாரங்களில் அக்கறை, பொது விடயங்களில் பொறுப்புணர்ச்சி, பெரும்பாலானோரின் கருத்துக்களை ஏற்பதோடு சிறுபான்மையினரின் உரிமைகளுக்கு மதிப்பளிக்கவும் வேண்டும்.
- (3) மக்கள் முழுச் சமுதாயத்தினதும் நலனில் அக்கறை காட்டுதல் வேண்டும்.
- (4) உறுதியானதும், ஆற்றலுடையதுமான பொதுசன அபிப்பிராயம் நிலவுதல் வேண்டும்.

- (5) அரசியல் துறையில், மக்கள் ஓர் அரசாங்கத்தைத் தெரிவு செய்யவும், ஓர் அரசாங்கத்தை நீக்கவும், புதிய அரசாங்கத்தைப் பதவியில் அமர்த்தவும் ஆற்றலுடையவராயிருக்க வேண்டுமென்பது மிகவும் இன்றியமையாதது.
- (6) வளர்ச்சியடைந்ததொரு பொருளாதாரம் ஜனநாயகத்தின் செயற்பாட்டுக்கு அவசியமான இன்னொரு அம்சமாகும்.
- (7) நாட்டு மக்களிடையே ஒற்றுமை நிலவுவது மேலும் அவசியமானதொரு அம்சமாகும்.
- (8) சிறப்பான தலைமைத்துவம்.

சனநாயகம் தோல்வியடைவதற்கான காரணங்கள்

- (1) பாரம்பரிய அரசியற் சட்ட அமைப்பினுள் பயன் தரும் அரசியற் தலைமை உருவாகும் ஆற்றலின்மை.
- (2) பலவீனமுள்ள நிர்வாக அதிகாரிகளுக்கெதிரான எதிர்ச்சி செயல்கள்.
- (3) கடுமையான பொருளாதார இடர்பாடுகள் (உ+ம்: வேலையில்லாத் திண்டாட்டம்).
- (4) அடிப்படை விடயங்களில் உடன்பாடின்மை.
- (5) பொது விவகாரங்களில் மக்கள் அக்கறை காட்டாதிருத்தல்.
- (6) ஜனநாயகத்துக்கு அவசியமான நன்கு வளர்ச்சியடைந்த பாரம்பரியங்கள் இல்லாதிருத்தல்.
- (7) மக்களிடையே ஒழுக்கக் கேடும், பயனற்ற தன்மை பற்றிய உணர்ச்சியும் நம்பிக்கை இழந்த நிலை.

தாராண்மை வாதம்

தான்தோன்றித் தனமான அதிகாரத்தை எதிர்ப்பதே தாராண்மைவாதத்தின் உட்பொருளாகும். தனி மனிதன் சுதந்திரமுடையவனாக இருக்க வேண்டுமென்பதே இதன் தாற்பரியமாகும். தனி மனிதனுடைய ஆளுமையை மழுங்கடிக்கும் வகையிலே செயற்கையான அரசியல் நெருக்குவாதத்தையும், சட்டங்களையும் பயன்படுத்தும் அதிகார பீடத்தின் முயற்சிகளுக்கு எப்போதுமே எதிர்ப்புத் தெரிவித்து வந்துள்ளது. குறிப்பிட்டதொரு சமூகத்திலே வழங்கும் சட்டங்கள், பெரும்பான்மையோருடைய சம்மதத்தைப் பெற்றிருக்க வேண்டுமென்பதை உறுதி செய்வதற்குத் தாராண்மை வாதம் முயற்சிக்கும் என்று சுருக்கமாகச் சொல்லலாம். தனி மனிதனுடைய அந்தஸ்து அது பாதுகாக்க முயல்வதோடு சமூகத்தின் பொது நலத்தையும் அபிவிருத்தி செய்ய விரும்புகிறது.

ஒரு குறுகிய அர்த்தத்தில் "தாராண்மை வாதம்" என்ற பதம் பழமைபேண் வாதம், சோசலிசம் என்ற இரண்டுக்குமிடைப்பட்ட ஒரு அரசியல் நிலையைப் பிரதிபலிப்பதாகவும் சீர்திருத்தங்களுக்கு ஆதரவு வழங்கும், ஆனால் தீவிரவாதத்துக்கு எதிரானதொரு நிலை எனவும் பொருள் கொள்ளலாம். மார்க்சியவாதிகள் தாராண்மை வாதத்தினைத் தலையிடாக் கொள்கையை இலக்காகக் கொண்ட ஒரு முதலாளித்துவ அரசியற் கோட்பாடு என விபரித்தனர். விரிவானதொரு அர்த்தத்தில் கொம்யூனிசம் அல்லது பாசிசம் இரண்டுக்கும் வேறுபட்ட பிரபல்யமான "சனநாயகம்" கிட்டத்தட்டச் சமமானது தாராண்மைவாதம் எனக் கொள்ளப்படுகிறது. அரசியல் மட்டத்தில் இத்தகைய அர்த்தமுடைய தாராண்மை வாதம் அரசாங்கத்தின் பிரபல்யமான ஸ்தாபனங்களான, வாக்குரிமை பிரதிநிதித்துவ அசெம்பிளியில், வாக்காளருக்குப் பொறுப்புச் சொல்ல வேண்டிய நிர்வாகம் என்பவற்றைப் பாதுகாப்பதோடு பொதுவாகச் சமூக மெய்யியல் அல்லது அரசியல் ஒழுக்கவியலை ஏற்றுக் கொள்ளும் அரசியல் ஸ்தாபனங்கள் (அவை எவ்விதமாயேனும் அடையப்பட்டால்) என்றே அர்த்தம் கொள்கிறது. இத்தகைய விரிவான அர்த்தத்தில் எந்த ஒரு சமூக வர்க்கத்தின் சித்தாந்தத்துடனோ அல்லது கட்டுப்படுத்தப்பட்ட ஏதாவது ஒரு அரசியல் சீர்திருத்தக் கொள்கைத்

திட்டத்துடனோ அடையாளம் காண்பதில்லை. முழுமையான மேல்நாட்டு அரசியல் மரபின் அல்லது மேலைநாட்டு மதசார்பற்ற நாகரீகத்தின் கூட்டு அல்லது வெளிப்பாடு எனக் கொள்ளலாம்.

மிக விரைவாகவும், தொடர்ச்சியாகவும் கைத்தொழில் மயமாகிக் கொண்டு வந்த ஒரு பொருளாதாரத்தில் அதிகளவு முக்கியத்துவம் பெற்று வந்த எழுச்சி பெற்ற கைத்தொழில் வர்க்கத்தின் முக்கியத்துவத்துக்குப் பொருத்தமான அரசியல் அந்தஸ்தினைப் பெறும் முயற்சிகளைப் பிரதிபலிக்கும் ஒரு மத்திய வர்க்க அரசியல் இயக்கமாகவே இங்கிலாந்து தாராண்மைவாதத்தின் ஆரம்ப வரலாற்றின் உள்ளடக்கம் அமைந்திருந்தது. கைத்தொழில், வர்த்தகம் என்பவற்றின் மீது விதிக்கப்பட்ட தேவையற்ற கட்டுப்பாடுகளை ஒழித்தலை நோக்கிய ஒரு கொள்கையையே இது கொண்டிருந்ததோடு இத்தகைய கட்டுப்பாடுகளை வைத்திருக்க வேண்டும் என்ற ஊன்றிய நலன்களைக் கொண்ட நிலச்சுவாந்தர் வர்க்கமே இதன் எதிராளியாக இருந்தது.

சித்தாந்த ஒருமைப்பாட்டினை வற்புறுத்தாது சில குறிப்பிட்ட தேவைகளுக்காக ஒத்துழைக்கப் பழகிக் கொண்ட பல காரணிகளை உள்ளடக்கியதாக இங்கிலாந்தின் தாராண்மைவாத அரசியல் இயக்கம் தாக்கமானதொன்றாகவிருந்தது.

இவான்ஜிஸிக்கல் கிறிஸ்தவம் மதப்பற்றற்ற ஜெறமி யென் தாமின் தீவிரவாதம் மெய்யியல் தீவிரவாதிகள் என்பவர்களுக்கிடையிலான "செயற்பாட்டு கூட்டு மரபு" இதன் மிகவும் பிரத்தியட்சமான இயல்பு என கிறகாம் வலஸ் அவர்கள் குறிப்பிட்டார்கள். கிளாட்ஸர்ன் அவர்கள் குறிப்பிட்டது போல் அரசியற் தாராண்மைவாதத்தின் முதுகெலும்பு இணங்கிப் போகாத மதப் பிரிவுகளேயாம். ஆரம்பத்தில் தமது மதச் சுதந்திரம் அரசியல் உரிமைகளில் பங்குபற்றும் நோக்கம் என்பன இருந்தன. பயனுடைமை ஒழுக்கத்தின் அகங்காரம் பழமை பேண் பொருளாதாரங்கள் என்பவற்றில் காணப்படாத கிறிஸ்தவ வள்ளல் தன்மை, மனிதத்தன்மை என்பவற்றை (புத்திஜீவ அறிவில் குறைபாடுகள் காணப்பட்ட போதும்) தாராண்மைவாதம் கொண்டிருந்தது. மேலும் இணங்கிப் போகாத மதவாதிகள் தமது அரசியல் கருத்துக்களைப் பொறுத்து, ஒரு குழுவாகப் புரட்சிகரவாதிகளாகவோ அல்லது தீவிரவாதிகளாகவோ இருக்கவில்லை. இத்தகைய குழுக்களையும் மற்றவற்றையும் பலபட அமைந்த சித்தாந்தங்களினால் இடைநிறுத்தி வைத்தமையால் அரசியற் தாராண்மைவாதம் ஆரம்பம் முதலே அதன் கோட்பாட்டை விடக் குறைந்தளவு போதனை நோக்கம் கொண்டதாயிருந்தது. ஆனால் காலக்கிரமத்தில் பல நலன்களின் இணக்கப்பாடே அதன் தத்துவத்தில் பகுதியாக அமையலாயிற்று. ஆரம்ப தாராண்மை-

வாதத்திற்கு புத்திஜீவ கட்டமைப்பினையும் கொள்கைத் திட்டத்தையும் வழங்கியவர்கள் மெய்யியல் தீவிரவாதிகளே. இவர்கள் எப்போதும் ஒரு புத்திஜீவிகள் குழுவாக அமைந்தார்களே தவிர ஓர் அரசியற் கட்சியாக இருக்கவில்லை. ஆனால் அவர்களின் செல்வாக்கு ஒரு போதும் அவர்களின் எண்ணிக்கையைக் கொண்டு அளவிடப்படவில்லை. அரசியலில் அடிக்கடி நடைபெறுவதைப் போன்று, சூழ்நிலையின் அவசியத்தைப் பொறுத்து அரசியல்வாதிகள் புத்திஜீவிகள் முன்வைத்த சிந்தனைகளின் சில பகுதிகளைப் பயன்படுத்தியும் அல்லது முற்றாகப் பயன்படுத்தாதும் விட்டார்கள்.

19ஆம் நூற்றாண்டு அரசியலில் பெருமளவு நடைமுறை முக்கியத்துவம் வாய்ந்த ஒரு புத்திஜீவ சக்தியாக மெய்யியல் தீவிரவாதிகளின் தாராண்மை வாதம் அமைந்தது. தம்மை ஓர் அரசியல் கட்சி என்ற அளவில் ஆக்கிக் கொள்ளாமல் தமது சிந்தனைகளைத் திரட்டி வழங்கியமையால் பழமை அடைந்துவிட்ட மிக அதிகமான அரசியல் சிந்தனைகள் பல ஒதுக்கப்பட்டதோடு சட்ட, நிர்வாக, நீதி வழிமுறைகள் திறமையானவையாகவும் கூடியளவு ஜனநாயகத் தன்மை கொண்டனவாகவும் மாறின.

எந்தப் பெறுமதிக் கோட்பாட்டிலும் எந்தவொரு உருவத்திலும் அமைந்த தனிமனிதவாதம் சர்வதேச ரீதியில் ஏற்கப்பட்ட உண்மை எனத் தாராண்மைவாதிகள் கொண்டனர். நவீன கால ஒழுக்கவியல் தத்துவத்தில் இது இரு வித்தியாசமான முறைகளில் சொல்லப்பட்டுள்ளது. முதலாவதைப் பெந்தாமின் கூற்று பிரதிநிதித்துவப்படுத்துகிறது. "தனிப்பட்டவர்களின் நலன்களே உண்மையான தனிநலன்கள்". இரண்டாவது "ஒழுக்கவியலின் பொருள் தனிப்பட்ட மனிதர்களை மரியாதை பண்ணுவது. அவர்களை வழியாகக் கொள்ளாமல் முடிவாகக் கொள்வது" என்ற கான்ரின் தத்துவம் பிரதிநிதித்துவப்படுத்துகிறது. இரண்டு கூற்றுக்களும் ஒன்றுக்குப் பதிலாக மற்றையதைப் பயன்படுத்தக் கூடியவையல்ல. இரண்டு பேருமே தனிமனிதவாதிகள் என்ற வகையில் சில பொதுவான மையங்களைக் கொண்டுள்ளன.

தாராண்மைச் சிந்தனையாளர்களின்படி சமூகம் அல்லது சமுதாயம் என்பது ஒன்று அரசு என்பது முழுமையாக வேறுபட்டதொன்று. சமூகம் என்பது எல்லாவற்றையும் உள்ளடக்கிய முழுமையானதொன்று. ஆனால் அது பன்மைத் தன்மை கொண்டது. அதனை ஒன்றாக வைத்திருப்பதற்குத் தனியொரு எல்லாவற்றுக்கும் மேலான 'ஒழுங்கமைப்பு அல்லது அதிகாரி தேவையில்லை. ஆனால் அரசு ஒரு ஒழுங்கமைப்பாயினும் அது எல்லாவற்றையும் உள்ளடக்கிய முழுமையானதல்ல. பதிலாக அது மக்கள் அங்கம் வகிக்கும் பல்வேறு ஒழுங்கமைப்புக்களில் ஒன்றாகும் அதற்கு வரையறுக்கப்பட்ட கடமை

களும் அதன் விளைவாக வரையறுக்கப்பட்ட அதிகாரங்களையும் கொண்டுள்ளது. "சமூகத்தின் செயற்பாடு" என்பது முழுமையாக அர்த்தமற்ற சொற்களின் கூட்டாகும். அது "ஒரு தனிமனிதனின் செயற்பாடு" என்ற அர்த்தமில்லாத சொற்குவியல் போன்றதே. அவற்றுக்குச் சிலவகையான மத ரீதியான பொருள் கொடுக்கப்படும் போதுதான் அவற்றுக்கு அர்த்தம் கிடைக்கிறது. ஒரு அரசின் கடமைகள் என்று சொல்லும் பொழுது அது முழுமையான அர்த்தமுள்ள கூற்றாகும். அரசு ஒரு தனி உரிமைச் சட்ட அதிகாரி என்று வரைவிலக்கணப்படுத்தும் போதும் கூட அது ஏற்றுக் கொள்ள முடியாத கூற்றல்ல. ஏனெனில் அரசு அந்த அதிகாரத்தினை அரசியல் யாப்பின் உத்தரவாதத்தினுள்ளும் சட்ட வழிமுறைகளினூடாகவுமே செயற்படுத்துகின்றது. ஒரு சமுதாயத்தினுள்ளே ஓர் அரசு ஆதரிக்கும் சட்ட உரிமைகளும் கடமைப்பாடுகளும் ஒரு புறவரைவாகவே உள்ளது. ஏனெனில் தனிப்பட்டவர்கள் தாம் விரும்பியவாறு தமது சொந்தப் பொறுப்பின்கீழ் நடந்து கொள்வதற்கு இடமளிக்கிறது. மேலும் மக்களின் மற்றைய சங்கங்களின், குழுக்கள் என்பவற்றிற்கும் சில கடமைகளையும் உரிமைகளையும் விட்டுவிடுகின்றது. ஆனால் இவற்றிற்கு மேலாக அரசு சில குறிப்பிட்ட ஒழுங்குபடுத்தும் அதிகாரங்களை நடைமுறைப்படுத்துகின்றது. ஒரு தாராண்மை அரசாங்கத்தின் மிகவும் பிரத்தியட்சமானதும் மிகவும் முக்கியமானதுமான இயல்பு அதன் எதிர்கணிபு பெறுமதி ஏதேச்சதிகாரம் அற்று இருப்பதாகும். உயர்ந்த அளவு கலாச்சார ஒற்றுமை உடைய ஐரோப்பிய சமுதாயத்திலேயே வரலாற்று ரீதியாகத் தாராண்மைவாதம் வளர்ச்சியடைந்தது. அத்தோடு ஒப்பீட்டளவில் சுதந்திரமான அதிகாரமையங்களிலுமே அது வளர்ந்தது. தன்னிச்சையான சங்கங்களின் உரிமை என்பது தனிப்பட்டவரின் சுதந்திரம் என்பதற்கு மிகவும் அத்தியாவசியமானதொன்றாகும். தனியே பொதுவான பிரசா உரிமை என்ற பொது அம்சத்தினால் மாத்திரம் ஒற்றுமைப்பட்டு ஒருவரோடு ஒருவர் தொடர்பற்ற தனிப்பட்டவர்களின் சமுதாயமே ஒரு தாராண்மை அரசியல் சமுதாயம் என்ற படம் ஒரு போதும் உண்மையாக இருக்கவில்லை. இது பிரான்சியப் புரட்சியின் செல்வாக்குக்குட்பட்ட ஒரு சில மெய்யியலாளர்களின் கற்பனையாக மட்டுமே இருந்தது. அரசு என்பது வரையறைக்குட்பட்ட வழிகளைப் பயன்படுத்துவதுமான ஓர் அமைப்பு என்பதை ஏற்றுக் கொண்டு அரசாங்கமானது நியாயமான, அளவு தொடர்ச்சியாக ஆலோசனை பெறுதல், கலந்துரையாடல், பேச்சுவார்த்தைகளை நடத்துதல் தான் தாராண்மைவாதத்தின் எடுகோளாகும். மனித சமுதாயமானது உடன்பாட்டையே அடிப்படையாகக் கொண்டது என்ற எடுகோளை அது கொண்டிருந்தாலும் மிகப் பயன்பாடுடைய ஓர் உடன்பாடு தம்மிடையே வேறுபடுவதற்கான ஒரு உடன்பாடு எனவும் கொள்கிறது. பொதுவான நடவடிக்கைகளை மேற்கொள்-

வதை ஆதரிக்கும் உடன்பாட்டினை புத்திசாலித்தனம், நல்விருப்பம் என்பவற்றினூடாக அடைந்து கொள்ளலாம் என எடுகோளாகக் கொள்கின்றது. இந்தத் தாராண்மைக் கருத்தின்படி ஓர் அரசாங்கமானது ஒரு செயற்பாடு கொள்கையை உருவாக்கும் நோக்குடன் பொதுமக்களின் கருத்துக்களைப் பிரதிபலிக்கும் கலந்துரையாடல்கள் நடத்தும் முரண்பாடும் கருத்துக்களைச் சீர்தூக்கிப் பார்க்கும் மிக முக்கியமான அல்லது முதன்மையான ஸ்தாபனங்களைக் கொண்டதே அரசாங்கம் எனக் கொள்கின்றது.

தாராண்மைவாதம் வேறு பல விடயங்களோடு பின்வரும் இரண்டு விடயங்களையும் உள்ளடக்கியிருந்தது:

- (1) தனிப்பட்டவர் சொத்துடைமை, தனிப்பட்டவர் முயற்சியுடைமை. இவை பொருளாதார அடிப்படையில் அமைந்தவை.
- (2) அரசியல் சுதந்திரம்.

இவ் அரசியல் சுதந்திரத்தின் கீழ் சிவில் சுதந்திரத்திற்கும் வரிச் சுதந்திரத்திற்கும் தாராண்மை வாதம் முக்கியத்துவம் வழங்கியது.

சீவில் சுதந்திரம் : தனிப்பட்ட ஒருவரின் உரிமை சட்டப்படி நடத்தப்பட வேண்டும் என இது கொள்கிறது. அதாவது சட்டமே அதற்குப் பிரமாணமேயன்றி சயேச்சையாக எவ்வித நியாயமற்ற அடக்குமுறையும் பிரயோகிக்கப்படக்கூடாது. ஆட்சி செய்வோர் ஆளப்படுவோர் என்பவருக்கிடையில் எவ்வித மூலாதாரமான வேற்றுமையுமிருக்கக் கூடாது. சமூகத்தின் நன்மையை விருத்தி செய்வதற்குத் தடையாக எவ்வித விசேட சலுகைகளும் இருக்கக் கூடாது. ஆளுவோரும் ஆளப்படுவோரும் ஒரே வகையான சட்டத்துக்குள் அடங்கியவராயிருப்பர். சட்டங்கள் பாரபட்சமின்றி நிர்வகிக்கப்பட வேண்டும். எல்லோரும் நீதிமன்றத்திலே வழக்குத் தொடர உரிமையிருக்க வேண்டும். வகுப்புகளிடையேயுள்ள வித்தியாசங்கள் ஒழிக்கப்பட வேண்டும்.

வரிச் சுதந்திரம் : வரிகள் மாறாமல் என்றென்றைக்கும் ஒரே மாதிரி இருக்க வேண்டுமென்பது இதன் கருத்தன்று. வரிகள் அரசின் தேவைகளை உத்தேசித்து மாற்றம் அடைவது இயல்பு. ஆனால் வரிகளை அமுல் நடத்துவதானால் அவை மக்கள் பிரதிநிதிகளின் சம்மதத்தையோ அப் பிரதிநிதிகளின் பெரும்பான்மையோருடைய சம்மதத்தையோ பெற வேண்டுமென்று வாதிட்டது. இது அரசியல் சுதந்திரத்தோடு நெருங்கிய தொடர்பு கொண்டது.

தனி மனிதனுக்குச் சுதந்திரம் இருக்க வேண்டும் என்பதே தாராண்மை வாதத்தின் தத்துவமாகும். சிந்தனைச் சுதந்திரம்

மாத்திரமன்று : சிந்தனைகளைப் பரிவர்த்தனை செய்யவும், பேச்சுச் சுதந்திரமும் இதிலடங்கியுள்ளன. ஆனால் இவற்றுக்கு எல்லைகளுண்டு. மேலும் வழிபாட்டுச் சுதந்திரமும் இதிலடங்கும். அச் சுதந்திரம் மற்றவர்களுக்கு இடையூறு செய்யாததாயும், பொதுச் சமாதானத்துக்குப் பங்கம் விளைவிக்கக் கூடியதாயுமிருக்கக் கூடாது. அவ்வாறு பங்கம் விளையுமானால் அரசாங்கம் தலையிட்டு நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டியது அவசியம். தாராண்மைவாதம் சமூக முன்னேற்றத்துக்கு முட்டுக்கட்டையாகவுள்ள எல்லா வகையான சலுகைகள் விசேட உரிமைகள் என்பவற்றையும் எதிர்க்கும். நேர்க்கணியமான வகையில் அது எல்லார்க்கும் சம சந்தர்ப்பம் அளிக்க வேண்டுமென்று கூறும். கல்வி தேசியமயமாகவும், இலவசமாகவுமிருக்க வேண்டுமென வாதாடும்.

பொருளாதாரத் துறையில் அது சுதந்திரத்தைக் கோரும். அதாவது தனியுரிமைகள், பாதுகாப்பு வரிகள் என்பவற்றை எதிர்க்கும் கைத்தொழில் துறை சமூக நன்மைக்கு இடையூறாக இருக்கும் கட்டத்தில் அரசாங்கம் தலையிட்டு ஒழுங்கு செய்ய வேண்டுமெனக் கூறும். முதலாளியிடம் பேரம் பேசுவதற்கு தொழிலாளர் கூட்டு நடவடிக்கை எடுக்கும் உரிமையை வழங்குவதோடு அத்தகைய நடவடிக்கைகளில் அவர்களுக்கு ஊக்கமும் அளிக்கும். ஆனால் தனி மனிதனின் சுதந்திரம் சமூகத்தின் நலவுரிமை என்பவற்றிலே தலையிடும் போது தொழிற்சங்கங்களை மட்டுப்படுத்தவும் அது முயலும்.

இல்லறத்திலே சுதந்திர உரிமையை நிலைநாட்டவும் தாராண்மைவாதம் முயன்றது. விவாகமாகாத பெண்களின் சுதந்திரத்தை நிலைநாட்டுவதிலும் சட்டத்தைப் பொறுத்த மட்டில் விவாகத்தை தூய ஒப்பந்த ஒழுங்காக்கவும் முயன்றது, பிள்ளைகளின் தேக நலம், மனநலம், ஒழுங்கு நலம் என்பவற்றைப் பாதுகாக்கவும் முயன்றது.

உள்ளூர் மன்றங்களின் சுதந்திரம், தேசிய சுதந்திரம் என்பவற்றுக்காகக் கிளர்ச்சி செய்வோருக்குத் தாராண்மை வாதம் உற்சாகமூட்டியது. சர்வதேச விடயங்களிலே தாராண்மை வாதம் இராணுவ நடவடிக்கையை எதிர்ப்பதோடு ஆயுத பரிகரணத்தையும் ஆதரித்தது. அரசியற் துறையிலே பொது மக்கள் ஆட்சியையும், தனிமனித சுதந்திரத்தையும் ஆதரித்தது.

ஆகவே தாராண்மை வாதம் தனி மனிதன் சுதந்திரமுடையவனாயிருக்க வேண்டுமென்ற கோட்பாடுடையது. தனிப்பட்டவர்களுடைய சொத்துடைமை என்றும் பொருளாதார அடிப்படையிலே முற்போக்குவாதம் தங்கியிருந்தபோதும் அரசியல் சுதந்திரத்தை மூலாதாரமான கொள்கையாக ஆதரித்தபோதும், பொதுநலத்தை உத்தேசித்து சொந்தச் சொத்துடைமையைச் சில சமயம் கட்டுப்படுத்த

வேண்டுமென்றும் சமூகத்திலே கீழான நிலையிலுள்ளவர்களுக்குச்
 சுதந்திரம் பயனுடையதாயிருக்க வேண்டுமானால் பொருளாதாரத்
 துறையில் ஓரளவு கட்டுப்பாட்டிருக்க வேண்டுமென்றும் அது கருதுகிறது.
 தாராண்மை வாதத்திலிருந்து பரிணமித்த கோட்பாடு தாராண்மைச்
 சமுதாயவாதமென்படுகிறது.

தேர்தல் முறைகளும் பிரதிநிதித்துவமும்

எளிய பெரும்பான்மை முறை

எளிய பெரும்பான்மை என்னும் போது ஒரு தேர்தலில் பெரும்பான்மை ஆசனங்களைப் பெற்ற கட்சி அரசாங்கம் அமைக்கும். இத் தேர்தலில் குறிப்பிட்ட தனி அங்கத்துவ தேர்தலில் போட்டியிட்ட வேட்பாளர்களள் யார் அதிகப்படியான வாக்குகளைப் பெறுகிறாரோ அவரே அத் தொகுதியின் பிரதிநிதியாக வருவார்.

உ-ம் : X தேர்தல் தொகுதி

வேட்பாளர்	பெற்ற வாக்குகள்
A	12,796
B	18,321
C	5,477
D	6,214
மொத்தம்	42,808

மேற்காட்டப்பட்ட தேர்தலில் B ஒரு பிரதிநிதியாகத் தெரிவு செய்யப்படுவார். இதுவே எளிய பெரும்பான்மை முறையாகும்.

விகித சமப் பிரதிநிதித்துவம்

1. விகித சமப் பிரதிநிதித்துவ முறை என்றால் ஒரு குறிப்பிட்ட பல அங்கத்துவ தேர்தல் தொகுதியில் பல வேட்பாளர்கள் அடங்கிய ஒரு குழுவுக்கோ அல்லது கட்சிக்கோ கிடைத்த வாக்குகளின் விகிதாசாரத்துக்கேற்ப ஆசனங்களை ஒதுக்கும் ஒரு முறை என வரைவிலக்கணப்படுத்தலாம்.
2. ஒரு உண்மையான ஜனநாயக நாட்டில் எல்லா விதமான அபிப்பிராயங்களும், அவை நாட்டில் பெற்றிருக்கும் ஆதரவுக்கு விகிதாசாரமாக சட்டசபையில் பிரதிநிதித்துவம் பெற வேண்டும் என்பதே இம் முறைக்குப் பின்னணியாகவுள்ள தத்துவமாகும்.

3. விகித சமப் பிரதிநிதித்துவ முறையில் இரண்டு பிரதான மாதிரிகள் உள. அவை (1) தனிமாற்று வாக்குமுறை (11) பட்டியல் முறை.

தனிமாற்று வாக்குமுறை

- (1) இத்தேர்தல் முறையின் கீழ் ஒரு வாக்காளனுக்கு ஒரு வாக்கு மட்டுமே உண்டு. அதனை அவ்வாக்காளன் தான் மிகவும் விரும்பும் வேட்பாளருக்கு வழங்குவதோடு, மற்றைய வேட்பாளர்களைப் பொறுத்து தனது 2ஆவது 3ஆவது 4ஆவது விருப்பத் தெரிவுகளையும் குறிக்குமாறு கோரப்படுவான்.
- (2) உதாரணமாக 3ஆசனங்களையுடைய ஒரு தேர்தல் தொகுதியில் 7 வேட்பாளர்கள் போட்டியிட்டால், வாக்காளர்கள் அவ் 7 வேட்பாளர்களுள் மிகவும் விரும்பிய வேட்பாளரின் பெயருக்குநேரே 1 எனக் குறிப்பிடுவதோடு மற்றைய 6 வேட்பாளர்களின் விடயத்திலும் தமது விருப்பத் தெரிவுகளை 2, 3, 4, 5, 6 எனக் குறிப்பிடலாம்.
- (3) முதலில் ஒரு குறிப்பிட்ட தேர்தல் தொகுதியில் ஒருவர் பிரதிநிதியாவதற்கு எடுக்கப்பட வேண்டிய குறைந்தபட்ச வாக்கு எவ்வளவு என்பது கணக்கிடப்பட வேண்டும். அதற்குப் பல வழிகள் உண்டு.
- (4) இத்தகைய தேர்தல் முடிந்ததின் பின்பு நடக்கும் முதலாவது கணக்கெடுப்பு 1ஆம் விருப்பத் தெரிவு வாக்குகளைக் கணக்கெடுக்கவே நடைபெறும். அக் கணக்கீட்டின்படி குறைந்தபட்ச வாக்குகளை 3 வேட்பாளர்கள் பெற்றிருந்தால் அவர்களே பிரதிநிதிகள் என அறிவிக்கப்படுவர்.
- (5) இத் தேர்தலில் முதலாவது விருப்பத் தெரிவு கணக்கெடுப்பின்படி 3 ஆசனங்களும் நிரப்பப்படாவிடின் வேட்பாளர்களுக்குக் கிடைத்த 2வது, 3வது விருப்பத்தெரிவு வாக்குகள் கணக்கெடுத்த பின் வேட்பாளர்களுக்கு ஏற்கனவே கிடைத்த முதலாவது விருப்பத் தெரிவு வாக்குகளோடு அவற்றைக் கூட்டுவதன் மூலம் ஆசனங்கள் நிரப்பப்படும்.

பட்டியல் முறை

- (1) பட்டியல் முறைத் தேர்தலின் கீழ் வாக்காளர்கள் தனிப்பட்ட வேட்பாளர்களுக்கன்றி, வாக்காளர்களை உள்ளடக்கிய, பட்டியல்களுக்கே வாக்களிக்கும்படி கோரப்படுவார்கள்.

- (2) தேர்தலில் போட்டியிடும் கட்சியோ, குழுவோ ஒரு குறிப்பிட்ட பல அங்கத்தவர் தேர்தல் தொகுதிக்கான வேட்பாளர் பட்டியலை முன்வைக்கும்.
- (3) உதாரணமாக X என்ற 5 ஆசனங்கள் கொண்ட ஒரு தேர்தல் தொகுதியில் 4 கட்சிகள் போட்டியிட்டன எனவும் தேர்தலில் 24,000 வாக்குகள் இடப்பட்டன என்றும், அவ்வாக்குகள் பின்வருமாறு அமைந்தன எனவும் கொள்வோம்.

A	13,500
B	4,250
C	4,750
D	1,500
மொத்தம்	24,000

மேற்சொன்ன வாக்களிப்பு விபரத்தின்படி கட்சி D க்கு ஆசனமும் கிடையாது என்பதும், மற்றைய கட்சிகளை A, B, C என்பவற்றுக்குக் கிடைத்த வாக்குகளின் விகிதாசாரத்துக்கு ஏற்ப முறையே 3:1:1 என்ற அடிப்படையில் கிடைக்கும். பட்டியலில் பெயர் கொடுத்த வரிசைக் கிரமத்தின் அடிப்படையிலே பிரதிநிதிகள் தெரிவு செய்யப்படுவர்.

நேரடி ஜனநாயக ஏற்பாடுகள் :

ஒப்பங்கோடல், வினை செய்தலும் குடி முனைப்பு,
மீளழைத்தல்

வாக்காளரான சாதாரண மக்களுடைய நன்மைக்காகச் செய்யப்படும ஏற்பாடுகளை ஏற்கவோ, மறுக்கவோ அதிகாரம் வழங்குவதன் மூலமும், சட்டங்களைப் பிறப்பிக்கவும் அவர்களுக்குத் திருப்தியில்லாத பிரதிநிதிகளைப் பதவியிலிருந்து விலக்கவும், அதிகாரம் வழங்குவதன் மூலமும் அவர்களுக்குத் தங்களுடைய அரசியல் தலைவிதி மீது நேர்முகமான கட்டுப்பாட்டதிகாரம் அளிக்குமுகமாக அமைந்ததே நேரடி ஜனநாயக உபாயமாகும். எனவே, இம்முறையானது மக்களுடன் நேரடியாகக் கலந்தாலோசிக்க வேண்டுமென்பதைக் குறிப்பால் உணர்த்துகின்றது. மேலும், சில அரசுகளிலே நடைமுறையிலிருந்து பிரதிநிதித்துவமுறை போதிய அளவிலில்லாததாலும், அதனால் மக்களுக்கு நம்பிக்கை ஏற்படாததாலும், குறை நிர்ப்பும் இந்த உபாயமுறை கைக்கொள்ளப்படலாயிற்று. இதன் மூலம் சட்டமியற்றுங் கருமத்தில் குடிமக்கள் தம் பிரதிநிதிகளுடன் நேரடியாகப் பங்கு கொள்ள முடியும். மீண்டும் நிகழும் பணமான்யத்தின் மூலம் அரசியற் சாதனத்தின் மீது மக்கள் இடைவிடாமல் தமது கண்காணிப்பை நிலைநிறுத்துவதற்காக அமைந்ததோர் திட்டமே இவ்வுபாயமாகும். ஏனெனில், சட்டசபை பிறப்பிக்கும் மசோதாக்கள் உண்மையில் சட்டமாக்கப்படுவதற்கு முன், வாக்காளர் புனராலோசனை செய்யும் அதிகாரத்தை இவ்வுபாயம் அனுமதிக்கின்றது.

1. தெரிந்து வினைசெய்தலும் ஒப்பங்கோடலும் : முறை மூலம் வாக்காளர் தம் பிரதிநிதிகளால் பிறப்பிக்கப்பட வேண்டிய மசோதாக்களைப் பிரேரிக்கும் உரிமை பெற்றுள்ளனர். இத்தகைய தணிக்கைமுறை பழங்கால கிரேக்க நாட்டிலிருந்தது போன்று, முற்காலத்துக்குரிய நேரடியான சனநாயக முறையிலிருந்து பாரம்பரியமாகப் பெற்ற ஓர் உபாயமாகும். நவீன காலத்துக்குரிய உருவில் இம்முறைகள் கொள்கையளவில் ரூசோ என்பாரின் போதனைகளிலிருந்து பெற்படுகின்றன. இவரது கோட்பாடாகிய மாற்றமுடியாததும், பிரிக்கமுடியாததும், தவற-

முடியாததுமாகிய மக்கள் இறைமை எனும் தத்துவம் விசேடமாகச், சிறிய அரசுகளிற் பிரயோகிக்கப்படும்போது பிரதிநிதித்துவ முறையை மக்கள் தூர்ப்பிரயோகம் பண்ணுவதைக் குறைந்த அளவினதாகக்கிவிடும். தெரிந்து வினை செயல்முறை சுவிற்சலாந்து போன்ற சிறு அரசுகளிலும், அமெரிக்கா மாகாணங்களிலும், புதிய பிரெஞ்சு அரசியல் திட்டத்திலும், வீமரர் ஜேர்மனியிலும், சீனாவுக்கும், அவுஸ்திரேலியாவுக்குமுரிய முன்னைய அரசியற் திட்டங்களிலும் செயல்முறையிலிருந்தது. ஆகவே, இவ்வுபாயங்கள் பிரதிநிதித்துவத் தாபனங்களின் நடவடிக்கையில் மக்கள் அதிருப்தி கொண்டதன் விளைவாக ஏற்படுத்தப்பட்டவையாகும். இப்படியாக, குடியொப்ப முறை மூலமும் தெரிந்து வினைசெயல் முறை மூலமும் மக்கள் தங்களிடம் சமர்ப்பிக்கப்படும் திட்டங்கள் மீது வாக்குச் சம்மதத்தை உடனடியாகத் தெரிவிக்கிறார்களேயன்றி, அரசியற் கட்சிகள் தலையிடுவதன் மூலமாக மக்கள் உடனடியான சம்மதத்தைத் தெரிவிப்பதில்லை.

இவ்வுபாயம் புகுத்தப்படுவதற்கான காரணங்கள்

- (1) அரசியற் கட்சிகளின் சிறிதும் விட்டுக் கொடுக்காத சிதறலான போக்கின் விளைவாகப் பாராளுமன்றத்துக்கு உள்ளே தோன்றும் இடர்பாடுகளைச் சீர்ப்படுத்தல். இத்தகைய போக்கு காரணமாக, தற்செயலாகக் கூட்டாட்சி தோன்றக்கூடும். இவ்வாட்சி தேர்தற்றொகுதிகளின் விருப்பங்களிற் குறுக்கிடவோ, அவற்றைப் புரட்டவோ, அன்றிப் புறக்கணிக்கவோ செய்யலாம். சுருக்கமாக, கட்சிமுறை சிறிதும் வளைந்து கொடுக்காமற் செயற்பட்டு, மக்களின் விருப்பத்திற் பிளவை உண்டாக்கலாம். அதனைச் சீர்ப்படுத்தும் ஒரே வழி மக்களிடம் பிரேரணைகளை நேராக எடுத்துச் செல்வதாகும். சட்டமியற்றுவது சம்பந்தமாய், தற்காலிகமாகவுள்ள பெரும்பான்மையோர் அவசரப்பட்டுக் காரியஞ் செய்வர் என்ற அச்சம் வலுவானதாகும்.
- (2) அவுஸ்திரேலியாவிலிருந்தது போல் இரு மன்றங்களுக்கிடையேயுள்ள நெருக்கடியைத் தீர்க்கும் ஓர் உபாயமாக அமைதல்.
- (3) மக்கள் பிரதிநிதித்துவம் பற்றிய கெட்டியான விளைவுகளைச் சீர்ப்படுத்தல் சம்பந்தமாக, விசேடமாக வீமர ஜேர்மானியைப் பொறுத்தவரை, ஜேர்மனியிற் பயன்படுத்தப்படும் முறையானது கட்சி அலுவல்கள் பலரதும் கட்சித் தலைமைப் பீடத்தினரதும் நிரந்தரமான ஆளுகையை மேம்படுத்தல் கூடும் என்பதாக வாதிக்கப்பட்டு வந்துள்ளது.

- (4) அபிப்பிராயம் தொடர்ந்து செயற்பட்டுவரும் வாக்களிப்பு சமயாசமயங்களில் நடைபெறும், ஒரு பொதுத் தேர்தலுக்கும் மற்றொன்றுக்கும் இடைப்பட்ட காலத்தில் அபிப்பிராயம் பல தடவை மாறும்.
- (5) தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட பிரதிநிதி தமது தொகுதி வாக்காளர்களின் நோக்கங்களை உண்மையாகவோ தவறாகப் புரிந்து கொள்ளக்கூடும் அல்லது வேண்டுமென்றே அவர்களின் கருத்துக்களைத் தவறாக எடுத்துரைக்கக் கூடும்.
- (6) தெரிந்து வினாசெயல் முறையைப் பொறுத்தவரை, பெரும்பாலான பெரிய அரசுகளிலே இக்காலத்தில் தனியுறுப்பினர் நடைமுறையிலுள்ள அரசாங்கத்தின் கொள்கைகளை ஆரம்பித்து வைப்பதற்கு அவகாசமோ, சந்தர்ப்பமோ மிகச் சிறிதளவிலேயே பெற்றுள்ளார்.
- (7) இவ்வுபாயத்தின் மூலம் மக்களுக்குக் கிடைக்கும் கல்விப் பெறுமதி. இது சுவிற்சலாந்திலும் அமெரிக்க மாகாணங்களிலும் எடுத்துக் கூறப்படும் ஒரு வாதமாகும். ஆன்மீகப் பெறுமதியில் கொண்டுள்ள சாதாரண நம்பிக்கையும், மக்கள் விருப்பம் பற்றிய அறிவுக் கூர்மைத் திட்பமும் இதனுள் அடங்கும். எனினும், குறிப்பிட்ட மசோதாக்கள் சம்பந்தமாய் பொதுத் தேர்தல்களின் போது நடைபெறுவதிலும், அடிக்கடி மக்கள் உணர்ச்சியைக் கிளப்பிவிடுவதிலும், மாற்றுவகையிற் பிரசாரம் செய்து இந்தப் பெருங்கருமத்தை மேற்கொள்ளும் முகமாக கட்சியமைப்பைச் சீர்திருத்தி அமைப்பதிலும், அரசியற் கட்சிகளுக்குப் பதிலாக மாற்றுத்தாபன அமைப்பை உருவாக்குவதிலும் இவ்வுபாயத்தின் கல்விப் பெறுமதி தங்கியிருக்கும். எனவே, இந்த வாதம் அதன் விளைவாக உண்டாகும் இடர்பாடுகளை எதிர் நோக்குவதில்லை. அல்லது குடியொப்பமுறை சமயாசமயங்களில் மட்டுமே பிரயோகிக்கப்பட்டால், இந்த வாதத்திற்கு அதிக முக்கியத்துவம் அளிக்கப்பட வேண்டும்.
- (8) கடைசியாக கன்சர்வேட்டிவ் கட்சிகள் மொத்தத்தில் நேரடியான சட்டவாக்கம் முன்னேற்றமுடையதாயிருப்பதைக் காட்டினும், அதிகம் பழைமை பேணுவதாயிருக்குமெனக் கருதுகின்றன.

மொத்தத்தில் மக்கள் விருப்பத்துக்கும், சட்ட விளைவுக்கும் மிக அண்ணளவான பயனை விளைவிக்கும் பிரதிநிதித்துவ தாபனங்களை

(கட்சிகள் ஆதியன) நேரடியான சட்டவாக்கத்தின் மூலம் சீர்ப்படுத்த முடியுமா என்பதே நாம் தீர்க்கவேண்டிய பிரச்சினையாகும்.

நேரடியான சட்டவாக்கம் செய்வதற்கு குறிப்பிடப்பட்டுள்ள உண்மையான நிலைமைகளை உற்று நோக்குவதன் மூலம் இப் பிரச்சினையை ஆராயத் தொடங்குவோம். அரசியல் திட்ட ரீதியானவை, சாதாரணமானவை, நிதி சம்பந்தப்பட்டவை எனச் சட்ட வாக்கங்களிடையே வேறுபாடுமுண்டு. அமெரிக்க மாகாணங்கள் பலவற்றிலும் (ஆனால் பெட்ரேஷனில் அன்று), சுவீற்சலாந்திலும், அவுஸ்திரேலியாவிலும் அரசியல் திட்டம் பற்றிய திருத்தமொன்றுக்கு மக்களின் நேரடியான வாக்குச் சம்மதம் பெறுமுகமாகக் கட்டாயம் அவர்கள் முன் அதனைச் சமர்ப்பிக்க வேண்டும். எனினும், எந்த அளவுக்கு இவ்வாறு கட்டாயமாக மக்கள் வாக்குச் சம்மதம் பெறவேண்டுமென்பது,

- (1) நடைமுறையிலுள்ள தேர்தல் செய்முறையையும்,
- (2) அரசியற் கட்சிகளின் இயல்பையும்,
- (3) இந்த நாடுகளிலுள்ள பாராளுமன்ற நடைமுறையின் தன்மையையும், கலாச்சார நிலைமையையும் பொறுத்திருக்கும்.

அன்றியும், சுவீற்சலாந்திலும், பல அமெரிக்க மாகாணங்களிலும், ஜேர்மனியிலும் இஷ்ட பூர்வமான குடியொப்பம் கேட்டல்முறை நிலவுகிறது. இதன்படி ஏலவே நிறைவேற்றப்பட்ட சட்டங்கள் ஒரு தொகை வாக்காளரின் விண்ணப்ப மனுவின் மீது மக்கள் ஒப்புதலுக்கு விடப்பட வேண்டும்.

ஆயினும் நேரடியான சட்டவாக்கம் சில சட்ட நியதியான அல்லது நிருவாக ரீதியான வரையறைகளுக்கு உட்பட வேண்டியிருக்கும் சந்தர்ப்பங்களுமுண்டு. இவை சாதாரண வரையறைகளுக்குட்பட்ட சந்தர்ப்பங்களுக்கு புறம்பானவை.

இவற்றைப் பொறுத்தவரை, கல்வியறிவு என்று வழங்கப்படும் இவ்வம்சம் சுயநலக் கும்பல்களும், கட்சிகளும் மனித இயற்கையின் பகுத்தறிவற்ற இயல்புணர்ச்சிகளையும், தமது தன்னலத்துக்காகத் தயங்காது பயன்படுத்துவதையே குறிப்பதாகும். அன்றியும், சில அமெரிக்க மாகாணங்களிலே ஒரே நேரத்தில் பல்வேறு ஒப்பங்கோடல்கள் நடைபெற்றன என்பதால், வாக்காளர் மேன்மேலும் குழப்பமடைந்தனர். ஏனைய சமயங்களில், மசோதாவிலே தொடக்கத்தில் வேண்டுமென்றே புகுத்தப்பட்ட கவர்ச்சியானதொரு விதி காரணமாக, மக்கள் ஏமாற்றப்பட்டிருந்தனர். அதனால் ஒன்றில் கட்சிகள் ஆட்சி புரிகின்றன, அல்லது முழுமையான தப்பெண்ணங்களைத் தவிர வேறெதுவுமே ஆட்சி செலுத்துவதில்லை. வேறு சமயங்களில், ஒரு சில

ஆட்சியாளர்கள் தலையிட்டு, தொடர்ச்சியாகப் பொறுப்பேற்க விரும்பாமலே, தமக்குச் சாதகமான முடிவு ஒன்றைப் பெறுவதில் வெற்றி பெறுகின்றனர். இஃதன்றி, மக்களுக்கு விண்ணப்பிக்கும் முறை, இருப்பதைப் பயன்படுத்தி சுவிற்சலாந்திலுள்ள சிறுபான்மையினர் பெரும்பான்மையினரிடமிருந்து சில சலுகைகளைப் பயமுறுத்திப் பெற்றுக்கொள்ளும் வழக்கமுண்டு. இச்சலுகைகள் குழப்பத்தைத் தவிர்க்க வேண்டுமென்பதற்காகவேயன்றி, நன்னெறியில் செயலாற்ற வேண்டுமென்பதற்காக வழங்கப்படவில்லை.

ஆகவே, நேரடியான சட்டவாக்கத்திற்கான விசேட காரணங்களை, அமெரிக்க நாட்டு அரசியலில் அதிக ஊழல் மலிந்திருப்பதாலும், கட்சியமைப்பில் குறைபாடுகளுள்ளதாலும் ஒதுக்கிவிட்ட அதே நேரத்தில், சிறு பிரதேசங்களில் ஒப்பீட்டளவிலே அத்தகைய சட்டவாக்கம் நிலவுவதற்கு அனுமதித்துள்ளோம். "அவசரச் சட்டம்", நிதி சார்ந்த வரையறைகள் என்பவற்றின் விளைவுகளைக் கவனத்திற் கொள்ளும் போதும், தம் சொந்த நாட்டிலுள்ள மக்களால் விரும்பப்படும் தாபனங்களைப் புகழ்ந்து பேசுவோரின் தேசிய உத்வேகத்தைக் கவனமாக ஆராயும் போதும், நாம் பெறும் முடிவு யாதெனில், இந்த நாடுகளிலுள்ள வாக்காளர் ஏனைய தொந்தரவான கருமங்களைச் செய்வதைக் காட்டிலும் சிறப்பாகக் கருமமாற்றக்கூடிய சட்டவாக்கத்துறையிலே தாம் விரும்பும் சட்டவாக்கங்களைத் தெரிவு செய்வதில் அக்கறை காட்டுவார்களானால், அந் நாடுகள் சிறந்த நிலை அடையக் கூடும். இத்தகைய சந்தர்ப்பங்களிலே ஒப்பங்கோடல் உண்டாகும் விளைவானது அமெரிக்கா, சுவிற்சலாந்து, ஜேர்மனி ஆகிய நாடுகளிலிருப்பது போல், மிகவுயர்ந்த அரசியல் திட்டமொன்றை மீறுவதாகக் காணப்படும். இப்படியாக, சுவிற்சலாந்து பெடரேஷனில் ஒப்பங்கோடல் முறையை சட்டம் சம்பந்தமாகவும், பொதுப் பிரயோகம் பற்றியனவும் அவசரமில்லாதனவுமான தீர்மானங்கள் சம்பந்தமாகவும் மட்டுமே பயன்படுத்த முடியும். இந்தப் பிரிவின்படி, ஒப்பந்தங்கள் வரவு செலவுத்திட்டம், ஊராட்சித் தாபனங்களின் முன்னேற்றத்துக்கான உதவி நன்கொடைகள் ஆகியன இதிற் சேர்க்கப்படவில்லையென விளக்கங் கூறப்பட்டுள்ளது. இது போன்ற "அவசரம்" பற்றிய பிரிவு அமெரிக்க மாகாணங்களின் அரசியல் திட்டங்களிலும் ஜேர்மனிய அரசியல் திட்டங்களிலும் இடம் பெற்றிருக்கின்றது.

இவ்வரையறைகளின் (அவசரம், பொதுப் பிரயோகம், நிதி என்பன பற்றியவை) முக்கியத்துவத்தை ஆராய்வது பயனுடையதாகும். அரசியல் திட்டங்களை ஆக்கியோரும் அவற்றுக்கு விளக்கங் கொடுத்தோரும் வாக்காளரின் அறியாமை அல்லது சுயநலம் பற்றி ஐயமுற்றிருந்தனர். இதற்குத் தகுந்த காரணமிருந்தது. மக்கள் தம் தனிப்பட்ட சுதந்திரம்

வரையறைக்குட்படும் என்ற காரணத்திற்காகக் சுதந்திர ஏற்பாட்டு ஒழுங்குகளில் பகுத்தறிவற்ற முறையில் நடந்து கொள்ளவும், அரசாங்க உத்தியோகத்தர் சம்பள விடயத்தில் கஞ்சத்தனமாகவும் வெறுப்புணர்ச்சியுடனும் கூட நடந்து கொள்ளவும், அரசாங்கச் செலவு பற்றிச் சிறிதும் கவனிக்காது தம் சொந்தப் பகுதிகளுக்கு விசேட நன்மைகள் செய்யப்பட வேண்டுமெனக் கோரவும், அரசாங்கத்திடமிருந்து சலுகைகளைப் பெறத் தயாராயிருத்தலும் வாரிப்பளுவைத் தாங்குவதற்கு மனமின்றி எதிர்ப்பும் செய்வதுண்டு எனத் தெரியவந்துள்ளது.

2. ஒப்பங்கோடல்

ஒப்பங்கோடல் முறை உண்மையில் எவ்வாறு செயற்படுத்தப்படுகின்றது என்பதை ஆராய்வது மேலும் எமக்கு விளக்கமளிப்பதாகும். சுவிற்சலாந்தில் 1874 முதல் 1924 வரை நடைபெற்ற ஒப்பங்கோடல் முறையானது சுவிஸ் மக்கள் தாராளமான அரசியல் உரிமைகளைப் பெறுவதில் ஆர்வமுடையவர்களாய் இருந்தார்கள் என்பதையும், ஆனால் அரசுக்குரிய நடவடிக்கையில் பிற்போக்குடையவர்களாகவும், கைத்தொழில்களைக் கட்டுப்படுத்தி நிர்வகிப்பதில் மெதுவாகவும், செயற்பட்டார்களென்பதையும், அரசாங்க உத்தியோகத்தர்களுக்குச் சம்பளம் கொடுப்பது சம்பந்தமாய் மிகக் கண்டிப்பாக நடந்து கொண்டார்களென்பதையும், பொதுச் சுகாதார ஏற்பாடுகள் பற்றி அதிகந் தெளிவில்லாதவர்களாயிருந்தார்கள் என்பதையும் எடுத்துக் காட்டியது. மொத்தத்தில், இம்முறை செயற்பட்டதன் விளைவாக மக்கள் மாறுதலை விரும்பாதவராக இருந்தனர் என்றும் சொல்லலாம். அல்லது இதனை வேறுவிதமாகக் கூறின, அசெம்கிளிகள் மக்களைக் காட்டிலும் அதிக முற்போக்குடையனவாயிருந்தனவேயன்றி, மக்களானோர் அசெம்பிளிகளைக் காட்டிலும், முற்போக்கு உடையவர்களாகக் காணப்படவில்லை. அன்றியும் மக்கள் வெளித்தலையீடின்றி, தாமாகவே முன்வந்து செயற்படவில்லை. அதற்கு மாறாக, நேரடியான சட்டவாக்கம் இல்லாத சனநாயகங்களிற் காணப்படுவது போன்று, அரசியற் கட்சிகளின் தேர்தல் பிரசாரங்களின் மூலம் மக்களைத் தட்டியெழுப்ப வேண்டியிருந்தது. அமெரிக்க மாகாணங்களில் நேரடியான சட்டவாக்கம் காரணமாக, குறிப்பாக நிதித்துறையிலே பல தீய வழக்கங்களைக் கிள்ளியெறிய முடிந்தது. ஆனால் இது நீங்கலாக வரிப் பங்கீடு போன்ற முக்கியமான விடயங்கள் சம்பந்தப்பட்ட பிரேரணைகளும், வரிவிதிப்புச் சாதனம், சிறப்புச் சலுகைகள் என்பவை சம்பந்தப்பட்ட பிரேரணைகளும் சட்டசபையில் நிறைவேற்றப்படும் போது பொதுவாகப் பழமையில் பற்றுள்ள போக்கே காணப்பட்டது.

ஒப்பங்கோடல் முறையின் சிறப்புகள் பற்றிச் சிலர் கொண்டுள்ள

எண்ணங்களை மேற்கூறிய பெறுபேறுகள் உறுதிப்படுத்துவனவாக இருக்கும். அஃதாக்கும் பிரச்சினையிலடங்கிய தத்துவம் ஒப்பீட்டளவில் சாதாரணமானதொன்றாக இருக்கலாம். ஆனால் அதற்குக் கருத்தைக் கொடுக்கும் கோரிக்கைகளின் அடிப்படையிலன்றி மற்றும்படி அதனைச் சிறிதும் மதிப்பிட முடியாது. அதிலடங்கிய விதிகளைத் தெரிந்து கொள்வதற்கு எப்போதுமே நுட்பறிவு தேவைப்படும்.

அத்தகைய அறிவு வேற்றுமைப்படுத்தலை அறியாத எந்தத் தேர்தற்றொருதிக்கும் உண்டு எனக் கொள்ள முடியாது. ஒரு சட்டசபையிலே ஒரு மசோதாவை நாம் திருத்தவோ, மாற்றவோ இயலும். ஆனால் பல்லாயிரக்கணக்கான அங்கத்தவர்களைக் கொண்டதாய் எமது சட்டசபை அமையுமானால், அப்போது நாம் திருத்தத்தையோ, மாற்றத்தையோ மேற்கொள்ள முடியாது. நீண்ட காலத்துக்குக் கடுமையாக ஆராய்ந்த பின்னரே, அபிப்பிராய முடிவு செய்யத்தக்க முதல்தர முக்கியத்துவமுடைய விடயங்கள் பல இருக்கின்றன. மிகத் திருப்தியான சட்டவாக்கம் செய்யப்படுவதாயிருந்தால், அதன் நடைமுறை சம்பந்தமான நுட்பங்களைப் பொறுத்து, அதன் தத்துவம் எவ்வாறு அமைந்துள்ளது என்பதிலேயே அது அதிகம் தங்கியிருக்கும். மேலும் உண்மையில் இது நிபுணத்துவமுடையோர் தீர்ப்பளிக்க வேண்டிய விடயமாகும்.

ஓப்பங்கோடல் முறையின் அனுகூலங்கள்

1. நெறிதவறியோ, அன்றி தனக்குக் கொடுக்கப்பட்ட கட்டளையை மீறியோ, செயலாற்றும் சட்டசபையின் தவறுகளை இது திருத்துகின்றது.
2. பிரதிநிதிகளுக்கும், வாக்காளருக்குமிடையே பயனுள்ள சுமுகமான தொடர்பை இது பாதிக்கின்றது. இத்தகைய தொடர்பு அடிக்கடி நடைபெறாத பொதுத் தேர்தல்கள் மூலம் எப்போதும் நிலவியிருக்கும் என்று உறுதிப்படுத்த முடியாது.
3. பொது மக்கள் உணர்ச்சிக்கு விரோதமான எச்சட்டமும், பிறப்பிக்கப்படமாட்டாது என்பதை இது உறுதிப்படுத்துகிறது.
4. குடிமுனைப்பு முறை பற்றியும் இதே வாதங்களைக் கூறலாம். ஆனால் இதற்கும் மேலதிகமான ஒரு நியாயம் இதற்குண்டு. அதாவது ஒப்பங்கோடல் ஓர் எதிர்மறையான முறையாகும். ஆனால் தெரிந்து வினைசெயல் முறையோ ஒரு திட்டமான முறையாகும். இது மக்கள் பிரேரணை-

களைக் கொண்டு வருவதற்கு வாய்ப்பளிக்கின்றது. இப்பிரேரணைகளை சட்டசபை புறக்கணிக்கலாம். ஒரு பிரேரணை மூலம் மக்கள் தங்கள் விருப்பங்களை வெளிப்படுத்துவதற்கு அவர்களுக்கு உரிமை கொடுக்கப்படுமானால், அவர்களே ஒவ்வொரு பிரேரணையையும் ஏன் தொடங்கி வைக்கக்கூடாது என்று வாதிக்கப்படுகின்றது. திருப்பியழைத்தல் முறை பற்றியும் இவ்வாதம் பொருத்துவதாகும்.

குறைகள்

1. ஒப்பங்கோடல் முறை பொதுவாக ஒரு பெரிய அரசிலே கைக்கொள்ளப்பட்டால், சட்டங்களைப் பிரகடனஞ் செய்வதில் அதிகந் தாமதம் ஏற்படலாம். இதன் விளைவாக, அச் சட்டங்களால் சமுதாயத்திற்குக் கிடைக்கக்கூடிய நன்மைகள் கிடையாற்ற போகலாம். அல்லது அச் சட்டங்கள் மூலம் அகற்றப்பட வேண்டிய தீமைகள் நிலைபெற்று விடலாம்.
2. எமது சமுதாயத்தைப் போன்ற மிக நெருக்கமான சமுதாயம் ஒன்றிலே பல்வகையான சட்ட ஏற்பாடுகள் சம்பந்தமாய் பல்வேறு தரப்பினர் தமது கருத்துக்களை வெளியிட இது அனுமதிப்பதன் மூலம், இக் கருத்துக்கள் பெரும்பாலும் ஒன்றையொன்று சமப்படுத்திவிடக்கூடும். இதன் விளைவாக, முன்னேற்றமான சட்டவாக்கம் அனைத்துமே முற்றாகப் பயனற்றுப் போகக்கூடும்.
3. இக்கால நிலைமைகளில், சட்டவாக்கம் மிகவும் நுட்பமானதொரு கருமமாக இருப்பதால், நன்றாக விடயங்களை அறிந்த பிரசைகளும் தங்கள் ஆலோசனைக்குச் சமர்ப்பிக்கப்பட்ட எல்லாச் சட்டங்களினதும் விவரங்களைப் புரிந்து கொள்ளக்கூடியவராயிருப்பார் எனக் கருத முடியாது. சட்டங்கள் ஏலவே சட்டசபையில் மிகக் கவனமாக ஆராயப்பட்டவையாயிருந்தால், ஒப்பங்கோடல் முறையால் உண்டாகும் அறியாமையோ, அக்கறையின்மையோ நாளடைவில் அத்தகைய பழக்கத்தை மதிப்பற்றதாக்கி விடும்.
4. மேற்கூறியவற்றுடன் ஏனைச் சமூகங்கள் தெரிந்து வினைசெயல்முறை பற்றியும் பொருந்துவனவாகும். "இது மக்களின் விமரிசனம் என்றும் உரைகல்லுக்கு ஒரு போதுமே உட்படுத்தப்பட்டிருக்காத மசோதாக்களை அவர்கள் முன் வைக்கின்றது"

3. மீள அழைத்தல்

1. இது சமீப காலத்தில் நடைமுறைக்கு வந்த ஒரு முறையாகும். ஒரு முறை தெரிந்து அனுப்பிய பிரதிநிதி பொருத்தமற்றவராகவோ, கீழ்ப்படிவில்லாதவராகவோ காணப்பட்டால், அவரை வாக்காளர் பதவியிலிருந்து நீக்க இம்முறை இடமளிக்கிறது.
2. தெரிவு செய்யப்பட்ட அங்கத்தவர் பொதுசன அபிப்பிராயத்துக்கு மாறாகச் செயற்படக்கூடும். தமது கடமைகளை சரியாகச் செய்யாதிருக்கவும் கூடும். இத்தகையோரை திருப்பியழைப்பதற்கே இம்முறை பயன்படும். ஐக்கிய அமெரிக்காவில் சில மாகாணங்கள்.
3. ஐக்கிய அமெரிக்காவில் சில மாகாணங்களில் பொதுசன அபிப்பிராயத்துக்கு எதிராக தீர்ப்பளிக்கும் நீதிபதிகளையும், இவ்விதியை பயன்படுத்தி பதவி நீக்கஞ் செய்தனர்.
4. சோவியத் யூனியனின் அரசியல் யாப்பிலும் இவ்விதம் சேர்க்கப்பட்டது. ஆனால் 1936 உருவாக்கப்பட்ட யாப்பு இதனை நீக்கிவிட்டது.

அரசறிவியல் மூல தத்துவங்கள்

பேராசிரியர் அம்பலவாணர் சீவராஜா

பேராசிரியர் அம்பலவாணர் சீவராஜா அவர்கள் எழுதியிருக்கும் "அரசறிவியல் மூல தத்துவங்கள்" என்ற இந்நூல் அவரது இரண்டாவது படைப்பாகும். அவரது முதலாவது படைப்பான "அரசியற் திட்டங்களும் மாற்றங்களும்" என்ற நூல் இரண்டாவது பதிப்புக்குள்ளாகி இருக்கின்றது. பலரது நன்மதிப்பையும் அந்நூல் பெற்றிருந்தது. அரசியற் திட்டமும் மாற்றமும் என்பதிலிருந்து சற்று மாறுபட்ட வடிவில் இந்நூல் எழுதப்பட்டிருக்கிறது. க.பொ.த. உயர்தர மாணவர்களுக்கும், பல்கலைக்கழக முதல் வருட மாணவர்களுக்கும் விசேடமாக உதவும் பொருட்டு இந்நூல் ஒன்று கூட்டப்பட்டுள்ளது என்ற விபரத்தை இதன் உள்ளடக்கத்திலிருந்து புரிந்து கொள்ளலாம். இம்மாணவர்கள் கற்கவேண்டிய பாடநெறியின் பெரும்பான்மையான விடயங்களை அரசின் தோற்றம், தன்மை, தேவை முதல், இன்றைய அழுக்கக் குழுக்கள், சமஷ்டி ஒழுங்கு முறைகள், அதிகார வேறாக்கம் போன்ற பண்புகள் சராக. அரசியல் மூலத்தத்துவக் கொள்கைகளைக் கருக்கமாகவும், கருத்துக் குழைவுகள் ஏற்படா வண்ணமும் தொகுத்துத் தரப்பட்டுள்ளதால் இந்நூலினை கற்பதன் மூலம் க.பொ.த. உயர்தர வகுப்பு மாணவர்களும் பல்கலைக்கழக மாணவர்களும் பெரிதும் நன்மையடைவார்கள். அரசின் அன்றாட நடவடிக்கைகளை அறிந்து விமர்சிக்கவரும் ஏனையோரும் இதனை வாசித்துப் பயன் பெறலாம்..... (அணிந்துரையிலிருந்து)

அம்பலவாணர் சீவராஜா : அரசறிவியற் துறை பேராசிரியரான இவர் தனது இளமாணிப்பட்டத்தை பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத்திலும் முதமாணிப் பட்டத்தை கனடாவிலுள்ள நியூ பிரன்ஸ்விக் பல்கலைக்கழகத்திலும், கலாநிதி பட்டத்தை பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத்திலும் பெற்றவாராவார். சில காலம் புதுடில்லியிலுள்ள ஜவாலால் நேரு பல்கலைக்கழகத்தில் சிறப்பு வருகை ஆய்வாளராகவும் இருந்துள்ளார். பல ஆய்வு நூல்களையும், ஆய்வுக் கட்டுரைகளையும் வெளியிட்டுள்ள இவர் தற்போது பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத்தின் அரசறிவியற் துறையின் தலைவராக பணிபுரிந்து

16012

குமரன் புத்தக இல்லம்

விடயம்: அரசறிவியல்